

Giới thiệu Hoa Khai Phú Quý

Hoa Khai Phú Quý của tác giả Điền Tâm là câu chuyện về cuộc sống của nàng trước và sau khi gặp hắn, một tiểu cô nương xinh đẹp và hoạt bát...

Nàng là tam tiểu thư của tiền phủ nổi tiếng xinh đẹp và quyến rũ và cũng rất mạnh mẽ... Ngay cả cường đạo cũng phải nể nàng mấy phần à nha !!! Thế mà chỉ vì gặp hắn là một tên vô dụng lại còn lấy được trường tiên của nàng mà lại làm nàng giận dữ hạ mê được đưa hắn vào phủ xử tội sao...

Không ngờ hắn chính là huynh đệ kết nghĩa của đại tỉ nàng, lại còn được khôi phục cơ nghiệp lừng lẫy làm nàng phải chịu trời mà chờ hình phạt ngược lại từ hắn. Cái gì ?? Làm thế tử cho hắn ba tháng sao ???

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Kinh thành phồn hoa, phú giáp thiên hạ.

Lục phương thương nhân, bát phương thủy mạch cùng tụ tập một chỗ. Kinh thành hoa lệ nguy nga, trung tâm phân thành hai phương Huyền Vũ, quy hoạch làm sáu mươi phường, sống tại các phường chủ yếu là dân chúng bình thường nhưng cũng có long xà sống hỗn tạp, dấu điểm tử sắc tài vận.

Trong sáu mươi phường lại lấy hai chợ làm trung tâm buôn bán mật dịch, thiên hạ khắp các nơi, bao hàm cả bốn phía các thương bang, đều tập trung đến nơi này mua bán giao dịch.

Ba tháng mùa xuân ấm áp, hoa trong kinh thành đua chen nhau nở rộ, muôn hồng nghìn tía, tô đẹp thêm cho kinh thành phồn hoa giống như dệt gấm. Tuy nói xuân đã đến rồi, nhưng là gió xuân vẫn lạnh làm cho người ta run run, áo bào trên người đến lúc này còn luyến tiếc chưa thể cởi ra.

Ở nơi xa hoa nhất của Chợ phía Đông là Nhật Xuân lâu, có một nhóm người khách thần bí đang hòa lẫn vào đám đông.

Tất cả những người này đều tay chân thô kệch, trông vừa dữ dằn cứng rắn lẫn yếu đuối, cao lớn kỳ cục làm con đường đi có chút hẹp lại. Bọn họ mặc y phục người Hán, lại có vẻ thực không được tự nhiên, trong đó có một người ăn mặc không quen, vội vàng cởi y phục ra, làm lộ vòm ngực cường tráng.

Mới đến kinh thành nửa tháng, Viên Đại Bằng đã cảm thấy buồn đến chết!

“Hải gia, chúng ta còn phải ở trong này bao lâu?” Hắn gãi đầu, toàn thân đổ mồ hôi, không khỏi tưởng niệm nơi đại mặc lạnh thấu xương kia.

Ngồi ở vị trí chủ thượng là nam nhân xem chừng rất cao lớn, hắn ngồi bất động thanh sắc, bưng bát rượu lên liền uống luôn, thân hình to lớn được che phủ bởi áo choàng màu xám, chỉ có cánh tay lộ ra ngoài, tiết lộ hắn rất cường tráng.

“Chờ việc làm ăn xử lý tốt, sẽ trở về.”

Các nam nhân này đều lộ ra vẻ mặt thống khổ, biểu tình vận vẹo nói:

“Hải gia, ngài không phải nói là chờ người của Tiền gia trả lời, xác định xem việc này có được hay không, chúng ta mới có thể quay về đại mặc a?”

Hải Đông Thanh gật đầu.

“Xong đời, nghe nói nữ nhân Tiền gia khó mà nói được lắm!”

Ngồi ở trong góc, mặc một bộ y phục màu xanh kiêu của nho sinh, trông bộ dáng còn có vài phần nhã nhặn, Dương Khiếu lắc đầu. Phụ thân hắn được mọi người tôn xưng là Dương thúc, định cư ở kinh thành, vì Hải gia xử lý thương vụ, chưa từng mắc phải sai lầm. Nào biết đâu rằng, thương trường của lão tướng, nhưng bây giờ lại bị một tiểu nữ nhân phổng tay trên.

“Khó mà nói hết được, nàng quả thực muốn là ăn tươi nuốt sống, vụ buôn bán duy nhất, nàng liền lấy hắn 6 phần.” Phụ thân thất trách, lão tướng tung hoành trên thương trường phải nhận lỗi từ chức, trở về quan ngoại, để hắn là con phải tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, tự nhiên phải phá lệ đi chú ý mọi động tĩnh của Tiền gia.

Không chỉ hắn, Hải gia đối Tiền gia, tựa hồ cũng thực cảm thấy hứng thú.

Mùa đông hàng năm, hàng da từ lông thú đều do Hải gia sai khiến thuộc hạ đưa tới, nhưng mà năm nay đã có chút khác thường, Hải gia tự mình đem mấy huynh đệ rồi quan ngoại đến kinh thành để thực hiện vụ làm ăn, gần đây lại đi rình mò Tiền gia.

Này mấy năm qua, biên cảnh không có chiến sự, thương xuyên có sự giao dịch tự do, đồ sứ cùng hương liệu giữa các quốc gia qua biên giới, qua vận

chuyển, đều có thể đổi lấy món lãi kếch sù. Hải gia sớm đã có dự tính, vài năm thời gian này, dùng để thu mua các cửa hàng buôn bán ngựa ở biên giới quốc gia, vận chuyển thương phẩm xuất nhập biên cương, đây chính là công việc buôn bán gia truyền của Hải gia.

Đã chuẩn bị thỏa đáng ở nam bắc Đại Mạc, không ngờ tới kinh thành lại xảy ra vấn đề, ở đâu lại nảy ra một Tiền Kim Kim thủ đoạn buôn bán hạng nhất, chính là biểu hiện mưu lược thủ đoạn, liền chiếm đi đại bộ phận lợi nhuận.

Hải Đông Thanh lấy ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trầm ngâm sau một lúc lâu.

“Tiến trình thi công cửa hàng đang như thế nào rồi?”

“Đang đẩy nhanh tốc độ.” Dương Khiếu trả lời.

“Còn bao lâu?”

“Xem tiến độ trước mắt, mấy ngày nữa là có thể tu sửa xong, đến lúc đó các huynh đệ đều có thể đi vào, không cần ở nhờ nhà cũ An Tây tiết độ sứ nữa.”

Viên Đại Bằng hỏi hết người trên nói “Ta thà rằng ở tại nơi đó, chỗ không cửa sổ, buổi tối đủ mát mẻ.”

Dương Khiếu liếc hần một cái, rồi lần nữa quay lại đối mặt chủ thượng Hải Đông Thanh.

“Hải gia, phòng ở bên trong cửa hàng đã sửa sang xong, trước tiên ngài nên vào ở trong đấy đi thôi!”

“Không quan trọng.” Hần thân nhiên nói.

Thương nhân trong kinh thành khẳng định đã phát hiện ra đoàn ngựa thồ từ nam bắc Đại Mạc của Hải gia của, nếu mà cho bọn họ biết, ngay cả Hải gia cũng nhất định phải vào kinh thành, khẳng định rằng các thương nhân sẽ tới cửa đòi đặt quan hệ, nhìn xem có chỗ nào tốt hơn không?

Hải Đông Thanh am hiểu giao dịch, lại lười giao tiếp, ứng phó khách nhân, toàn giao cho Dương Khiếu xử lý. Mục đích của hần trong việc này chỉ có một –

Bên ngoài Nhật Xuân lâu, bỗng nhiên trở nên ồn ào.

Mấy nam nhân kêu rên, đi ba bước thì té, năm bước thì ngã, đang ôm đầu chạy vào Nhật Xuân lâu, quần áo trên người có vẻ thuộc loại tốt, nhưng lại rách tung toé, xem ra chật vật cực kỳ.

Bọn họ trốn vào dưới bàn, lạnh run, ánh mắt toàn nhìn ra ngoài cửa, rất giống như đang bị hung thần ác sát đuổi tới không có đường trốn.

Tiếng chuông ngoài cửa nghe rối loạn, người ở chợ vừa nghe thấy những tiếng động ấy, lập tức ba bước cũng chỉ hai bước né tránh, tự động nhường đường.

Trên đường Huyền Vũ, chạy tới đầu tiên là mười nha hoàn áo trắng, đều tập trung ở trước cửa Nhật Xuân lâu, người người đều buộc vải ở cổ chân, xem ra đều có vài phần võ công. Đi đầu là một vị nha hoàn xinh đẹp, bên hông thắt dây chính là Lục Tuệ Nhi, nàng liếc xuống dưới bàn nhìn các nam nhân đó một cái, rồi cầm lấy cây cung trên vai đối khoảng không mà phát ra âm thanh.

Tên lệnh phá không gian phát ra tiếng vù vù mãnh liệt.

Một lát sau, một con tuấn mã màu đỏ, chở trên mình là một thiếu nữ mặc bộ đồ đi săn tinh tế màu đỏ, phong tư yếu điệu rong ruổi trên đường Huyền vũ rất giống một ngọn lửa đỏ.

Tiếng vó ngựa ngừng lại ở trước Nhật Xuân lâu, hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện ở ngoài cửa sổ, thanh âm lạnh như băng cất lên, người trong lầu ngoài lầu đều nghe được nhất thanh nhị sở.

“Tổng cộng là sáu người Tiết gia, đều giữ lại hết cho ta, ai cũng không được đi!”

Mấy người ở dưới bàn đều đổ mồ hôi lạnh, đừng nói là đi được, ngay cả đi đều trở thành bất động, chỉ có thể lui ở chỗ cũ run run, chỉ kém không có tè ra quần.

“A, là Tiền gia Tam cô nương.” Người trong ngoài lầu đều bàn luận với nhau, lập tức liền nhận ra thân phận nữ tử xinh đẹp kia.

Nữ nhân Tiền gia?

Hơi nhưong mây rậm lên, Hải Đại Thanh lướt mắt nhìn xuống dưới.

Kinh thành to như vậy, ai lại không biết hai nhà danh hào Nghiêm, Tiền?

Thành đông Nghiêm gia, khổng chế vận chuyển đường sông nước, nắm giữ buôn bán mạch máu, và chuyên đi từ thiện tích đức, được mọi người kính ngưỡng, là phú quý thế gia.

Thành tây Tiền gia, còn lại là nhà giàu mới nổi.

Tiền Đại Phú đứng đầu giới thương nhân sáng chế bán đồ, buôn bán khổng lồ, cùng Nghiêm gia chia địa phận thành đông thành tây. Năm vị thiên kim của hán đều tổ chức kiểm tiền cao siêu khiến mọi người nói đến say sưa.

Người trong thiên hạ đều biết, năm vị cô nương cũng không phải xem tiền như mạng, các nàng là đem tiền trọng yếu hơn mạng, chỗ nào có cơ hội kiểm tiền khẳng định có thể gấp tỷ muội Tiền gia những tay.

Sở hữu nam nhân trong kinh thành đều thèm nhỏ dãi gia tài bạc triệu của Tiền gia; cũng như năm vị kiều mỵ cô nương kia. Mà vài vị cô nương lại lấy Tiền Tam cô nương nhanh nhẹn dũng mãnh xinh đẹp, thanh danh vang dội nhất làm lý tưởng.

Tiền phủ Tam cô nương, phương danh Châu Châu, chuyên buôn bán hoa mẫu đơn.

Nàng hoa nghệ hơn người, kỹ xảo tuyệt diệu, nuôi trồng ra không ít tân giống, từ trong tay nàng bán ra, vô luận là hoa loại, hoa non, đều làm cho hào môn các quý tộc tranh tương tranh mua.

Người ở kinh thành, khách khí một chút, xưng nàng làm mẫu đơn tiên tử, nếu không khách khí một chút, liền xưng nàng là yêu tinh mẫu đơn.

Vì Mẫu Đơn mà chết, thành quý cũng phong lưu. Các nam nhân ám chỉ chính là đoá mẫu đơn của tiền gia kia!

Cố tình, đoá mẫu đơn này sinh ra đã quyến rũ lại nhanh nhẹn dũng mãnh, roi trên tay lại không chút lưu tình. Nàng tự mình ra tay, bao nhiêu thô phi đều bị cây roi của nàng quật cho phải đi đại phu.

Vang một tiếng, cây roi đã đánh tiến đại môn Nhật Xuân lầu, quần lấy người gần cửa nhật Xuân Lầu nhất, kéo hấn ra bên ngoài.

“A, đến, người tới a! Cứu mạng a!” Tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh.

Không chỉ nói nam nhân trốn vào trong này bị roi bắt ra ngoài. Khi roi dài chuyển động với lực đạo thật lớn, còn nghe tiếng gỗ vỡ vụn, không chỉ là nam nhân này xui xẻo, liền ngay cả đại môn chạm trở tinh xảo của Nhật Xuân lầu cũng cùng chung số phận, cái bàn lồi thò cũng đều bị chém thành mảnh nhỏ.

“A, Tiền Tam cô nương, ngài thủ hạ lưu tình, tiểu nhân còn muốn buôn bán a!” Chương quỳ kêu rên, khóc rống thất thanh, chỉ chưa đổi nàng dập đầu xin tha thứ.

“Gấp cái gì? Chờ Tam cô nương trừng trị hấn xong rồi sẽ bồi thường cho ngươi, không thiếu một đồng.” Tuệ nhi dùng thất lưng ngăn hấn lại, không cho hấn tiến lên. “Nói sau, Tam cô nương làm việc, cần ngươi xen mồm vào sao? Chọc giận nàng, nói không chừng ngươi cũng được thưởng một roi.”

Chương quỳ chỉ sợ bị đánh liền lui ra sau, lấy khăn lau mồ hôi lạnh.

Mắt phương trong suốt quét qua một lượt, tay nhỏ bé giơ lên, ngồi trên tuần mã, rút ra một đoá hoa cực to đẹp đẽ và quý giá, dưới ánh mặt nổi bật giống như nhung; hắc mẫu đơn.

Nàng tiện tay ném đi, đem hoa ném vào trong lòng chương quỳ.

“Đây là Yên Nhung Tử ta trồng đó, dùng nước tốt trong để tưới đủ để đền cho ngươi các thứ ta làm hỏng”

Chương quỳ hoa mắt, mặt khóc lập tức chuyển thành mặt cười, liên tục gật đầu, cầm trong tay đoá hoa kia, hoả tốc vọt vào trong phòng, khăn cấp tìm nước trong đường hoa.

Hoa mẫu đơn tầm thường được nuôi trồng giá cũng là thuế một năm của mười căn hộ trung đẳng, mà mẫu đơn Tiền Châu Châu nuôi trồng, chỉ là một đoá mẫu đơn chiết nhánh giá đã có thể mua được hào trạch đệ nhất kinh thành. Chờ hoa quý lớn lên, người tranh xem đoá mẫu đơn tân phẩm này khẳng định chật ních Nhật Xuân lầu.

Trong ngoài lầu người người tụ tập xem náo nhiệt ngày càng nhiều. Chương quỳ cách tràng hậu, nàng quay đầu, lần nữa ngạo nghễ hướng đến sáu nam nhân đang còn run cầm cập nọ.

Trên lưng ngựa, Tiền Châu Châu một thân trang phục đi săn màu hồng, hoa lệ kiều mỵ. Kia trương phần nộn kiều mỵ, cũng giống như hoa xuân nở rộ, đến nỗi cặp mắt đương lưu động cũng mê đến câu hồn đoạt phách

Chính là, nàng có bao nhiêu xinh đẹp, roi trong tay nàng có bấy nhiêu hung ác.

Trường tiên tám thước, nói phóng đại một chút là khi roi quất xuống tựa như mưa rền gió dữ, mấy kẻ đáng thương kia làm sao chống đỡ nổi a, càng vô lực đào thoát, chỉ có thể ôm đầu, cắn răng hừ hừ kêu đau.

“Này các bà các chị hảo hán a!” Viên Đại Bàng nhìn không được nói, từ lúc còn trong bụng mẹ tới giờ, lần đầu nhìn thấy một nữ nhân vừa xinh đẹp, nhanh nhẹn lại dũng mãnh.

“Cũng không phải là sao? Giống thất còn không có thượng an hồng tông liệt mã dường như.”

Ngoài cửa, trường tiên vù vù rung động.

roi trên tay nàng toàn hướng trên thân nam nhân kia mà quật, không có lần nào trật.

“Dừng tay, dừng tay a, ngươi này—” nam nhân chạy trời cết không biết muốn mắng cái gì, lập tức lại bị đánh cho kêu khóc không thôi.

“Ta là cái gì a? Ngươi nói rõ ràng chút.” Nàng lạnh lùng hỏi.

Người nọ suyễn khí, oán hận trừng nàng, run run đi lên.

“Uy, ta cảnh cáo ngươi, ta Tiết Triệu, là tiết gia thiếu gia, nếu làm cho cha ta biết, ngươi—”

Nói còn chưa nói hết câu, roi lại đánh tới.

“Toàn gia tất cả đều là những kẻ không có nghĩa khí, ngay cả cha ngươi đến đây, ta cũng đánh.” Tiền Châu Châu miệng bình thản nói, khuôn mặt lạnh lùng đồ bưng.

Trong đám người đứng xem, không có ai dám mở miệng nửa câu. Nhưng thật ra trong nháy mắt, vang lên một vài tiếng không đồng ý, đoàn đại mặc hán tử chắc chắn chưa từng thấy qua một nữ nhân như thế.

“Nữ nhân này quá kiêu ngạo đi?”

“không có người nào trị được nàng sao? nàng bên đường toàn là tùy ý đánh người”

Dương Khiếu lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng, lo lắng nhìn Hải Đông Thanh liếc mắt một cái.

“Tiền gia đại thế gia, trong kinh thành cũng không ai dám làm trái.” Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, Tiền gia nữ tử lại càn rỡ như thế.

tiết triệu bị đánh đến không còn chỗ trốn, hít sâu một hơi, xuất ra khinh công không nghĩ đến hậu quả về sau, chỉ muốn chạy khỏi phạm vi của trường tiên.

Hắn lùi tiến Nhật xuân lâu, miễn cưỡng tránh đi công kích, hoành chân đảo qua, đá trúng bầu rượu trên tay tiểu nhị.

khi bầu rượu vỡ mọi người kinh hô một tiếng, thẳng tắp hướng về phía Tiền Châu Châu bay đến. mỹ nhân kia mắt thấy sắp có tai ương a~~

môi hồng nhuận lạnh lùng phun ra hai chữ

“Muốn chết!”

Trường tiên đột nhiên vung ra phía trước, bầu rượu bị chém thành hai nửa, nước trong bầu rượu văng tung tóe khắp nơi, tiếp theo rầm một cái hoàn toàn rơi xuống, ngay cả góc áo của nàng cũng không hề dính một giọt rượu.

Thùy mặc bên trong, Tiền Châu Châu mặt cười có vẻ càng thêm băng lãnh.

Nàng nhẹ nhàng nhảy xuống lưng ngựa, vỗ vỗ trường tiên trong tay, lạnh lùng nhìn Tiết Triệu, một trận hương hoa lan ra trên mỗi bước đi của nàng, phiêu tán vào trong lầu. mười nha hoàn áo trắng cũng lắc mình theo vào thay nàng dọn đường.

Tiết Triệu sắc mặt trắng bệch, biết bản thân xác định trốn không thoát. hai chân hắn run run, trong lòng không ngừng mắng năm tên nô tài bị đánh cho bất tỉnh nằm trên mặt đất.

lại vài tiếng tiên vang làm hắn sợ hãi không thôi, hắn cả người nhảy dựng lên, như bị lửa thiêu mong chạy loạn trong Nhật Xuân lâu.

Tiền Châu Châu nheo mắt lại, tính nhẫn nại đã muốn dùng hết.

“Trạm chúc”

Tiết Triệu không có nghe nói, ngược lại chạy trốn nhanh hơn, nghĩ muốn tìm nơi tránh khỏi trường tiên đau chết người kia.

lúc sau, trường tiên vù vù rung động, hắn kinh hoàng quay đầu, sợ tới mức hồn phi phách tán, mắt hướng đến một vật gì đó khá lớn, theo bản năng liền vọt đến.

Sắc bén tiên vỡ, thu không trở về, liền hướng ông chủ “bá” một tiếng, cắt tan chiếc áo choàng màu xám.

Vài từng mảnh rơi xuống, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho nín thở.

Nam nhân cao lớn kia, có một đôi mắt màu lục sáng quắc quý dị, trông như một viên lục bảo thạch. Vô luận là cặp lục mâu kia, hay là bảo thạch, đều không hề có chút nào giống người Trung Thổ.

Một roi kia của Tiền Châu Châu, không nhằm vào Tiết Triệu nữa mà lại phóng thẳng đến Hải Đông Thanh. Tiên vĩ hồi bật ra, trên da thịt ngăm đen xuất hiện một vết máu chảy dài, máu tươi nháy mắt bắn ra tung tóe.

Chỉ kém một tắc, cặp lục mâu duệ liễm kia sẽ bị nàng hủy rồi!

Nhìn thấy chủ nhân bị thương, năm sáu đại hán lòng đầy căm phẫn, đều phát ra tiếng rít gào, đột nhiên đứng lên, trợn to ánh mắt phun hỏa, phẫn nộ trừng trừng nhìn Tiền Châu Châu.

“Đáng chết!”

“Nữ nhân này, dám đã thương Hải gia!”

Bọn nha hoàn áo trắng cũng không cam chịu yếu thế, đứng thành một vòng, mày liễu nhướng lên, mắt hạnh trợn lên trừng trở lại.

“Nhượng cái gì nhượng?! Sớm nói qua là muốn mọi người toàn bộ tránh ra, ai không tránh, sẽ bị đánh nha!”

Các nam nhân chán nản. “Các nữ nhân các nguoi!”

“Nữ nhân chúng ta làm sao? Chưa từng thấy qua nữ nhân à?”

Không khí ngột ngạt, u ám, hai bên nhân mã tùy thời có thể đấu võ.

Tiết Triệu núp dưới gầm bàn nghe ngóng sự hỗn loạn kéo dài này, ánh mắt đảo một vòng, ở trong lòng may mắn bản thân được tổ tông phù hộ, tính ra ánh mắt hắn đủ tốt, chọn một người có vóc dáng cao to hung mãnh, mới có thể tạm thời không bị nữ nhân kia quất trúng (đoạn này ta có chút không hiểu nên chém bừa).

Nhưng mà, Tiền tam cô nương bị người ta cản đường, tâm tình thật sự rất tệ. Nàng tao nhã nâng tay lên, bọn nha hoàn nháy mắt lạng ngắt như tờ, ánh mắt xinh đẹp ngạo nghễ hướng về nam nhân trước mặt.

Đây là nam nhân đã từng ở trên chiến trường, đứng ở một chỗ nhìn bộ dáng của nàng, làm cho nàng nhớ tới một đám mãnh thú ăn thịt gia cầm.

Hắn ngũ quan khắc sâu, nghiêm khắc khiến cho người ta sợ hãi (anh chị hợp nhau wá >”

Trên người nam nhân này có hương vị của giết chóc

“Nguoi là tên chướng mắt nào?!”

“Tây vực đại mạc.” Hắn thần nhiên nói.

Nàng nha một tiếng, mắt phượng neho lại.

“Nguyên lai là Thái hồ.”

Hải Đông Thanh không mở miệng, từ từ đánh giá nàng.

Máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, hắn mặt không chút thay đổi dùng ngón cái lau, giờ lên bên môi, chậm rãi liếm đi, tầm mắt vẫn đặt trên người nàng.

Ánh sáng như ngọc của cặp lục mâu lướt qua từng tắc thân hình nàng. Chưa từng có người nam nhân nào dám dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, như thể là dùng đôi mắt xuyên thấu qua xiêm y của nàng, nhìn thấy thân thể lồ lộ của nàng—

Ánh mắt như vậy làm cho nàng toàn thân buộc chặt.

Không biết vì cái gì, cho dù nam nhân này không có hành động gì, thậm chí chưa nói nửa chữ, nhưng nhìn vào ánh mắt của hắn đã khiến cho nàng cảm thấy tức giận! Tiền Châu Châu neho mắt lại, cổ tay xoay một cái, trường tiên liền như một con rắn quấn lấy cổ tay nàng.

“Đừng lãng phí thời gian của ta, giao tên họ Tiết kia ra đây.” Nàng không kiên nhẫn nói.

Hải Đông Thanh hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy dưới gầm bàn, nam nhân co rúm run cầm cập

“Hắn trêu chọc nguoi cái gì?” Hắn hỏi.

“Nguoi không cần biết.”

“Nếu, ta nói, ta muốn biết thì sao?” Hắn vẽ mặt sâu xa khó hiểu, mười phần thông thả hỏi, đôi mắt dừng lại trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

“Nguoi có ý định không bỏ qua cho bản cô nương sao ?” Châu Châu nhướng mày liễu lên rất cao hỏi.

Viên Đại Bàng thật sự là nhện không được, phanh ngực ra , đi đến chắn ở phía trước.” Này, đủ rồi nha, ngươi cứ nhiên dảm nói chuyện như thế với Hải gia!”

Tiền Châu Châu liếc hắt một cái, không tức giận mà lại cười khẩy, chậm rãi đi về phía trước, tay ngọc lướt nhẹ trên vai đối phương.

Trước mắt hắt là một đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp , trên chóp mũi thì phảng phất mùi dịu nhẹ của hoa, trên vai có một cảm giác mềm mại thoải mái (đoạn này ta chém^^), Viên Đại Bàng không ngờ đến mình sẽ được hưởng loại “đãi ngộ” này, phút chốc mặt liền đỏ bừng , trong lòng bồn loạn, tay chân lập tức cuống lên.

“Ách, ngươi, ngươi, ngươi — a!”

Còn chưa kịp nói hết câu, hắt chỉ cảm thấy từ đầu vai truyền đến một cảm giác đau nhức ,mồm đột nhiên mở rộng, đầu tiên là rống lên một tiếng kêu đau, tiếp theo chỉ có thể gian nan thở dốc, rốt cuộc nói không nên lời.

Cánh tay bé nhỏ trắng nõn vừa thu về, mọi người mới nhìn rõ cánh tay Viên Đại Bàng thật bất thường, hình như nó hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của hắt nữa!

Hắt bị trật khớp tay rồi!

Tiền Châu Châu chỉ nhẹ nhàng sờ một cái khiến cho cánh tay hắt lệch vị, thủ pháp thật xảo diệu, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta không kịp nhìn rõ..

Viên Đại Bàng cả kinh thối lui vài bước, cảm giác đau đến cả chân tóc, trán đổ đầy mồ hôi.

Đôi mắt xanh của Hải Đông Thanh không chớp , cầm cánh tay thuộc hạ, đẩy lên trên, chỉ nghe “khách” một tiếng, cánh tay đã về vị trí cũ.

Nàng như rồng mây, hùng dũng bước vào Nhã Tịch , bộ dáng thông thả, như là bước vào đại sảnh nhà mình, không có nửa phần khách khí.

Bởi vì e ngại trường tiên trong tay nàng, các nam nhân dù giận cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường mà không dám ngăn cản.

Bọn nha hoàn rút khăn tay ra, phui bụi sạch sẽ ghế hoa mai , cung kính hầu hạ nàng ngồi xuống, thay nàng dâng lên trà thơm

“Này, kê ở dưới bàn kia, nếu ngươi thức thoi thì mau ra đây cho ta.” Nàng thân nhiên nói.

Ở phía dưới bàn, Tiết Triệu khẽ cắn môi, nói: “Ai vậy ? Ta cũng không biết ngươi đang nói cái gì.”

Mắt phượng xinh đẹp bỗng trở nên tà mị.

“Trước tiên bỏ cái bàn ra, cởi hết quần áo của hắt, ném ra đường.” Nàng phân phó nói.

Bọn nha hoàn tuân mệnh, đồng thời tiến lên,nhưng chưa chạm được đầu ngón tay vào cái bàn, thì chớp nhoáng lên một bóng đen , thì ra Hải Đông Thanh đã ngăn trở đường đi. Các nàng ngẩng đầu, vừa nhìn vào ánh mắt lạnh băng như gió tháng chạp , nháy mắt tất cả đều cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

“Ngươi ra tay quá nặng.” Hắt chưa bao giờ gặp qua nữ nhân nào ra tay hung ác như thế.

“Phải không?” Nàng xoay nhẹ chén trà, đôi mắt quyến rũ đánh giá hắt. “Ta vẫn cảm thấy như vậy đã rất mềm lòng rồi nha, nếu không trước tiên ta đã chặt hai chân hắt, làm sao mà hắt có thể chạy tới đây cầu cứu ngươi?”

Tiết Triệu từ dưới bàn đi ra. Hắt phui phui quần áo rách nát, nhìn đến Hải Đông Thanh bên cạnh, biết chỉ có nam nhân này cứu được bản thân, hắt thế nào cũng phải kết thân thật nhanh .

“Ngươi cũng đừng kiêu ngạo quá, ta thấy ngươi là phân nữ nhi mới không so đo ngươi —” Hết lên được một nửa ,rồi nhìn thấy cặp mắt phượng kia, giọng nói của hắt đột nhiên nhỏ lại không ít.” Ách, ách,ngươi nam nhân tốt là không đấu cùng nữ nhi , ta lùi so đo với ngươi —”

Nàng như rồng đôi mây liễu, đặt chén trà xuống.

“Tìm được chỗ dựa, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn nhỉ? Huh?”

Tiết Triệu sờ sờ cổ, không dám trả lời, thân mình nhanh chóng trốn ra phía sau Hải Đông Thanh. Hắt phải xoay chuyển tình thế , cố gắng thuyết phục Hắt từ đại mặc này ra mặt thay hắt.

“Các vị tráng sĩ, các ngươi nhìn xem, nữ nhân này y vào tài thế của Tiền gia , liền cố tình làm vậy, ở trong Kinh thành làm xằng làm bậy.” Hắt lớn gan nói. “Các ngươi trăm ngàn lần nên vì ta mà ra mặt, nếu không thì còn đâu thể diện của nam nhân chúng ta?”

Các nam nhân kia đánh mặt lại, tay nắm chặt thành quyền, nhìn chằm chằm Tiền Châu Châu.

Nàng lúc trước đã thương Hải Đông Thanh, lại biểu hiện sự ngang ngược như thế, đã sớm khiến trong lòng người ta sinh ra không phục, hơn nữa lại bị Tiết Triệu châm ngòi nên xem như mọi người đã chuyển sang phe đối đầu với nàng , nhìn nàng tràn đầy hận ý .

Tiết Triệu càng nói càng thêm hăng say.

“Cha ta là Tiết Đàm, trên đường cái ở chợ phía đông có ba mươi lăm cửa hàng đều là sản nghiệp của Tiết gia ta, các vị nếu đồng ý vì ta mà giải quyết cái nữ nhân này, khẳng định cha ta sẽ tạ ơn các vị không nhỏ”

Một đám nam nhân tròn mắt nhìn nàng, nàng lại ung dung cầm chén trà lên, lại uống một ngụm trà nóng, sau đó cười nhạt.

“Ngươi nói xong chưa?” Nàng thân nhiên hỏi một tiếng, không đợi Tiết Triệu có phản ứng, roi trong tay đã muốn quất lên

Một nhát roi này ra tay thật nặng, nếu mà đánh trúng Tiết Triệu, chỉ sợ là đi nửa cái mạng.

Lại chớp nhoe lên, cánh tay trắng kiện vừa nâng lên đã ngăn được trường tiên.

Hải Đông Thanh vẫn đứng ở chỗ cũ, bất động như núi, thậm chí không tránh không né, dễ dàng ngăn trở công phu của nàng.

Tiền Châu Châu hơi hơi sững sốt, căn bản không nghĩ tới, người này cư nhiên lại hiểu được thủ pháp của trường tiên, làm tiêu tan mất hứng thú giáo huấn kẻ khác của nàng. Nàng dùng sức kéo kéo trường tiên lại nhưng không chút động đậy, gương mặt xinh đẹp bởi vì tức giận và dùng sức đã trở nên đỏ bừng động lòng người. Bốn phía im ắng, không ai dám cử động, càng không có người bỏ qua trò hay. Bọn họ toàn bộ căng cứng da đầu, cổ dài ra chỉ sợ không nhìn được đến hình ảnh đặc sắc này.

Tiền Châu Châu cắn môi, phần nộ trùng Hải Đông Thanh.

“Buông tay!”

Đôi mắt xanh vừa mở ra, nhìn vào ánh mắt nàng, lại càng thâm sâu vài phần.

Hắn không hề tức giận, vẻ mặt lại càng thâm sâu khó hiểu.

“Kẻ này vô cùng bạo ngược, sao ngươi lại bảo vệ cho hắn?” Nàng chất vấn nói, bị chọc giận đầu óc đã có chút nóng lên. Lần đầu tiên nàng gặp được nam nhân có thể chặn được đường roi của nàng, có khả năng chọc giận nàng như thế!

“Có gì không thể?” Hắn chậm chậm nói.

Nàng giận dữ chậm rãi thu hồi trường tiên, khoảng cách của hai người dần dần bị rút ngắn lại

“Được, tốt lắm, tốt lắm” Nàng thì thào nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngược lên, không có chút nào sợ hãi chiêm ngưỡng dung nhan của hắn.

Hai người tiếp cận càng gần, mọi người tại hiện trường dường như không thờ, chỉ mơ hồ phát hiện, không khí có chút khẩn trương, căng thẳng –

Bỗng dung, một trận xôn xao từ bên ngoài truyền đến, đám người bắt đầu ồn ào hẳn lên. Nha hoàn Tuệ Nhi liền vọt đến bên cửa sổ, nhìn thấy ở đường Huyền Vũ tung đầy bụi đất, nàng cẩn thận dò xét trong chốc lát, rồi vội vàng chạy về báo.

“Cô ba, không biết là ai báo quan, người của nha môn đang đến.” Nàng thấp giọng nói.

“Khoảng bao nhiêu người tới đây?”

“Ước chừng hai mươi.”

“Chỉ có hai mươi, các ngươi đi ra ứng phó được không?”

Nha hoàn cắn cắn môi, cố lấy dũng khí nhắc nhở.” Nhưng mà, lúc trước cô Kim Kim có dặn chỉ cần sự tình liên quan đến cô ba, nhất định phải tức khắc báo cho nàng”

Tiền Châu Châu sắc mặt trắng nhợt, nghe thấy tên chị cả, khí phách liền xẹp xuống vài phần. Nàng thấp giọng mắng vài câu, cuối cùng không tình nguyện rút trường tiên về.

“Chúng ta đi!” Nàng ném Tiết Triệu sang một bên, nhẹ nhàng bước đến chỗ tuần mã. Trước khi đi, nàng ghim lại dây cương, nhìn Hải Đông Thanh một cái.

Hắn lặng yên không nói, con ngươi thâm thúy cũng nhìn nàng.

Ánh mắt ấy khiến cho tâm nàng dao động, nhưng cũng làm cho nàng càng thêm giận dữ. Nàng vươn tay, dùng roi chỉ vào hắn.

“Ngươi nhớ cho kỹ bốn cô nương! chuyện này sẽ không đơn giản như vậy mà xong đâu.” Nàng cảnh cáo xong, lập tức giục ngựa chạy như điên.

Một thân trang phục đi săn màu hồng yếu điệu đi nhanh như sao sẹt, rất nhanh biến mất về phía cuối đường Huyền Vũ.

Chương 2

Mặt trời đã ngã về phía tây, trong phủ Tiết gia đèn đuốc sáng trưng, tấp nập người hầu mang rượu thịt lên hầu hạ khách quý. Một cặp mắt u ám, nhìn bao quát cả căn phòng, đại sảnh bài trí xa hoa, đồ vật trang trí được chạm khắc vô cùng tinh xảo khoe ra sự giàu có tục trần đệ nhất. Đến nỗi trên tường đầy những bức tranh chữ lại hóa ra là xấu xí nhất, có tường còn lấy tranh chữ dùng như là giấy dán tường (HM: sao ta ghét mấy cái văn miêu tả thế không bik^^)

“Hải gia, hôm nay thật cảm ơn ngài đã thấy việc bất bình ra tay làm việc nghĩa cứu nhi tử của ta” Tiết lão gia dạng người to béo nặng nề hết sức rướn người qua bàn rượu hướng đến Hải Đông Thanh kính rượu mà không hề phát hiện tay áo của mình đã muồn nhúng vào trong bát ăn.

“Đúng vậy, nếu không có Hải gia cứu mạng, ta sớm đã bị nữ nhân kia giết chết trước rồi” Tiết Triệu mặt mày bảnh bao, chài chuốt không còn dáng vẻ chất vật như lúc chiều tiếp lời.

Tránh được một trận sóng gió, hần da mặt dày nói với đám người Hồ kia là muốn ở nhà mở tiệc rượu cảm ơn ân nhân cứu mạng, mà cái đám hần tử kia đối với tiệc rượu của bọn nhà giàu lại không hề hứng thú nên khi chủ thượng Hải Đông Thanh gật đầu đồng ý, mọi người liền kính ngọc nhưng lập tức không có ý kiến trở lại từ điểm uống rượu.

Hải Đông Thanh gật đầu đáp ứng, đi vào Tiết gia làm khách. Trong lúc tiệc rượu vui vẻ không một ai phát hiện ngoài cửa sổ mái hiên dưới thấp thoáng một thân hình yếu điệu.

Tiền Châu Châu mặc trang phục dạ hành, khuôn mặt xinh đẹp dễ thương đang đen lại, nàng ẩn thân dưới mái hiên, nín thở chú tâm lắng nghe động tĩnh trong đại sảnh của Tiết phủ. Trải qua nửa canh giờ nghe cha con nhà họ Tiết đem lời dối trắng thay đen, chửi bới nàng, đem nàng quở trách thậm tệ.

Nói đến, Tiết phủ cũng được coi là gia đình phú hào. Tiết lão gia vốn là phú thương phía nam kinh doanh nam bắc tạp hóa, mới tới kinh thành liền tiêu tiền không tiếc, mua hết ba mươi mấy gian cửa hành, bỏ ra không ít bạc tuyên truyền làm nên tên tuổi. nhưng chính là, chưa hết nửa năm ở kinh thành những tội trạng cùng tiếng ác của Tiết gia đã được truyền ra. Tiết lão gia ngoại trừ kiếm bạc bất chính còn có thói quen chọc ghẹo con gái nhà lành, trong nhà tất cả tiểu thiếp đều là bị cưỡng thủ bắt về. trên không nghiêm thì dưới tất loạn, Tiết Triệu con trai độc nhất của Tiết lão gia cũng đem những thói xấu của cha học hết mà còn ghê gớm hơn, hai ngày trước hần tại Tuyên bình phường, cướp đi khuê nữ của Mạnh gia. Nghĩ đến, ở phía nam cậy quyền uy có thể làm việc xấu, nhưng đây là kinh thành lại có thể làm như vậy. nên khi Tiền Châu Châu được tin tức, đã gọi nha hoàn cùng đi, giáo huấn Tiết Triệu ở bên đường, buộc hần phải thả lại nữ nhi Mạnh gia. Không hề ngờ được nửa đường đâu ra một Tướng hồ, lại đưa nàng đến nha môn kinh thành khiến nàng không thể phản kháng, phải tự thân đến Tiết phủ một chuyến. tuy nhiên, lúc ban ngày nàng không nghe chuyện sẽ gặp người Hồ kia ở đây nên rất ngạc nhiên khi nhận ra hần, nàng vẫn là suy nghĩ không thôi lo lắng cho hành động đêm nay, có nên tiếp tục hành động hay không?

Cha con nhà họ Tiết kia tuy rằng có chút võ công nhưng đều là công phu mèo cào cắn bản không phải là đối thủ của nàng, còn bọn gia nô thì yếu đuối sớm đã bị nha hoàn của nhà chế phục. nàng chỉ là kiêng kỵ tên nam nhân có đôi mắt xanh kia mà thôi

Nàng nhẹ nhàng tiến lại gần cửa sổ, dò xét cảnh tượng trong phòng. Trong phòng trên bàn kê các món ngón, một bàn thịnh soạn ề hề rượu thịt, xem ra Tiết gia không tiếc bạc hầu hạ tên người Hồ kia còn hơn một thiên vương tại thượng rất thoải mái. Cha con họ Tiết ngồi bên cạnh bàn, ăn nói rất khép nép, cung kính, còn cầm chén rượu không ngừng kính rượu. nhưng thật ra dường như tên người Hồ kia cũng không cả cảm kích, thái độ lãnh đạm, không quan tâm.

Cách cánh cửa sổ, đôi mắt đẹp trong suốt, thoải mái mạnh dạn đánh giá Hải Đông Thanh. Nói thật, người Hồ này đích thực nhìn sơ thì rất đẹp. Hần cao to, so với những nam nhân mà nàng đã từng gặp qua thì không ai mạnh mẽ tráng kiện như hần, khuôn mặt rắn rỏi phong trần, hai hàng lông mày thông duệ, đôi mắt màu xanh sắc bén thâm thúy. Làm người khác khi ở gần không dám nhìn, khó có thể mở miệng.

“nàng vì cái gì lại muốn truy đánh người?” hần hỏi, ánh mắt nhìn nghiêm khắc, không thể nhìn ra cảm xúc gì, cặp mắt kia lạnh lùng làm cả gian phòng lạnh băng.

Ngoài cửa sổ Tiền Châu Châu nhướng cao mày, có chút ngạc nhiên, cặp mắt nhìn chăm chú. Người Hồ kia khi mở miệng câu đầu tiên chính là chuyện của nàng?

Dưới ánh mắt lợi hại kia làm cho Tiết Triệu lạnh cả da đầu. hần cúi đầu, uống hai chén rượu an ủi (HM: đoạn này ta chem. Một chút, không biết hần đang làm gì chén rượu)

“chuyện này, kì thật...cũng không phải chuyện lớn gì, nữ nhân kia sinh chuyện từ việc không đâu thôi” Tiết lão gia vội vàng nói chen vào

“Hải gia có điều không biết, Tiền gia ở trong kinh thành hoành hoành ngang ngược, ai ai cũng biết, nhất là Tiền Châu Châu kia kiêu ngạo ngang ngược, không ít lương dân đều bị ăn roi của nàng”

Đôi mắt đẹp ngoài cửa sổ lóe lên một ngọn lửa tức giận.

Hừ, nàng cũng không phải ăn no nhàn rồi, roi của nàng làm sao lại tùy tiện ra tay? Mà nói cho cùng, cha con nhà họ Tiết như thế nào cũng là ngang tàng, đề tiện (HM: ta chứ) làm sao có thể được coi là cái gì lương dân?

“Hừ, miệng chó không thể khạc ra ngà voi” nàng hừ nhẹ một tiếng, chỉ mong đánh rớt cái miệng thối của hai cha con nhà họ tiết

Tuy rằng thanh âm đã đè xuống mức nhỏ nhất, nhưng do nổi tức giận vẫn không thể che dấu toàn bộ tiếng hừ nhẹ khinh miệt.

Trong chốc lát, ánh mắt của Hải Đông Thanh chợt lóe sáng, thông thả quay đầu đến...

Hắn chính là đang nhìn nàng!

Không, không, không phải, thực ra là hắn đang nhìn ngoài cửa sổ, neho mắt dò xét nơi cửa sổ mà nàng ẩn thân

Hắn phát hiện?

Không có khả năng, trong phòng ngoài phòng ồn ào, đã thế trong đại sảnh còn có nhạc công thổi trúc loạn cả lỗ tai, hắn sao có thể nghe thấy tiếng hừ nhẹ kia của nàng?

Sau một lát Hải Đông Thanh quay nhìn lại chỗ cũ, cúi đầu, từ từ nâng chén rượu đưa lên uống, trên khóe môi mỉm cười, phảng phất một nụ cười nhẹ khó có thể thấy.

Tiền Châu Châu trong lòng rung mình, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Nàng hít sâu một hơi, không dám ở lâu, âm thầm cắn răng một cái, theo mái hiên phía dưới mà phi ra, gió thu lá rụng bay vào sân nhà.

Khi thân ảnh yếu điệu biến mất ở mờ mịt giữa đêm khuya thì mùi hoa cũng giảm đi vài phần, khóe miệng Hải Đông Thanh lại nhếch lên cười. nữ nhân kia khẳng định không biết được, mùi hoa trên người nàng sớm đã bán đứng nàng.

Không ngoài tính toán của hắn, nàng không phải là người dễ dàng từ bỏ, hắn đến Tiết phủ này kiên nhẫn tham dự tiệc rượu, cuối cùng cũng có chút thu hoạch.

Hắn đối với Tiền gia chính là cảm thấy hứng thú hay là đối với tam cô nương xinh đẹp của Tiền gia thấy hứng thú

“A, Hải gia? Có việc sao?” Tiết Bút cẩn thận hỏi, cũng nhìn theo về phía ngoài cửa sổ, nhưng chỉ nhìn thấy một ánh trăng to đẹp

Hải Đông Thanh thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, đứng dậy

‘cáo từ’

“A, Hải gia không lưu lại gia phủ ở sao?” Tiết Triệu vội vàng hỏi, nghĩ ngay đến người bảo hộ mình rồi đi sắc mặt lại chuyển sang tái nhợt, tay chân bắt đầu mất kiểm soát mà run rẩy, chỉ thiếu nước quỳ xuống cầu xin Hải Đông Thanh chớ đi.

Tiết lão gia cũng lập tức đứng dậy, vội mạnh mẽ tiến lại gần

“Hải gia, ngài mà đi lúc này nếu người Tiền gia lại...”

“tự cầu nhiều phúc” Hải Đông Thanh đơn giản nói, rồi phất áo rồi đi không quay đầu lại.

Ở trong phòng cha con hai người ồ ồ, lo lắng cho an nguy của bản thân mà cũng đau lòng tiếc của cho một bàn toàn rượu thịt. bỏ ra một số ngân lượng lớn để làm một bàn toàn rượu thịt hào hạng, còn mới về nhạc công giỏi nhất, kết quả không như tính toán, người Hồ này sau khi ăn uống no nê, liền không ở lại bảo vệ cha con hắn, lại thần nhiên bỏ đi?

Ồ ô, chuyện này quả thực đau xót!

Đêm dài yên tĩnh, trần trọc hồi lâu Tiết Triệu mới ngủ liền bị đá xuống dưới giường.

“Ai? Tên nô tài không biết sống chết nào...” còn chưa nói hết câu đã vội vàng ngừng lại

Bên trong phòng khách, không biết khi nào đã có hơn mười người, bóng đen dưới ánh nến hiện lên làm hắn sợ đến hồn phi phách tán, toàn thân không ngừng run lấy bầy

“Tiết thiếu gia, ngài đã tỉnh” một cô gái mang thất lưng màu xanh chằm chọc nói

Tiết Triệu mắt mở to, mồ hôi ứa lạnh, đang lúc nửa mê nửa tỉnh đã bị dán miệng lại làm cho hắn kêu không ra tiếng, chỉ mơ hồ phát ra tiếng nhẹ, bị kéo lê một đường dài tới thảm trên trong đại sảnh.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, có đến mười nha hoàn đứng ở hai bên, ngoan ngoãn đợi lệnh. nhóm hộ vệ cũng bọn gia nô của Tiết gia sớm đã được an bài toàn bộ ở một góc bất tỉnh nhân sự.

Trên thảm đại sảnh xuất hiện một đôi giày đỏ, nhìn lên trên một chút là roi da đang từng chút xao động, tầm mắt lại hướng lên trên chút nữa là dáng người yếu điệu, cuối cùng hiện lên trong mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ của Tiễn Châu Châu.

Nàng khẽ nhếch mày liễu, ung dung bước xuống, trước tiên là tháo miếng dán miệng, giấy mới tháo ra khỏi miệng Tiết Triệu đã vội vàng kêu lên

“ngươi ngang nhiên còn dám tới? chẳng nhẽ không sợ Hải gia...” còn chưa kịp nói xong đã bị roi đánh vào người, hắn bị quát đau thấu trời

Châu Châu mặt lạnh lùng nói

“Lúc này, người Hồ kia không có khả năng cứu người”

Ngoài cửa lại vắng vẻ có tiếng gào thét, đập phá cửa đó chính là ở trong phủ của Tiết lão gia.

“Tiết lão gia, đêm khuya quấy rầy, thỉnh kính thứ lỗi, chờ ta tìm được người lập tức rời đi” Châu Châu điềm đạm nói, mắt đẹp quay lại nhìn lên người Tiết Triệu

“khuê nữ của Mạnh gia ở nơi nào?” nàng hỏi

“sớm đã đưa trở về” hắn cứng rắn nói

Đôi môi đỏ mọng cười lạnh, thân nhiên ra lệnh

“Tiểu Lục, lấy cái kim đến cho ta đánh vỡ miệng hắn”

“vâng”

Tiểu Lục lên tiếng, lấy bên hông eo lưng chính xác là một chiếc kim sắt. nàng khẽ nép cười gian, nắm gọn kim bước tới gần khuôn mặt không còn chút máu của Tiết Triệu

Hắn sợ đến mức toàn thân phát run, biết rằng tam cô nương Tiễn gia nói được thì làm được mà trước mắt Hải Đông Thanh sớm đã không thấy bóng dáng, không thể có chỗ dựa nên nếu hắn tiếp tục nói dối là đã đưa người về nhà là chuyện không thể.

“đợi chút, đợi chút, đừng đánh!” Tiết Triệu vội vàng hô, kinh hoàng né tránh kim sắt

Châu Châu một tay chống hông, thân nhiên nở nụ cười

“sao vậy, đã khẳng định nói thật sao?”

“A, nàng, nàng ở ngay trong góc tây sương phòng”

Tiểu Lục lạnh lợi, không cần Châu Châu phân phó vội thả kim sắt tự động chảy ra khỏi đại sảnh. Một chốc sau, liền đỡ một cô gái tú lệ trở về.

Cô gái bị hoảng sợ mà mặt tái nhợt, nhìn lên thấy cha con họ Tiết mà phát run, trong ánh mắt lóe ra lệ khí.

“ngươi là khuê nữ nhà Mạnh gia?” Châu Châu biết cô gái đã muốn sợ hãi nên thần sắc nhu hòa đi vài phần hỏi.

Cô gái còn đang run run gật đầu

Đôi mắt xinh đẹp sắc bén đầy ý khinh ghét hướng đến nam nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất

“ngươi không hề chạm qua nàng chứ?”

Tiết Triệu vội vàng lắc đầu đến thiếu chút nữa thì gãy cổ

“thật sự?” Châu Châu quay đầu, hứng đến cô gái đang còn chưa kịp bình tĩnh chứng thực

Cô gái lại một lần nữa gật đầu, lưng túm tránh ở phía sau Tiểu Lục

Người nhà Mạnh gia thông minh lập tức hướng tam cô nương cầu viện ngay khi Tiết Triệu vừa mới đem cô gái bắt về phủ lý, ở trên đường cái đã bị truy đuổi, hắn chỉ lo suy nghĩ làm sao bảo vệ mạng căn bản không có thời gian để đi “hưởng dụng”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng vừa lòng gật đầu, hướng về phía hạ khó của Tiết Triệu thông thả nhấc chân lên hung hăng đá đến

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết giữa đêm khuya yên tĩnh vang lên

Tiết Triệu đau nằm lăn lộn, hai tay đảo hạ thế, co người rúm người lại. người dính đầy đất cát

Tiết lão gia vốn căm như hén nhất thời tức giận không chịu được hai tay nắm lại thân hình to béo

“đợi chút, con ta đã không chạm vào nàng sao người lại...”

“may là vì hấn không chạm vào nàng nên ta mới chỉ giáo huấn một chút. Nếu không, bốn cô nương đã lấy đao cắt đi cái mầm tai họa của hấn để tránh sau này gây nguy hiểm cho nữ nhi của nhà nào nữa” Châu Châu lãnh đạm nói

Tiết lão gia nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn nàng

“nữ nhân chết tiệt, chuyện này ta tuyệt đối không chịu để yên!”

Môi cong lên, không giận mà còn cười, nụ cười đến nỗi hoa mẫu đơn còn phải thẹn làm người ta hoa mắt

“người trong nha môn của kinh phủ có thể bị người dùng tiền mà mua chuộc, nhưng thực ra, người đừng quên trong kinh thành còn có ta Tiễn Châu Châu, các sự việc dơ bẩn của Tiết gia thì bốn cô nương đều đã nắm trong tay hết rồi” nàng có lá gan làm thì tự nhiên không sợ uy hiếp

Tiết lão gia tức giận lên tận đỉnh đầu, mở miệng mà rống giận

“người cũng đừng quá kiêu ngạo, sẽ có người luôn trị được người”

Mắt phượng sắc nhọn, phụt ra sự lạnh lẽo tức giận. nàng hướng tay xuống phía dưới ống chân gần giày, rút ra một thanh chủy thủ (dao găm) sắc bén hướng thẳng về phía tiết lão gia phi đến.

Dao bay lạnh lẽo tức thời làm cho tiết lão gia cảm miệng không dám hé răng nữa

“họ Tiết, nếu người có lá gan mà đến cáo trạng với đại ti của ta thì ta đã...” nàng chỉ nói có một nửa, thanh chủy thủ đã bay qua đầu đối phương. Dao phong lướt qua đã mang đi một chòm tóc sao đó ghim lại ở trên tường. Tiết lão gia cảm thấy lạnh cả sống lưng, đưa mắt nhìn cái đỉnh đầu bị mất một chòm tóc.

Tiểu Lục chủ động bước tới mang khăn tay ra thay Châu Châu nhặt chủy thủ rồi chà lau sạch sẽ

“Tam cô nương, canh ba đã qua, người muốn tìm đã tìm được, chúng ta cũng nên trở về đi” nàng nhỏ giọng nhắc nhở

Châu Châu gạt đầu thu hồi chủy thủ

“trước tiên đem khuê nữ nhà Mạnh gia trở về rồi chúng ta hồi phủ” nàng xoay người, chân còn chưa kịp bước đi ngay lập tức đã cứng người lại. ở cửa ra một người nam nhân đang đứng đó, đôi mắt nhìn nàng không rời, đêm tất cả các hành động của nàng thu vào đáy mắt.

Là hấn!

Ánh trăng chiếu nhẹ, trong đại sảnh tất cả trở nên yên tĩnh, trong lòng mọi người nhất thời chùng xuống

Hải Đông Thanh đứng ở cửa, mắt lạnh lẽo nhìn.

Cha con nhà họ Tiết cùng lúc thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt hy vọng nhìn Hải Đông Thanh, chỉ thiếu nước kêu lên, cầu xin hấn giúp đỡ, dạy dỗ nữ nhân kiêu ngạo này. Tốt quá, người Hồ này coi như cũng có lương tâm, ăn uống xong còn biết trở về, thật là không lãng phí rượu thịt hào hạng

Nhìn cha con nhà Tiết gia vui mừng khi vừa thấy hấn, Châu Châu càng tức giận

Đáng giận! nàng đã xác định Hải Đông Thanh sau khi rời đi thì mới vào đây tìm người, làm sao biết trước được người này không hề rời đi mà lại ẩn thân tại một nơi bí mật quan sát hết nhất cử nhất động của nàng

“người Hồ này lại muốn đến phá hư chuyện của ta?” nàng hắt đầu hỏi, mắt phượng trừng trừng, sớm đã coi Hải Đông Thanh là bảo hộ của Tiết gia. Ban ngày ở Nhật Xuân lâu, hấn không nhìn đạo lý ra tay giúp đỡ cứu Tiết Triệu một lần. người hồ này khẳng định là muốn giúp đỡ Tiết gia.

“ta chỉ là tò mò, người bácm riết không tha là vì cái gì?” hấn điềm đạm trả lời, ánh mắt xanh sáng nhìn thẳng vào nàng coi như chỉ có nàng tồn tại không hề thấy ai nữa.

“ta đến tìm người” nàng nói cho có lệ, rồi lặng lẽ quay đầu nhìn khắp phòng trong phòng ngoài một vòng phát hiện chỉ có một người. Lúc trước ở Nhật Xuân lâu, đi theo bên cạnh hấn còn có rất nhiều nam nhân, lúc này hoàn toàn không thấy bóng dáng. Không thấy càng tốt, lợi dụng lúc này muốn đánh bại Hải Đông Thanh càng dễ dàng hơn.

“Hải gia, nữ nhân này biết rõ ngài sẽ thay Tiết gia làm chủ mà vẫn còn đến đây làm loạn, đây không phải có ý tưởng muốn đối nghịch với ngài sao?” Tiết lão gia tức thời mở miệng kích bác

“đúng vậy, Hải gia, nàng chính là người ban ngày ở Nhật Xuân lầu ngang tàng nếu không sửa trị nàng khó có thể đảm bảo nàng lại không làm loạn” Tiết Triệu cũng hòa vào nói theo

“nói hươu nói vượn, không sợ bị cắt lưỡi à!” Tiểu Lục nghe thấy chạy đến đá mỗi người một cước. Bọn nha hoàn cũng tức giận xúm lại mỗi người đá vài cước khiến cha con nhà họ Tiết rên hô.

Hải Đông Thanh cũng không thèm để ý tới, ánh mắt nhìn về phía góc nơi khuê nữ Mạnh gia đang không ngừng run run

“người nguoi muốn tìm là nàng?” trước khi xuất hiện hần đã ở một nơi bí mật nhìn tất cả sớm đã biết nguyên nhân.

Nàng không trả lời câu hỏi của hần mà nói không một chút liên quan

“đêm nay, tâm trạng bốn cô nương rất tốt”

Hần nheo mày khó hiểu

“không hiểu sao? Nghĩa là tâm trạng bốn cô nương tốt trả lời người một điều đã là nhiều chứ không thì cũng không có đâu”

Tiếng nói thánh thót như chuông nhạc nói vừa hết lời thì bàn tay mềm mại run lên hướng roi da như giao long sắc bén về phía hần

Chỉ trong nháy mắt, Hải Đông Thanh đã lắt mình rời khỏi phạm vi của roi da với tốc độ nhanh không thể thấy

“sao lại không ra tay? Ngươi không phải có ý nghĩ muốn ra mặt thay Tiết gia sao?”

“ta không có”

“nếu không có suy nghĩ quân sự việc của Tiết gia thì tại sao lại ở lại đây mà không chịu đi?”

Đôi mắt xanh lóe sáng vài phần, càng làm cho người khác nhìn không thấu. Sau một hồi đôi môi cong lên chậm rãi trả lời

“vì nguoi”

Đáp án này càng làm cho nàng thêm tức giận

“tên không biết sống chết” nàng tức giận mắng, không nghĩ tên nguoi Hồ chết đến nơi rồi còn dám mở miệng trêu ghẹo nàng. Roi da lại lần nữa vung lên hướng về phía ngực của Hải Đông Thanh, lần này roi da so với lần trước càng tăng thêm khí lực vài phần

“dừng tay” hần lại lần nữa tránh đi, thân nhiên nói

Mơ tưởng!

Nàng cười lạnh một tiếng, uyển chuyển nhảy về phía trước, lại gần rồi dương tay hướng roi da vù vù rung động quay lại tìm đánh thẳng vào mặt Hải Đông Thanh.

Hần hơi nghiêng đầu, dễ dàng tránh được roi đầu, thân hình cao lớn lớn phiêu diêu nhảy ra thính môn đứng ở dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn tú đã có điểm tức giận.

“còn trốn?” nàng lấy roi đánh tới nhắm theo sau hướng tới.

Liên tiếp mấy roi không thể đánh trúng, nàng vẫn không nói lời buông tha ngược lại càng tập trung tinh thần không dám khinh thường.

Cho dù là thánh nhân cũng chỉ sợ bị nữ nhân kiêu ngạo này chọc cho tức thành cuồng đồ. Trong đây mắt có một hàn khí lạnh khiến người ta sợ hãi, lí trí như bị mất kiểm soát thay cho sự phẫn nộ.

“dừng chọc giận ta” hần nhếch mép lên nói

Nàng bình thản đón nhận đôi mắt bình tĩnh kia dần đỏ au cuồng bạo, thậm chí trên mặt còn lộ ý cười

“không được sao?”

“người sẽ không muốn biết hậu quả chọc giận ta đâu”

“bốn cô nương chính là cố tình muốn xem thử” hừ, trừ bỏ đại tì ra nàng không sợ bất cứ người nào.

Trong bóng đêm, chỉ thấy khoảng cách của hai người càng lúc càng gần, roi da của Châu Châu không hề nghĩ tấn công như vũ bão, Hải Đông Thanh chỉ thủ chứ không công, khắp nơi đều tránh né.

“dùng tay” hắn nói thêm một lần nữa

Nàng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại chờ lúc hắn phân tâm xác định rõ mục tiêu hung hăng quát roi.

Roi da thẳng diện phóng tới, Hải Đông Thanh nhanh chóng lùi về phía sau tránh khỏi roi da đột kích, nhưng vai vẫn là bị roi xẹt qua tạo nên vết thương lập tức ứa máu làm ướt cả đầu vai.

Roi này làm cho toàn bộ bình tĩnh của hắn biến mất

“đáng chết!”

Tiếng gầm gừ đỉnh tai nhức óc làm bọn nha hoàn bị dọa đến trắng mặt vội nắm chặt trường kiếm lòng nóng như lửa đốt, không biết hỗ trợ làm sao chỉ có thể chen chúc trước cửa khán trường xem cuộc chiến.

Hải Đông Thanh không còn tránh nữa mà tiến lại gần sát khí tăng lên

Châu Châu một tay vung roi, roi da cuốn loạn tiếng ba ba vang lên không dứt, Hải Đông Thanh không thém để ý tiến thẳng đến, trên người trù thân thể, cánh tay, quần áo có vài vết rách, quần áo hắn nhuộm một màu hồng của máu tươi, tuy nhiên vẫn không cần bước hắn đi tới.

Cặp mắt xanh lóe ra ánh sáng tức giận, nhìn như hai ngọn lửa đỏ, ở dưới tay hắn nắm chặt như muốn bóp nát tượng đá. Bất luận kẻ nào liếc mắt cũng có thể nhìn thấy sự phẫn nộ của hắn.

Nàng đứng tại chỗ tuy rằng không ngừng tấn công nhưng trong lòng lại có vài phần hoảng hốt, trong lòng bàn tay cũng lo lắng chảy ra bao nhiêu mồ hôi.

Khi hai người chỉ còn cách nhau khoảng ba thước, Hải Đông Thanh nhún người một chút, cả thân hình cao lớn đứng mảnh như chim ưng tấn công hướng nàng đánh úp lại

ở trong bóng đêm, Châu Châu không thể động đậy, tựa như con mồi bị vồ, toàn thân cứng ngắc ngay cả cơ hội xoay người bỏ trốn cũng không có

không hề nghi ngờ, nàng không đánh lại hắn.

lực chưởng tay phải hướng đến nắm lấy cổ tay nàng, gắt gao nắm chặt, chế trụ công kích của nàng, lại tay sức lực ép nàng buông roi da dính máu xuống

“buông” nàng dùng sức gẩy dụa, muốn thoát ra khỏi sự kiềm chế của hắn, đột nhiên hắn kéo nàng lại, làm nàng đang tính bỏ chạy lại bị kéo ngã vào vòng tay ôm ấp của hắn.

Cặp mắt xanh trong bóng đêm chợt lóe sáng ra tinh quang sáng rực. trong lòng nàng chợt lạnh khi nhìn cặp mắt xanh ấy cảm nhận được sự cường đại đáng sợ.

“ngươi muốn biết, chọc giận ta phải trả giá điều gì sao?” hắn gần từng tiếng hỏi, chậm rãi đem nàng kéo lại gần thêm, cuối cùng là trên vành tai nàng nói, từng câu từng chữ đều phả vào với sức nóng, làm mặt nàng đỏ bừng.

Thân hình của nam nhân kia kề sát thân thể nàng, sức nóng của cơ thể cùng hơi thở xa lạ quấn lấy nàng, tuy rằng cách nhau bởi trang phục nhưng ngoài ý muốn vẫn có sự tiếp xúc thân cận làm cho nàng dù đầu óc thông minh nhưng vẫn bị rối loạn.

“còn chờ cái gì? Mau ra tay đánh hắn » nàng hướng đến bọn nha hoàn hô, trong thanh âm đã sớm mất đi sự bình tĩnh thậm chí còn run run.

Phản động nha hoàn lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cùng phát ra tiếng kêu khê, đao kiếm lóe sáng hướng về phía Hải Đông Thanh chém

Hắn hơi nghiêng đầu, mắt lạnh lẽo nhìn quanh không hề né tránh tay ôm chặt nữ nhân đang thờ ơ trong lòng hướng về phía đao chém tới, miệng hô hững hờ ra một tiếng huyết sáo.

Bất chợt một tiếng nổ cường đại ầm ầm nổ ra bao vây từ bốn phía khiến người khác rét run, cả tòa nhà như bị bao vây trong đó.

Tiếng đao kiếm chạm chấn động ầm ỉ, bọn nha hoàn đều bị đánh bay trường kiếm, thân thể cũng bay ra ngoài, bị đánh bại nằm hết dưới đất thê thảm thỉnh thoảng chỉ có những cử động mấp máy.

Đứng mũi chịu sào, Châu Châu thực không có khả năng trốn.

Nàng bị giữ chặt, lực nắm xuyên qua cổ tay, khiến toàn thân xương cốt nàng đau nhức, mồ hôi ứa lạnh tứa ra, mái tóc sổ tung đến ngang lưng, đám nha hoàn nghe lệnh chỉ còn thừa thốt vài người

Bị hắn nắm chặt cổ tay, da thịt trắng nõn dù không thấy vết thương nhưng lại có cảm giác như bị dao đâm đau đến tận xương tủy làm cho hai chân nàng cảm thấy vô lực chỉ có thể tựa mình vào trong lòng nam nhân này để đứng vững.

« đau quá ! » nàng khẽ kêu lên một tiếng, thân hình run rẩy

Lần đầu tiên trông thấy sức lực của nam nhân so với nữ nhân mạnh hơn rất nhiều, cổ tay nàng đau đến mức cơ hồ bị hắn nắm gãy.

Nhìn nàng lúc này vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh đã biến mất không còn dấu vết, đau đớn khiến cho mắt phượng long lanh nước, tóc dài buông xuống ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn toát nên vẻ nhu nhược yếu điệu có vẻ đầm đìa đáng yêu...

Nàng chịu đau không nổi vốn đang không muốn chống cự nữa bỗng nhiên phát giác tay của Hải Đông Thanh yếu đi nhiều. trong nháy mắt đau đớn cũng giảm đi, kinh ngạc cũng sớm đi qua nàng cũng vội khôi phục một chút hành động. Đây chính là một cơ hội tốt ! nàng vội nín thở bàn tay nhỏ bé vụng trộm chuyển xuống hông rồi đến một túi hương. Đột nhiên trước khuôn mặt tuần tú kia hất tay đá túi hương bay ra một ít bột phấn thuận theo chiều gió mà tán loạn bay, khắp nơi tràn ngập mùi hương ngọt ngào.

« người... » hai mắt hần mở to, không nghĩ nàng quý kẻ đa đoan còn để lại một tay.

« hừ, người hồ chết tiết này, người người thấy « mê hồn hương » của ta mà còn đứng không chịu ngã » khuôn mặt lại tươi cười lúc này khôi phục lại ngạo khí, môi đỏ mọng cười giảo hoạt. mê hồn hương lại nàng mua trên tay của đệ nhất độc môn mê được trên giang hồ (đoạn này ta chém) mang cất giấu ở bên lưng để phòng thân, bất cứ kẻ nào người thấy một ít cũng đều ngã xuống không thể đứng dậy.

Đôi mắt xanh hiện lên vẻ cuồng nộ ác quỷ khiến người khác phải hoảng sợ, nhưng mê hương từ mũi đi vào huyết mạch sớm làm hần toàn thân vô lực cho dù là ý nghĩ mang nàng ra giáo huấn cũng không có khả năng

Hần đứng không nổi

Thân hình cao lớn ngã xuống đè lên cả người của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trong đình viện to lớn phát ra một tiếng nổ

Người Hồ cao lớn cuối cùng không chịu được công hiệu của thuốc, suy sụp rồi ngã xuống. Nhưng thân hình nhỏ xinh của Tiền tam tiểu thư cũng bị thân hình cường tráng của hần đè chặt lên trên không thể động đậy được một chút nào.

“Á!” Châu Châu phát ra tiếng kêu thảm thiết, không ngừng giãy dụa, chỉ cảm thấy tay chân nặng nề không thể đẩy hần ra khỏi người.

Bọn nha hoàn thấy chủ nhân gặp nạn, cố gắng đứng lên, tay chân luống cuống chạy tới.

“Tam cô nương, tam cô nương, ngài không sao chứ?” tiểu Lục vội vàng hỏi, quỳ rạp trên mặt đất, mắt mở to chỉ sợ người Hồ to lớn kia ép chặt tới mức khiến nàng hôn mê..

“Mau kéo hần ra, mau lên” nàng hô, bị thân thể nặng nề này ép tới mất cả khí lực, tưởng như không thể thở nổi.

Thân thể nam tính chặt chẽ đè lên nàng, rắn chắc mà cường ngạnh, hoàn toàn bất đồng với thân thể nữ tính mềm mại của nàng. Nàng có thể cảm nhận được bờ vai rắn chắc, lồng ngực rộng lớn... mỗi tác động của hần đều mang hơi nóng mạnh mẽ, môi của hần may mắn thế nào lại đặt trên đôi má hồng của nàng.

“Còn không mau đưa hần ra” nàng thở dốc hô lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo lung tung muốn thoát khỏi dấu vết nóng rực kia mà không hề nghĩ tới uốn éo như vậy càng khiến cho tình huống trở nên tệ hơn. Trong ánh sáng của đuốc lửa, đôi môi mềm đỏ mọng của nàng giống như cừ non tự chui vô bầy, lại áp lên bạc môi của hần.

Bọn nha hoàn nhìn thấy mà tròn mắt há hốc miệng, không nghĩ người hồ này lại lợi hại như thế, ngay khi ngã xuống rồi mà vẫn chiếm được tiện nghi của tam tiểu thư.

“Ngô, ngô, ngô...” đầu óc Châu Châu trống rỗng, chỉ có thể mở to mắt, kinh hoàng phát ra vài tiếng kêu ú ớ...

Tiểu Lục thấy tình hình không ổn, liền chạy đến, nắm lấy hai chân Hải Đông Thanh dùng hết sức vừa lôi vừa kéo.

Trải qua một phen cố gắng, bàn thạch kia cuối cùng cũng nhúc nhích nhưng dù sao sức lực của tiểu Lục cũng có hạn, không đủ sức để kéo hần ra khỏi mà chỉ dịch chuyển hần xuống dưới chút, khuôn mặt tuần tú kia lại rồi xuống chiếc cổ trắng mịn của Châu Châu.

Bọn nha hoàn lại vang lên một trận kinh hô.

Oa, một nam một nữ đẹp như hoa đang giống như triền miên ở cùng một nơi, nam nhân hôn lấy cổ nữ nhân, tư thế xem như là cực kì hương diễm, làm bọn nha hoàn mặt đỏ tím đập, so với nhìn lên tranh Xuân cung đồ còn thẹn thùng hơn nhiều.

“Còn sững sờ ở chỗ đó làm gì? Nhanh chân đến giúp đỡ đi” Tiểu Lục cao giọng hô, nhìn tình hình nguy cấp của tam tiểu thư, đầu hũ non mềm đều nhanh bị người Hồ này ăn sạch mất.

Bọn nha hoàn như mới tỉnh mộng, vội vàng bước đến, có người cầm thắt lưng, người cầm chân... miệng hô khẩu lệnh giống như đang gắng sức nhổ củ cải.

“Một, hai, ba... kéo”

Thân hình của Hải Đông Thanh lại di chuyển được chút ít.

Thật là tốt quá đi... á á á! Không tốt, không tốt, mặt người hồ kia lúc này lại dừng ở trên bộ ngực sữa của tam cô nương nha!

Tiểu Lục kinh ngạc thờ dốc, lo lắng nên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Kìa, tam cô nương, chúng ta xoay đầu hấn ra chỗ khác trước nhé” nàng cẩn thận hỏi.

“Còn chưa ra tay ư” Châu Châu vừa xấu hổ vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ ửng lên giống như một đóa hoa mầu đơn màu đỏ.

Hơi thở nam nhân kia xuyên qua mấy tầng tơ lụa lướt qua làn da mềm mại chưa từng bị ai chạm vào, gợi lên từng luồng nóng khó hiểu khiến nàng run rẩy không ngừng.

Bọn nha hoàn mất thật nhiều công sức, vừa tha vừa kéo (ta cảm giác như đàn kiến bé nhỏ tha con mồi to bự – kiểu như con cào cào ấy...ha...ha...) thật vất vả mới di chuyển được người Hải Đông Thanh ra, thành công cứu ra về mặt đỏ bừng của Châu Châu.

Nàng để bọn nha hoàn chặt vật nâng dậy, tựa vào lan can đá thờ dốc, cắn chặt môi, mắt đẹp phần hấn nhìn nam nhân không nhúc nhích trên mặt đất kia. Từ nhỏ nàng kiêu ngạo thành tính, nghĩ là làm, khiến cho không người nào có cách để khống chế. Các nam nhân thèm nhỏ dãi nhan sắc của nàng nhưng lại không dám tiến lên, ngay cả chạm một chút vào ngón tay của nàng cũng không dám. Bất cứ nam nhân người nào cũng đều cực kì sợ hãi roi da trong tay của nàng, chỉ có duy nhất Hải Đông Thanh, trong đôi mắt xanh kia chưa từng toát ra vẻ sợ hãi.

Nghĩ đến lúc trước hấn không hề sợ roi đánh, còn có thể kiềm chế thân thủ mạnh mẽ của nàng, trong lòng nàng dù không muốn nhưng vẫn hiện lên một chút bội phục. Chỉ là suy nghĩ trong đầu vừa chuyển, nàng lại nghĩ tới cảnh “đa thịt chi thân” vừa rồi, đôi môi nam tính kia từng vô cùng thân thiết chạm vào nàng, chạm vào những nơi chưa từng có nam nhân nào chạm tới lại làm nàng loạn tâm tức giận.

Nam nhân chết tiết này, thế nhưng...thế nhưng...

“Lột hết quần áo của hấn ra, rồi ném tới ao đi” nàng oán hận nói, vỗ vỗ vào ngực, vẫn còn cảm thấy con tim loạn nhịp.

Ao kia tuy nông, không thể giết chết hấn nhưng bây giờ vẫn đang tiết trời xuân hàn, nước lạnh thấu xương, cho dù hấn thân thể khỏe mạnh nhưng nếu ngâm một đêm thì khẳng định đại thương nguyên khí.

Bọn nha hoàn nghe lệnh làm việc, xắn tay áo lên, chuẩn bị cởi áo màu xanh của hải đông. Nhưng thật là chưa động đến thân hấn, toàn bộ các nàng đã phát ra kinh hô, lập tức giải tán không dám động thủ.

“Kìa, tam cô nương...” tiểu lục chạy về bên cạnh cạnh nàng, thấp giọng kêu lên, thanh âm có chút phát run chỉ kém không thể trốn ra phía sau

“Sao vậy? Còn không đi lột quần áo của hấn?”

“Kìa, ta, chúng ta, chúng ta không dám.” Giọng nói tiểu Lục càng ngày càng nhỏ.

“Vì cái gì?”

“Kìa, kìa, nam nhân kia...hấn, hấn đang nhìn người...” Đây là cách nói ngẩn ngơ nhất. (ha...ha...ta cười chết mất)

Đôi mắt xanh của Hải Đông Thanh ở trong đêm tối phát ra ánh sáng giống như mắt của dã thú, ánh mắt phần hấn đó quả thật khiến người ta nơm nớp sợ hãi đang nhìn chăm chăm vào tam tiểu thư giống như muốn đóng đinh nàng lên trên tường.

A?!

Châu Châu quay đầu đi, không có khả năng nhìn lại cùng cặp mắt xanh tức giận đối diện. Trong mắt hấn chứa hừng hực lửa giận. Phảng phất như muốn nhảy dựng lên, đem đặt nàng ở trên đùi đánh thật mạnh vài cái.

Không có khả năng a, rõ ràng hấn đã trúng « mê hôn hương » của nàng, sao lại có thể tỉnh nhanh như vậy? Hay là lượng thuốc đó có vẻ quá nhẹ đối với một nam nhân cao lớn như hấn, chỉ có thể khiến hấn không cử động được, chứ không thể khiến hấn hôn mê?

Như vậy, nói cách khác, hấn có thể nhớ rõ ràng từng tư thế ái muội đáng xấu hổ mới vừa rồi của cả? khi môi của hấn chẳng những lướt qua má hồng môi

mềm... còn ghé thăm qua cổ và... hân khi đó vẫn thanh tĩnh...

Nàng cảm thấy cực kì xấu hổ, rốt cuộc không thể chịu nổi cái nhìn chăm chú của hắn, liền đi một phía dài xông lên trước dùng thân thủ bỏ vào huyết đạo sau gáy của hắn.

Đôi mắt xanh phát sáng cuối cùng nhắm lại.

“Tốt lắm tốt lắm, cuối cùng là hôn mê.” Tiểu Lục thò đầu ra, xác định an toàn không cần sợ hãi, lúc này mới chạy lên phía trước, sau khi dùng một nhánh cây chọc vào ngực hắn để xác nhận thêm, lúc này mới gọi đồng bọn tiến lên, ba chân bốn cẳng đi lột quần áo của hắn.

Bọn nha hoàn cởi chiếc áo khoác lông điều, rồi đến nhuộm giáp, những bàn tay bé nhỏ không hề dừng lại mà tiếp tục tiến công xuống dưới đối phó với chiếc thắt lưng tinh trắng ở trên eo (HM: cái đoạn này ta không có ed kĩ nha ^^ tại diễn ra ta thấy nó kì kì *_||, L: hic, nó rất bình thường)

Phía trên eo có chiếc đai bạc khắc hình một con ác điều giương cánh muốn bay đang lóe sáng lên trong màn đêm (HM: giống như lệnh bài ý, cái này bằng bạc nha, giờ mà bán thì hok biết bao nhiêu là tiền *mắt lóe sáng*)

“Dừng lại” nàng đột nhiên hô.

Toàn bộ các nha hoàn đều dừng tay, ngừng đầu lên chờ nàng ra mệnh lệnh tiếp theo.

Châu Châu chia tay giật tấm bạc chạm khắc kia ra, nắm trong tay vuốt ve. Đầu tiên nàng là nàng chăm chú nhìn nam nhân đang hôn mê bất tỉnh kia trong chốc lát, tiếp theo nheo lại hai tròng mắt nhìn xem hai cổ tay sưng đỏ của mình.

Hắn thật sự dùng sức nắm đã để lại vết thương trên da thịt non mềm của nàng, đến ngày mai vết sưng đỏ nhất định sẽ chuyển sang xanh tím làm cho nàng đau đớn nhiều ngày không thôi.

Người Hồ này dám cả gan làm nàng bị thương, làm sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như thế? Nhưng ở trong ao chịu đông cứng một đêm, nhiều nhất cũng chỉ là cảm mạo, trừng phạt như vật so với hành vi ác liệt của hắn thì là quá nhỏ.

Nàng thay đổi chủ ý!

Trên môi hồng, chậm rãi nở một nụ cười tươi giảo hoạt

“Mang hắn về phủ!”

Tiền phủ vốn là nhà thủy tạ hồ phách (thủy tạ: nhà trên xây trên mặt nước. hồ phách” là loại đá quý ^^ nhà này giàu ghê) xây dựng ở trên một dòng suối trong mát, nước suối trong suốt thấy đáy chảy suốt quanh năm.

Phía sau nhà thủy tạ có một toà viện luyện công kín đáo và yên tĩnh.

Ánh nắng xuyên qua song cửa sổ rồi dừng lại ở trên tường đá, trên đó buộc một nam nhân cao lớn bị xích sắt khóa chặt tứ chi (HM: á..á..cô ba nhà này ác thật)

Thân thể Hải Đông Thanh trần trụi, trên làn da ngăm đen chi chít các vết thương do roi đánh vào, máu cũng đã ngưng kết. Đầu hắn gục xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Đêm qua, bị chém một chương thật mạnh làm hắn hôn mê cho đến giờ.

Cửa bị đẩy ra, một thân ảnh yếu đuối bước vào bên trong, bên cạnh còn mang theo một hắc bảo linh hoạt hoàn hảo. một người một thú, bước đi đều rất tao nhã, vô thanh vô tức (không tiếng động), ung dung lại gần. Hắc bảo to lớn dị thường rất vững chắc, hai mắt thì lóe sáng.

Châu Châu đứng cách ba bước, nghiêng đầu nhìn hồi lâu, cuối cùng không kiềm chế được tò mò lại tiến gần thêm chút ít. Tròng mắt của nàng không ngừng đảo qua lại không kiêng nệ gì đánh giá thân thể trần trụi, cái cổ rắn chắc cho tới khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Nam nhân này, ngay cả khi đã hôn mê bất tỉnh vẫn còn mang khí thế khiến người khác khiếp sợ, toàn thân cơ bắp, đường cong tuyệt đẹp rắn chắc, ngực rộng lớn, hai chân thon dài (HM: soái ca này đẹp trai thật *mắt sáng long lanh, nước miếng chảy*)

Nàng to gan chia tay ra, lấy ngón trỏ sờ nơi đầu mũi hắn rồi dịch vào cặp mắt đang nhắm chặt. Nhìn hai mắt nhắm chặt của hắn, nàng mới phát hiện lông mi hắn lại đẹp như thế, còn dài hơn cả nữ nhân. Quái, nam nhân có thể nào lại xinh đẹp như thế? Đôi mắt này nhìn kĩ sẽ khiến cho nữ nhân cực kì ghen tị.

Không hề báo trước, đôi mắt xanh bỗng nhiên mở ra.

Hắn tỉnh!

“A!”

Ánh mắt sắc bén kia làm nàng sợ tới mức hô nhỏ một tiếng, theo bản năng nàng lùi về sau mấy bước. Hắc bảo đang ngồi bên cạnh nàng vốn đang hiện hòa im lặng trong nháy mắt đã nhôm dậy, há mồm ra để lộ ra răng nanh trắng phau gầm gừ.

Sau khi thối lui vài bước, sự kiêu ngạo trời sinh đã làm nàng ngừng bước, trong thời gian ngắn đã khôi phục dáng vẻ bình thường.

Hừ, nàng không phải là nữ nhân tầm thường, sao có thể dễ dàng yếu thế?

Nói sau, hắc hắc, cho dù ánh mắt của người Hồ này rất dọa người nhưng lúc này hắn bị trói chặt, nên bản thân nàng bây giờ là người đang chiếm thế thượng phong a!

Hắc báo hạ hai vai xuống, liên tục phát ra tiếng gầm gừ.

“Báo Báo nhi, đừng âm ỉ” Châu Châu vươn tay, vỗ vỗ vào đầu hắc báo, bàn tay nhỏ bé sờ lên đầu mảnh thú để trấn an. Chính là nàng chỉ vỗ vài cái đã khiến cho hắc báo từ căng thẳng chuyển thành thả lỏng, ánh mắt nheo lại thuần phục.

Hải Đông Thanh lạnh lùng nhìn nàng, tiếp theo ánh mắt xanh nheo lại nhanh chóng đánh giá bốn phía.

“Tĩnh rồi sao?” đôi môi đỏ của nàng cong lên, ánh mắt không hề nhìn hắn.

“Đây là làm sao?”

“Địa bàn của ta” nàng khoái trá tuyên bố.

Ánh mắt xanh đen lại, xem ra càng thêm hung ác nham hiểm.

Nàng cười rất ngọt, giọng da lên đặt trên người hắn chậm rãi kéo chạy với ý định muốn chọc giận hắn. “Xin hỏi, tối qua ngủ có ngon không? Nếu có chỗ nào đau không chu toàn xin hãy nói rõ một tiếng, để khỏi truyền ra ngoài mang tiếng Tiên gia của ta không hiểu khách”

Ngay cả những nữ tử hào phóng ở đại mạc cũng chưa to gan giống nàng, dám bắt cóc nam nhân còn đem xích lại ở phòng tối để giờ trò.

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Hải Đông Thanh biết đến mùi vị bị nữ nhân đùa giỡn, trải nghiệm này hoàn toàn mới lạ khiến cho tâm trạng của hắn tột độ cực điểm!

“Nữ nhân, bỏ tay ngươi ra” giọng điệu của hắn còn lạnh hơn gió đông tháng چاپ.

Nàng nhướn mày liễu, lộ ra một nụ cười quyến rũ.

“Đừng kêu nữ nhân, nữ nhân kia, ta là người có họ có danh đấy nhé” nàng ném roi, bàn tay trắng ngần lạnh lẽo từ từ trượt xuống từ chiếc cổ cường tráng của hắn đến phía trước ngực, không khách khí chiếm hết tiện nghi của hắn “Nhưng phải nói lại khuê danh của bọn cô nương cũng không phải ai cũng có thể kêu.”

Hắn không thêm nhắc lại nữa, sắc mặt âm trầm, trong đôi mắt xanh phóng ra lửa giận đáng sợ.

“Sao vậy? Không vui sao? Những nam nhân khác có muốn cũng không được đâu” giọng nói của nàng tràn đầy ngọt ngào, còn tay thì giờ lên vỗ vỗ vào khuôn mặt tuấn tú đầy phẫn nộ mà căng chặt của hắn.

Oh, nàng cực kì hưởng thụ khoái cảm khi chọc giận hắn!

Theo cảm nhận của nàng, nam nhân này mạnh mẽ hơn bất cứ kẻ nào, thậm chí còn cho nàng cảm giác bị uy hiếp. Bởi vì cảm nhận được năng lực của hắn, cho nên nàng mới càng thi triển mọi thủ đoạn chia mũi nhọn vào hắn. Cái loại cảm giác này càng kích thích hơn khi so với một con dã thú bị giam cầm, làm cho nàng thêm say mê đến mức không thể dừng tay. (HM:chị này hiểu thấu thật!!!)

Mất đi tay giữ đầu, hắc báo tiến lên phía trước rồi đột nhiên nhấc người đặt hai chân trước ở trên tảng đá, không hề có ý tốt người người và còn nhe răng bén nhọn gầm gừ bên gáy của Hải Đông Thanh, đuôi thì không ngừng ve vẩy lên xuống.

Hải Đông Thanh cũng không tránh, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào con mãnh thú đang nhe răng trợn mắt.

Một nam nhân cao lớn với một con dã thú vĩ đại cứ thế giằng co với nhau, ai cũng không lùi bước.

“Báo nhi, trở về đi, người này da thô thịt cứng, nếu ngươi cắn hắn nói không chừng sẽ bị thương nha” Châu Châu nói, đi tới góc phòng ngồi trên chiếc ghế mềm bọc tơ lụa.

Nó vung cái đuôi dài, không tình nguyện phun khí, rồi thông thả đi đến bên cạnh Châu Châu, linh hoạt nhảy lên ngồi cùng trên chiếc ghế mềm.

Cánh tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng sờ lông hắc báo, con báo lập tức nhích người lên trước, báo từ lập tức dựa tiến hướng mặt vào bàn tay nhỏ bé đang vuốt ve giống như con mèo đang làm nũng, sự hung ác lúc này không còn sót lại chút gì.

“Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, tất cả những nam nhân khác nhìn thấy nó đều bị dọa tới hôn mê.”

“Ngươi đã từng nhốt rất nhiều người?” mày rậm của hắn nhăn lại, giọng nói trở nên nghiêm khắc càng tràn đầy lửa giận hơn lúc trước, ở ngực thì hùng

hực thiêu đốt.

Nàng đã mang về rất nhiều nam nhân ? Và cũng đã từng giờ qua trò này với những người đó? (HM:trong tình cảnh này mà ăn dấm chua hả soái ca, em phục anh thật)

Chẳng lẽ đây là “ham mê” của nàng?!

Chỉ tưởng tượng đến bàn tay nhỏ bé mềm mại kia từng sờ loạn trên cơ thể của nam nhân khác, hấn liền phẫn nộ đến không thể kiềm chế.

Sắc mặt Hải Đông Thanh khó coi đến cực điểm, toàn thân hấn cứng đờ, cơ bắp gồng chặt lên, có vài xiềng xích bị chạm khẽ đang phát ra tiếng đing đing đang đang.

Tay nàng vòn quanh đầu hắc báo, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang áp vào bộ lông ấm áp, nhẹ nhàng ma sát, đôi mắt trong suốt nhắm hờ nhìn hấn, chỉ thấy sự giận dữ của hấn rất thú vị.

“Ta là người không bao giờ nhận tội không phải của mình, ngươi là người thứ nhất ta đưa về”

Hấn nheo mắt lại, bên trong đôi mắt xanh tràn ngập cảm xúc dữ dội khó có thể nhìn thấu, gắt gao nhìn chăm chăm không rời khỏi nàng, tức giận kinh người thì đã biến mất không dấu vết trong một thời gian ngắn.

“Tốt lắm” Khẩu khí của hấn rất lãnh đạm, nhưng ánh mắt lại trở nên nóng rực.

Đột nhiên, cửa lạng lẽ bị đẩy ra, hắt vào một đường ánh sáng.

Tiểu Lục đứng ở ngoài cửa ló đầu vào nhìn, đôi mắt chớp chớp, cố gắng ngưng tụ dừng khí một lúc lâu mới dám bước vào luyện công viện.

“Tam tiểu thư” nàng linh hoạt chạy tới, nhẹ nhàng cúi người xuống.

Châu Châu liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng đang nửa nằm biếng nhác ở trên ghế mềm cùng hắc báo.

“Có chuyện gì?”

“Ách, ách!” Tiểu Lục liên tục hít thở sâu, cố gắng suy nghĩ mình vào đây là vì cái gì. Sau khi hít một hơi dài, đầu óc cuối cùng cũng thoáng khỏi phục bình tĩnh “Hoa mẫu đơn quý sắp bắt đầu nở, có nên bỏ những thứ che chắn ở xung quanh nhà kính (nhà vườn phủ vải bạt ngăn cách mưa gió)?”

Hoa mẫu đơn cần chiều chuộng không chịu nổi nhiều mưa lắm, một trận mưa to đã có khả năng đổ đi tâm huyết của cả năm, xây nhà kính cái thứ nhất là để phòng mưa, cái thứ hai là để điều tiết độ ẩm, tránh cho hoa bị héo rũ hoặc chết cồng.

Bởi vậy, bỏ những thứ che chắn xung quanh nhà kính là một trong những việc lớn của Tiền phủ, thế nên một mình Châu Châu cũng không thể tự quyết được.

“Không, mưa xuân còn chưa dứt tạm thời cứ để vậy đi, chờ mấy ngày nữa thời tiết ấm lên chút rồi nói sau. Nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này giảm đi hai phần lượng nước tưới” nàng dặn dò kĩ càng, mảy liễu dăm chiêu, nhắc đến nhà kính của đám hoa mẫu đơn bảo bối là nàng lập tức quên luôn Hải Đông Thanh.

“Vâng” tiểu Lục nghe xong lệnh, xoay người đi ra.

“Đợi chút”

Nàng dừng lại, cẩn thận quay đầu lại.

Châu Châu nghiêng đầu suy tư một lát, tay thì vẫn vuốt ve hắc báo.

“Nhớ chọn ra hai chậu hoa nở đẹp nhất mang đến chỗ đại tỷ.”

“Đã phái người đưa đi.”

Nàng gật đầu hài lòng, lại hỏi “Những cánh hoa mẫu đơn ướp mật ong từ năm trước thế nào rồi?”

“Mấy ngày nữa sẽ đưa đến đây, tổng cộng là năm mươi bầu, đặt tất cả vào trong nước muối ở phòng băng bảo quản, mặt khác phòng rượu còn ngâm đến 10 bình hoa mẫu đơn ngâm tẩm, chỉ là...” tiểu Lục đang nói liền ngừng lại.

“Nói tiếp”

“Mười bầu rượu kia đều bị Húc Nhật công tử phái người mang đi rồi.”

Châu Châu nhướn mày lên.

Giỏi thật, dám cầm hết mười bầu rượu!

Húc Nhật uống được nhiều như thế sao? Lễ mừng năm mới hàng năm, hẳn mới nhấp mấy chén rượu ấm đã ngã, say túy lúy ở trên bàn. Bây giờ lại lấy tới mười bầu rượu, vậy là muốn mang tới chỗ nào đây?

Xem ra nàng phải tìm thời gian kéo Húc Nhật lại đề hỏi về chỗ rượu kia mới được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngẩng lên, dường như có chút dăm chiêu, nàng cẩn thận dặn dò ”Ồ Càn Không đường, ngươi tính toán số lượng mẫu đơn cần để bào chế vô đan rồi sai người mang đi. Mặt khác, đưa 5 bầu mẫu đơn ướp mật ong đi Miêu Cương cùng với Song Đồng thành.” Mặc dù hai muội muội của nàng đã xuất giá, nhưng nàng vẫn không quên quan tâm tới họ.

“Ách, tam tiểu thư, Tề gia ở Song Đồng thành phái người mang đến tin tức nói Bảo tiểu thư có thai?” tiểu Lục nhẹ giọng nhắc nhở. Mẫu đơn mang tính lạnh, phụ nữ có thai không nên dùng.

“Phải không?” trong mắt phượng hiện lên ánh cười “Vậy thay bằng một trăm chậu mẫu đơn, mười bầu mẫu đơn ướp mật ong mang cả đến Miêu Cương” nàng nhớ rõ rằng muội muội Bối Bối rất thích cánh hoa mẫu đơn.

Tiểu Lục gật đầu, ghi các chỉ thị vào giấy, nhưng ánh mắt cũng không quên liếc về phía bức tường, nơi Hải Đông Thanh đang bị trói.

Ô ô, từ khi mang Hải Đông Thanh về, mí mắt nàng không ngừng chớp giạt, tâm thần bất ổn một đêm không yên.

Tục ngữ nói rằng “mời thần dễ dàng mà tiễn thần khó khăn”, huống chi mời về đây là một nam nhân cuồng ma đáng sợ, lúc này nên làm thế nào cho đúng? Nhưng mà, khi tam tiểu thư đã quyết định thì ai cũng khó mà thay đổi được, nàng là nha hoàn lo lắng đến như vậy nhưng cũng không có cam đảm phản đối. “Ách! Tam tiểu thư, cái người kia, cột hẳn ở trong phủ hình như không ổn” giọng nói của nàng rất nhỏ giống như tiếng muỗi vo ve.

“Có cái gì không ổn?”

“Nhưng mà, chuyện này nếu truyền đến tai đại tiểu thư ...”

“Ta có hỏi thăm qua, mấy ngày nay nàng đang tính toán một vụ làm ăn, chuẩn bị đón tiếp một người khách quý, không hề rảnh rỗi để ý việc vặt vãnh này.”

“Nhưng mà...”

“Đừng lo lắng, ta đã chuẩn bị tốt việc hầu hạ hẳn rồi.” nàng mỉm cười, liếc về phía bức tường. “Ngươi đi chuẩn bị chút nước ấm, ta muốn giúp vị này rửa mặt chải đầu.”

Tiểu Lục không dám trả lời, hai tay nắm váy về mặt thì khó xử, hoài nghi không biết tam tiểu thư định dùng biện pháp gì để trừng trị nam nhân này.

Trong lòng nàng, đã bắt đầu có chút thông cảm với hắn. “Đợi chút!” Châu Châu xoay người, cử chỉ quyến rũ ung dung bước đến trước mặt Hải Đông Thanh, giống như đột nhiên nhớ ra gì đó. ”Ta nhớ rõ, ngươi không thích nữ nhân đụng vào. Vậy là ngươi thích nam nhân sao? “

Hắn trừng trừng nhìn nàng nhưng không mở miệng.

Ánh mắt lạnh lẽo kia làm da đầu nàng rung lên, nhưng không thể khiến nàng ngừng lời, ngược lại càng làm cho nàng ngược cảm dưới lên nhìn hắn khiêu khích.

“Tiểu Lục, ngươi đi ra ngoài cửa tìm mấy nam nhân, nói ta thưởng cho mỗi người năm lượng bạc, có chuyện tốt cần bọn họ làm.”

Cái gì?

Tròng mắt tiểu Lục như muốn rơi ra, tam tiểu thư muốn... muốn....

Cặp mắt xanh lóe sáng như muốn bắn ra lửa.

Châu Châu như ngai hiệu quả không đủ lại ngọt ngào nói tiếp một câu ”Ta phái nam nhân đến hầu hạ ngươi, ngươi thấy làm sao? “

Ánh mắt xanh buồn bã, phóng ra những tia lửa giận kinh người.

Cách! Truyền đến tiếng xích sắt bị đứt đoạn.

Nụ cười của nàng cứng lại.

Không có khả năng đi !

Châu châu không tự chủ được lùi bước, khuôn mặt nhỏ nhắn thất sắc cắt không còn giọt máu, mắt đẹp trợn lên, không dám tin xích sắt bị bẻ gãy. Đến mức, Tiểu Lục đã sớm bị dọa tới phát run, nằm bò xuống tại chỗ tìm chỗ ẩn nấp.

Xích sắt vang lên tiếng lách cách rối loạn, trong đó có một cái đã bị một lực lớn kéo căng ra, đang chuẩn bị bung ra, ngay cả tường đá cũng đều vỡ vụn lộ ra một lỗ lớn.

Các xích sắt khác nhanh chóng sớm bị đứt, mất xích cũng sắp bị gãy...

Cách ! Cách ! Cách ! Vài tiếng nổ liên tiếp, tất cả xích sắt đều bị gãy.

Hắn tự do !

Một tiếng thú gầm vang, hắc báo cảm nhận được sự tức giận mạnh mẽ không dứt, bị kích thích khó có thể cầm giữ, dẫn đầu lao tới, nhảy dựng lên, dựa vào tiếng rú gầm vang mà giương móng vuốt, quét tới phía Hải Đông Thanh.

Trong thoáng chốc, một người một báo cùng quần lấy nhau ở một nơi, tiếng gầm rống chấn động bốn phía, tiếng ong ong to tướng khiến tai mọi người bị ảnh hưởng giống như muốn điếc.

Hai bên đều là mãnh thú, đánh nhau kịch liệt, máu tươi văng khắp nơi, trên người Hải Đông Thanh những vết thương roi gây nên đã sắp khép miệng lúc này lại dùng sức nên lại rách toác ra chảy máu lại trông thật đáng sợ.

Hắc báo động tác nhanh chóng, điên cuồng gào thét, móng vuốt giương vào ra chộp vào đầu hắn.

Thân hình hắn chộp lên một cái, tránh sang một bên, lấy mũi chân làm trụ, chân phải bay lên đá.

Một cú đá này sắc bén như kiếm khiến hắc báo bị thương, kêu lên một tiếng rên bay tung ra ngoài văng thật mạnh lên tường đá rồi rớt xuống dưới. Nó thờ dốc, kiên trì chống đỡ đứng lên nhưng mà cố gắng vài lần vẫn đau đến nỗi không thể đứng dậy.

Hải Đông Thanh từ từ quay đầu, nhìn về phía Châu Châu đang đứng cứng đờ bất động. Trên người hắn nhuộm máu đỏ nhìn thẳng nàng cười dữ tợn, thân hình cao lớn mỗi bước đi đến đâu đều để lại vết máu nhuộm thẫm nơi ấy.

Nàng biết, đối phó xong con báo, hắn sẽ đối phó đến nàng!

Vết thương khắp người, quay về phía nàng dò xét làm cho nàng lạnh gáy, cảm thấy run run.

“Nữ nhân này!” Hải Đông Thanh nói nhỏ, khước miệng tức giận khẽ nhếch lên, biểu tình dữ tợn đáng sợ, lần đầu tiên như thể muốn giết chết một nữ nhân.

Châu Châu tròn mắt há hốc mồm, toàn thân cứng ngắc, sức lực của bản thân như bị cặp mắt xanh kia khóa chặt, ngay cả can đảm muốn vuốt râu hùm như lần trước lúc này cũng tan thành mây khói...

Bỗng dung, cửa lại bị đẩy ra, một bóng dáng xinh đẹp bước vào, một giọng nói mềm mại vang lên

“Hải Đông Thanh, người là chim ưng bay trên đại mạc, sao lại bay đến kinh thành này vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mở ra Trần Châu các là một phòng khách rộng lớn, hai bên cửa là hai cột gỗ lim chạm trổ bảo thạch, bốn phía đều được chạm khắc tinh xảo, tất cả đều là những bảo vật vô giá.

Trung tâm phòng khách đặt một chiếc bàn đá gỗ lim khảm trai, ở bên cạnh là năm chiếc ghế hình trăng khuyết bằng ngà voi vừa vận tạo thành một đường tròn hoàn mỹ bao lấy chiếc bàn.

Hải Đông Thanh ngồi ở trên ghế, mặt lạnh nhìn nữ chủ nhân đang châm trà. Trên làn da ngăm đen của hắn vẫn còn không ít vết máu nhưng bộ quần áo rách nát lúc trước đã được thay bằng bộ khác. Bộ quần áo này mới tinh mà lại vừa người giống như là may riêng cho hắn.

Lúc đang còn trong luyện công viện, lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân có nụ cười trong suốt kia, hắn đã đoán ra ngay nàng chính là Tiền Kim Kim.

Cũng chỉ có nữ nhân như vậy mới có thể là Tiền Kim Kim.

Giống nhau mắt phượng xinh đẹp, giống nhau tinh xảo tú lệ khuôn mặt nhỏ nhắn, giống nhau da thịt băng sơn lạc tuyết, Tiền Kim Kim giờ tay nhắc chân đều thập phần tao nhã, cùng Châu Châu kiều ngạo hoàn toàn bất đồng.

Theo lời cha Dương Khiếu báo lại, nữ nhân này ngoài mặt có vẻ nhân tính vô hại, kỳ thật lại rất âm hiểm, am hiểu tận dụng mọi thứ, nhân lúc cháy nhà hôi của, toàn bộ lợi nhuận đều bị nàng thu vào túi tiền, ngay cả Dương thúc cũng thua trên tay nàng.

Phải biết rằng, Dương thúc ở trên thương trường lặn lội bao năm, tuyệt đối là một cao thủ thương trường, lại đã có tuổi, để đánh hạ hắn thật không phải chuyện đơn giản.

Đại mặc nam bắc, nữ nhân kinh thương cũng có người tài giỏi, nhưng luận về thủ đoạn bất kể nam hay nữ đều thua Tiền Kim Kim.

Hải Đông Thanh thật ra vẫn hoài nghi, Tiền lão gia là một nhân vật cực kỳ lợi hại, thiên kim đại tiểu thư là dựa vào thế lực của hắn mà tung hoành trên thương trường. Nhưng khi gặp mặt Tiền Kim Kim, suy đoán này lập tức bị chôn sống.

Nhuễn thấp trong phòng khác được một hồng y nữ tử nằm lên. Khi mọi người bước vào, nàng mơ hồ mở mắt, xem hắn trong chốc lát.

“Hải gia vạn phúc” nàng đơn giản nói, nhắm mắt lại, ôm gối cảm đi gặp Chu công.

Ngồi ở một bên Châu Châu, tuy may mắn tránh được một kiếp, giữ được mạng nhỏ, không làm cho cuồng nộ Hải Đông Thanh lấy mất, nhưng trong lòng lại không cảm thấy thoải mái.

Hàng ngàn dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu nàng, mắt phượng khóa trụ trên người Hải Đông Thanh, bàn tay hết sức ngứa ngáy, rất muốn xông lên, tóm lấy vạt áo hắn mà hết sức lay.

Nàng rất muốn hỏi hắn, vì sao có thể được đại tỷ như vậy đãi ngộ, cẩn thận mời tới Trần Châu các, ngay cả nửa tình nửa mê nhị tỷ cũng hướng hắn chào hỏi.

Cuối cùng, nàng không thể chịu nổi, lấy hết khí lực truy hỏi.

“Người rốt cuộc là ai?” Châu Châu hùng hăng hỏi, giống như là đang thẩm vấn tội phạm.

“Tam muội, không được vô lễ” Kim Kim đặt xuống chén trà, nhìn nàng trách cứ “Hải gia là thương nhân lớn nhất ở biên cương, lần này tới kinh thành là để cùng ta bàn chuyện làm ăn”

Hải Đông Thanh đang rót rượu, dừng lại một chút, khuôn mặt lạnh lùng không một chút biểu tình.

“Hắn chính là khách mà đại tỷ đang chờ?” Châu Châu hít một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy cổ họng có chút đau đau, thanh âm cũng tự nhiên lớn.

Kim Kim gạt đầu, lộ ra nhợt nhạt mỉm cười, vẻ mặt mỉm cười.

“Đừng vậy, ta đã chờ Hải gia mấy ngày, không nghĩ tới, muội đã ‘thỉnh’ người vào phủ” con ngươi linh động không có bỏ qua khuôn mặt đang kinh ngạc của muội muội.

Thôi xong!

Châu Châu phát ra một tiếng cảm thán, đầu cảm thấy một trận nổ lớn, như là vỡ ra một cửa động đầy gió lạnh, từng trận từng trận thổi tới, khiến nàng toàn thân cứng ngắc.

Phen này thì hay rồi, khách quý của đại tỷ lại trúng trường tiên của nàng, đánh đến nỗi toàn thân đều là vết thương, lại bị nàng mang về phủ đùa giỡn, đối với hắn chỗ này sờ, chỗ kia chạm - -

Tiểu Lục thân là tông phạm, bê khay trà đứng một bên, còn đang nom nớp lo sợ, nghe được lời xác thực của đại tiểu thư, lần này đắc tội khách quý, khẳng định sẽ không sống yên ổn. Nàng hai chân mềm nhũn, trong đầu vang lên một tiếng, ngã xuống, tự động đi tới góc tường, chờ trừng phạt.

“Nếu là thương nhân lớn, vì sao muốn thay Tiết gia ra mặt, làm bảo tiêu của cha con hắn?” nàng thẹn quá thành giận, vỗ bàn, phát ra âm thanh lớn, ý đồ lấy thanh thế, tránh để người ta biết bản thân chột dạ.

Bị vu khống Hải Đông Thanh vẫn duy trì lạnh lùng, lời chất vấn của nàng trở thành gió thổi bên tai, nâng lên rượu đế, uống một ngụm lớn.

“Sao không trả lời? Người điếc sao?” nàng châm chọc nói

Kim Kim ngồi ở một bên, mắt hiện ý cười, hứng thú xem hai người, không nhịn được lên tiếng.

“Hải gia cùng Tiết gia quen biết?”

“Không quen” hắn cuối cùng cũng mở lời.

“Nha?” Kim Kim nhướng cao mày liễu, ý cười càng sâu, cổ ý nhìn đến khuôn mặt giận dữ của muội muội, cố tình nói.

Quả nhiên, Châu Châu chống tay xuống mặt bàn, mắt phượng chứa đầy lửa giận bắn ra bốn phía, chỉ tiếc không thể ở trên người Hải Đông Thanh hướng

ra một cái động tĩnh gì lớn.

Tốt, nàng hỏi, hần ngoảnh mặt làm lơ, giả cầm giả điếu, đại tỷ vừa mở miệng, hần lập tức như gặp trân quý bảo vật, lập tức mở miệng, này không phải là khác biệt đãi ngộ?

“Tiết gia cũng không phải nhà từ thiện, nếu ngươi không đáp ứng Tiết Triệu bảo hộ hần, làm sao tiến vào nhà hần hưởng tiệc?” nàng không thể ngừng chất vấn, âm thầm quyết định, đem tất cả sai lầm đổ lên đầu hần, tránh cho hần hưu vượn thoát tội.

Hần lạnh lùng nhìn nàng, không buồn giải thích, lục mâu có chút đăm chiêu, không biết đang tính toán cái gì.

Về mặt như vậy lại làm cho Châu Châu có chút bất an. Nàng lẩn tránh không nhìn hần, vòng vo phương hướng nhìn sang đại tỷ.

Tuy nhiên, nàng không nhìn hần lại vẫn có thể cảm nhận kia cặp lục mâu vẫn khóa tại người nàng...

“Đại tỷ, ngươi cũng chính mắt nhìn thấy, hần vừa rồi suýt chút nữa lấy mạng ta” nàng hít sâu một hơi, trước tiên cáo trạng hần, lúc trước đùa giỡn hần đoạn ngắn kịch liệt cắt bỏ, ngược lại lên án hần dã man, mượn thế đại tỷ chứng minh bản thân vô tội.

Kim Kim cũng không dễ dàng bị thuyết phục.

“Bằng vào việc lúc trước muội làm với Hải gia, hần đều có thể đối muội làm vậy, đây là trừng phạt tội của muội”

“Ta đâu có làm gì!” nàng không nhận tội, ý định chống chế

“Dùng tiên làm hần bị thương, dùng độc, bắt hần hồi phủ, thoát y phục của hần tự tiện khinh bạc, tất cả đều là ngươi làm đi?” Kim Kim từng chuyện, từng chuyện, cẩn thận nói ra.

A!

Châu Châu giống như bị hỏa thiêu, đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Đại tỷ, tỷ nhìn lên!” nàng dậm dậm chân, sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

Chỉ cần tưởng tượng, đại tỷ ở bên ngoài nhìn thấy nàng trên người Hải Đông Thanh sờ loạn, nàng liền cảm thấy cực kỳ xấu hổ, rất muốn biến vào một cái động lớn, không bao giờ trở ra.

Kim Kim nhắc lên hai tay, mười ngón tay mềm mại nhàn nhã đùa bốn vòng tay bằng vàng, phá lệ chói mắt, mặt mỉm cười, nhìn không ra nửa phần tội ác.

“Muội muội chưa xuất giá, trói một nam nhân xa lạ trở về, ta có thể không quan tâm sao?” nàng đương nhiên nói

Trong phủ, việc lớn việc nhỏ đều trong vòng kiểm soát của nàng, Châu Châu dẫn theo một nam nhân xa lạ hồi phủ, trói vào phòng luyện công, hạ lệnh không cho ai đến gần. Việc như vậy khiến nàng không sao hiểu được, muội muội này nháo loạn kinh thành lại chưa từng ưu ái quá nam nhân nào, càng đừng nói là mang hần vào phủ. Nàng rất ngạc nhiên, nam nhân nào có thể khiến cho Châu Châu phá lệ, lén lút mang hần hồi phủ. Nha hoàn trung thành không dám giấu diếm, bí mật đem phục sức trên thất lưng ở chỗ Châu Châu các cho nàng xem qua. Nàng chỉ cần liếc mắt đã nhận ra thân phận của chủ nhân nó.

Quan nội quan ngoại, người có được phục sức quả cầu hình chim điêu như vậy ngoài Hải Đông Thanh thì còn ai. Quả cầu hình chim điêu này là tín vật dùng để tuyên cáo thân phận của hần, không bao giờ ly khai khỏi hần.

Châu Châu cắn cắn môi dưới, còn chưa từ bỏ ý định nói: “Tỷ xem từ lúc nào?”

“Không nhiều, chỉ kịp thấy tay muội trên người hần sờ loạn” một màn kia nàng đều xem hết, đứng ngoài cửa sổ xem không chớp mắt, ở thời khắc nguy hiểm kia mới lên tiếng, không để Hải Đông Thanh trong cơn phẫn nộ mà ‘nuốt’ mất Châu Châu.

“Đại tỷ, sao tỷ lại giúp hần?” nàng phẫn hận, trừng trừng nhìn Hải Đông Thanh, càng giận đại tỷ cư nhiên lại giúp người ngoài.

“Hần là khách quý a” Kim Kim nhắc nhở

Những lời này ngăn chặn lại Châu Châu hết lời này đến lời khác oán giận.

Đại tỷ nói như vậy, chứng tỏ người này cùng tiền tài có liên quan.

Bất luận kẻ nào đều biết, ngăn chặn đường tài lực của Tiền Kim Kim đều sẽ chỉ có một kết cục duy nhất, chính là bị tiêu diệt, chỉ cần là chuyện có lợi, ngay cả người thân cũng sẽ bị đem ra hão hão sử dụng.

Kim Kim mỉm môi cười yếu ớt, phân phó.

“Mang kim sang được tốt nhất đến đây”

“Đại” thiếp thân nha hoàn lanh lợi chạy ra ngoài Trần Châu các, không lâu sau mang một hộp vàng son trở về. Hộp khẽ mở, mùi hương được liệu diệu nhẹ tản ra bốn phía.

“Tam muội, muội tới giúp Hải gia bôi thuốc đi”

Nghe thấy chỉ thị hết sức không bình thường này, đầu nhỏ đang gục xuống lập tức ngẩng lên, mắt phượng trừng trừng.

“Vì sao?” muốn nàng giúp hắn bôi thuốc? Tiếp theo lại làm gì? Đại tỷ sẽ không bắt nàng chuộc lỗi, bắt nàng hầu hạ hắn tắm rửa đi?

Nhớ tới lời nói đùa lúc trước, nàng thật muốn đem đầu lưỡi cắn đứt, hận sao lại nói ra những lời như thế!

Kim Kim nhú mày, thần nhiên nói.

“Hải gia bị thương không phải là kiệt tác của muội sao?”

“Tỷ...” mệnh lệnh không thể cãi, Châu Châu sao có thể ở trước mặt đại tỷ ỷ ờ ào, dù lá gan nàng có lớn hơn người khác một chút, cũng không có nghĩa nàng không sợ. Tuy rằng vạn lần không muốn, nàng vẫn là đứng dậy, cầm lấy hộp kim sang được kia, đứng ở trước mặt hắn.

“Ngươi không cởi áo ra, ta làm sao bôi thuốc?” nàng miệng phun hỏa khí, một cổ tức giận đều ném đến bên người hắn.

Hải Đông Thanh cao ngạo nhìn nàng, mặt không chút thay đổi.

“Việc này không phải ngươi rất quen làm sao?” lời nói bình thản lại mang theo nồng đậm châm chọc.

Nàng đỏ mặt cười, trong lòng thầm mắng tổ tiên tám đời nhà hắn, cũng không quên bạn bè, hàng xóm nhà hắn. Người này được lợi, miệng lại không nói tiếng người, dám châm chọc nàng.

Hừ, hắn vẫn còn để ý chuyện trong phòng luyện công sao, cho dù nàng như vậy sờ qua hắn. Một cô nương như hoa như ngọc sờ hắn là hắn có phúc khí rất lớn. Lại nói, hắn còn đã thương Bảo nhi của nàng, nợ này nàng còn chưa có tính đâu. Nàng quyết định tốc chiến tốc thắng, nhỏ bé bàn tay kéo lấy y bào của hắn, đem sang được bôi loạn trên người hắn, dùng sức thật mạnh.

Bôi thuốc sao? Được, nàng cũng có thể giúp hắn thay da đi!

Hắn vô thanh vô sắc, mặc cho nàng thất thố, cũng không kêu dù chỉ một tiếng.

Ngược lại, Châu Châu dùng sức lại một cái, không ngừng thở gấp, trong lòng lại mắng nam nhân này da thịt quá dày, khiến nàng báo thù không thành, lại còn khiến hai tay đau đớn.

Trên trán nàng chảy mồ hôi hột, môi đỏ căng mọng khẽ mở, hít vào khí, không hề phát giác, hương thờ tựa hoa lan tiến tới ngực hắn, khiến cho cặp lục mâu càng ngày càng tối đen, thân hình to lớn của hắn cũng dần trở nên căng cứng.

Kim Kim cho một viên cam thảo ô liu vào trong chén trà, đợi một lúc, mới nâng lên chén trà, soi xuống đôi mắt như sao sáng, thủy chung nhìn hai người đối diện, không có chớp mắt.

“Hải gia, ta đã chuẩn bị tốt danh mục, hàng hóa của Tiền gia có tới cả ngàn mặt hàng, ngài bây giờ muốn xem hay là để mang về xem sau?”. Nàng vẫn đợi cho đến bây giờ mới nhắc tới chuyện giao dịch.

Lục mâu nâng lên, thâm sâu khó dò.

“Không cần”. Hắn cực kỳ thông thả nói

Kim Kim kinh ngạc. “Hải gia không tín nhiệm ta?”

Hải Đông Thanh trả lời một câu ngoài dự đoán.

“Không cần đàm phán”

“Ta vốn nghĩ, Hải gia là muốn cùng Tiền gia hợp tác” nàng gợn lên mày liễu, vạn vạn không ngờ sinh ý tới cửa còn muốn chạy. “Người ta đều nói, này sinh ý không thể buông tha, hai bên không hợp tác, tổn thất này cũng thật là lớn”

Mấy năm qua thiên hạ thái bình, triều đình cũng không muốn gây chiến, đối với tây bắc biên cương các nước, thi hành chính sách hữu hảo, ngoại thương cũng rất có tiền đồ.

Mà nhìn khắp quan nội quan ngoại, chỉ có Hải gia là có đầy đủ điều kiện kinh thương, chưa nói tới đội ngũ năm vạn con lạc đà, bảy vạn tuần mã, chỉ cần nói tới Hải Đông Thanh nhìn xa trông rộng, sản nghiệp trải khắp đại giang nam bắc đã là minh chứng tốt nhất.

“Ta đương nhiên biết rõ” ngữ điệu của hắn vẫn duy trì bình thản

“Nếu biết rõ, vì sao không cùng ta hợp tác? Hải gia nên biết, Tiền phủ cửa hàng trải khắp thiên hạ, có thể mua hàng ở các tỉnh quan ngoại với giá tốt”

“Chuyện này, thành đông Nghiêm gia cũng có thể” Đứng đầu Nghiêm gia, Nghiêm Diệu Ngọc đối với chuyện buôn bán này cũng có hứng thú, từng phải người tới thăm dò qua.

Nhắc tới Nghiêm gia, thần sắc mọi người bỗng biến đổi, không khí trong phòng khách vốn là mùa xuân ấm áp lại chuyển sang gió lạnh mùa đông.

Ngay cả người đang nằm ở nhuyễn giáp, mỹ nữ ngủ đến thập phần ngọt ngào, cũng bị không khí yên lặng đến kỳ lạ này khiến cho bừng tỉnh, mắt lơ mơ khẽ nhìn quanh.

Kim Kim hạ mi, hiếm thấy mất đi ý cười.

“Hắn không thể cho ngươi lợi nhuận cao bằng ta” Mỗi lần ăn này nàng đã mơ ước từ lâu, vô luận thế nào cũng phải lấy đến.

Lục mâu lợi hại rơi xuống trên người Châu Châu, tinh quang khó hiểu chột lóe lên.

Nàng toàn thân cứng ngắc, bỗng dưng có một dự cảm xấu, tay nhỏ bé để trong ngực hắn cũng lặng lẽ thu về.

Cầm giày đỏ tươi vừa lui một bước nhỏ, Hải Đông Thanh liền nhanh chóng đưa ra, kéo lấy tay nàng, không cho nàng cử động.

“Ta có điều kiện”. Hắn hướng Kim Kim nói, tầm mắt vẫn không rời khỏi Châu Châu.

“Mời nói”

Hắn nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng không thể động đậy, nhìn rất lâu. Sắc mặt của nàng cũng theo đó mà ngày càng tái nhợt...

Cuối cùng, Hải Đông Thanh nhếch môi, lộ ra nụ cười như sói vồ mồi, cúi đầu lên đôi vai run rẩy của nàng, tuyên bố điều kiện giao dịch này.

“Ta muốn nàng tới hầu hạ ta”

Hắn dám đưa ra yêu cầu này?

Nam nhân chết tiệt! cũng có gan hướng đại tỷ mở miệng, muốn nàng hầu hạ thuốc thang cho hắn ba tháng?

Và việc càng làm cho Châu Châu nổi trận lôi đình chính là đại tỷ cư nhiên đáp ứng hắn một cách cực kì sáng khoái. Hai người coi nàng như không tồn tại, trao đổi cùng hứa hẹn, lập tức hiệp nghị thành lập, muốn nàng ngày hôm sau phải đi “Tiền nhiệm”.

Nàng tức giận đến toàn thân phát run, tưởng thét chói tai, tưởng mắng, tưởng lao ra đi tìm đại tỷ một người đánh cho đã tay, nhưng chính là không có lá gan cãi lời đại tỷ...

Giữa trưa hôm sau, nàng thay một thân áo hồng, không tình nguyện xuất môn, cười trên lưng bạch mã, lấy tốc độ rùa bò đi đến chỗ ở của Hải Đông Thanh tại kinh thành.

Vó ngựa từng bước từng bước lười biếng đi tới, nàng ngồi trên lưng ngựa không ngừng miên man suy nghĩ, đem Hải Đông Thanh tưởng tượng thành siêu cấp ác liệt nam nhân, không chút nghi ngờ hắn sẽ đưa ra những yêu cầu quái đản làm khó nàng.

Ai, đại tỷ rõ ràng biết, đem nàng giao cho Hải Đông Thanh giống như đem cái bánh bao thịt cho chó ăn, chẳng những cô gái trong sạch bị đem đi khảo nghiệm, nói không chừng còn có thể bị tên kia ăn bậy a, hắn có khi sẽ cho rằng đây là tặng phẩm giao dịch siêu giá trị đi?

Tên kia đúng là muốn mượn cơ hội báo thù đây mà. Nói không chừng, hắn còn có thể đem nàng trói lại, sau đó đòi nàng...

Khuôn mặt ngó nhán xinh đẹp bởi vì trong đầu quá mức tưởng tượng, nên lúc này đã siêu cấp hồng. Lúc trước, nàng trói hắn, sờ hắn, cũng không từng đỏ mặt đến vậy, sao lúc này má hồng liền một mảnh nóng ran, giống như muốn thiêu cháy a?

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, Hải Đông Thanh tâm nhãn cũng quá nhỏ.

Nàng không đối với hắn làm ra chuyện ác liệt thì thôi!

Chẳng qua là thương hắn vài roi, vẽ cho hắn vài vết thương à nha.

Chẳng qua là đòi hắn kê đơn hạ dược.

Chẳng qua là đem hắn cột vào trên tường.

Chẳng qua là sờ sờ hắn, vỗ vỗ hắn, chiếm một ít tiện nghi.

Chẳng qua là muốn tìm nam nhân đến thay hắn tắm rửa –

Mắt phượng trong suốt bởi vì trong lòng lặng lẽ hiện lên cảm giác tội ác mà trở nên có chút lóe sáng.

Ngô, cẩn thận hồi tưởng lại, nàng “Giống như” Thật sự quá đáng một chút –

Tuần mã đứng ở trước nhà cũ của Tây An tiết độ sứ, nàng nâng đầu lên, tầm mắt ở bốn phía dạo qua một vòng, đem cả tòa nhà cẩn thận đánh giá quá một lần.

Toà nhà này thật sự là có đủ rách nát.

Tây An tiết độ sứ từ mười năm trước, được cử đi tây vực Toái Hiệp thành, trong kinh thành tòa nhà để đó không dùng nhiều năm, về ngoài cỏ xura không nói, bên trong trần thiết lại bị phá hủy vừa nát vừa cũ, liền ngay cả vách tường đều phá cái đại động, người ra vào không cần đi đại môn, trực tiếp từ đại động ra vào.

Nàng nhập gia tùy tục, xuyên qua đại động, thuận khói bếp, đi đến nội viện.

Một đám đại nam nhân vây quanh ở hoa viên nhóm lửa nấu cơm, chén lớn để một bên, một mặt ăn thịt một mặt uống rượu. Bọn họ chẳng những góp nhặt cành cây khô châm lửa, còn lấy khung cửa sổ, bỏ làm củi đốt.

Bọn họ tranh cãi âm ỉ cực kỳ, ồn ào ngay cả người ngoài phố đều nghe thấy, có cắn thịt xương đầu, có ăn cơm, có đoan bát rượu, dùng tây vực ngôn ngữ, cao giọng kêu, ngửa đầu uống bầu rượu ngon.

Nhưng là, giữa đình viện, đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp như thiên tiên găng trần, bọn họ tất cả đều trừng mắt há hốc miệng, toàn thể giống như bị điểm huyết, đình chỉ động tác.

Viên Đại Bàng là kẻ trước tiên nhận ra nàng, rộng rãi miệng hé ra, kinh hoàng kêu to.

“Đáng chết, là bà chị hung ác xài ngân tiền (roi bạc).”

Lời này vừa nói ra, các nam nhân như ở trong mộng mới tỉnh, bỏ lại đồ ăn mà chạy trốn, tìm kiếm một khoảng cách an toàn, từ sau gốc cây đại thụ thò đầu ra, chỉ sợ nàng muốn vụn roi.

Châu Châu chau mày liễu, như vào chỗ không người, tiêu sái đi đến hoa viên.

“Người kia đâu?” Nàng không kiên nhẫn hỏi.

“Ai?”

“Hải gia nhà các người!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, một lát sau mới có người trả lời.

“Hải gia ở trên lầu.”

Nàng gật gật đầu, xoay người, kính tự hướng chủ ốc đi đến, yếu điệu thân ảnh biến mất phía sau cánh cửa gỗ mục nát

Xác định nàng ly khai, các đại nam nhân mới dám từ gốc cây đại thụ chậm chạp tiêu sái đi ra, tầm mắt còn dính vào nơi nàng biến mất, không ai dám dời mắt.

“Nàng tìm đến Hải gia làm cái gì?” Phùng Đại Bát đang ăn cơm hỏi, vẻ mặt nghi vấn, không biết nữ nhân này vì sao đại giá quang lâm

Một chiếc đũa dài thật mạnh gõ xuống đầu hắn.

“Người ăn cơm ăn đến hồ đồ? Đã quên sao? Từ hôm nay trở đi, nữ nhân này muốn hầu hạ Hải gia ba tháng a!” Đây chính là trong kinh thành, một người say sưa nói ra! các nam nhân bùng tình đại ngộ, sờ đầu bản thân, ngây ngốc hi hi cười. “Đúng nha, ta thiếu chút nữa đã quên.”

“Người đã quên... đừng lo, Hải gia cũng không quên.”

“kia bóng hồng kỳ mã cũng không dễ dàng phục tùng.” Có người nói, tầm mắt hướng lên trên lầu. Aiz~, Hải gia ngày hôm qua trở về, trên người tất cả đều là vết thương do roi vọt, chẳng lẽ là do nàng ta làm?

Viên Đại Bàng hừ một tiếng

“Hải gia thù đoạn, cũng là cho tới bây giờ không có đối thủ.”

Các nam nhân trong lúc đó tự dung vang lên thanh âm cười đến quỷ dị, nhất nhất tưởng tượng cảnh Hải gia có thể chế phục nữ nhân mạnh mẽ kia, còn làm cho nàng tiến đến, ngoan ngoãn hầu hạ ba tháng, quả thực là vì nam nhân trong thiên hạ làm phúc. Đáng tiếc bọn họ lá gan không đủ lớn, bằng không thật đúng là tưởng đuổi lên lầu, ghé vào trên tường nghe lén, hảo hảo quan sát một phen.

Viên Đại Bàng muốn ngừng mà không được, so với tay chân, còn muốn thao thao bất tuyệt, cấp hạ uy phong của Châu Châu.” Các người nhìn tốt lắm, không dùng được mấy ngày, kia nữ nhân khẳng định phủ phục xưng thiếp, rốt cuộc —” Một cái đuôi gà nhét vào miệng hắn.

“Ăn nhiều cơm, ít nói lại, miễn cho cánh tay lại làm cho người ta bẽ gãy.”

Hắn không chịu, đem chân gà nuốt, rộng rãi miệng lại mở ra, thao thao bất tuyệt nói. “Các người phải biết rằng, Hải gia công phu thuần mã công phu là nhất, đợi cho hắn lên ngựa lưng, ai là chủ nhân liền không thể nghi ngờ, dù là liệt mã, cũng đều hội phủ phục xưng thiếp —”

Nói còn chưa nói hoàn, các huynh đệ vào sinh ra tử của hắn tay chân mau lẹ lại tìm bóng đại thụ mà trốn

Một trận yên tĩnh nổi lên trong hoa viên, ánh mắt mọi người, đều tập trung ở phía sau hắn, biểu tình vừa không an lại đồng tình.

Viên Đại Bàng nuốt nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy lưng lạnh cả người. Hắn thực thông thả, thực thông thả quay đầu, mồ hôi lạnh tuôn ướt xiêm y.

Lạnh lùng mặt cười, rõ ràng xuất hiện ở hắn phía sau, nhìn đến cặp mắt phượng tức giận nổi lửa, khẳng định đã muốn đem những lời bọn họ nói đều nghe thấy.

Viên Đại Bàng kêu rên một tiếng, vội vàng lùi về sau, chỉ sợ tay nàng muốn sờ đến bả vai hắn. Lúc trước trật khớp đau đớn, nhưng là làm cho hắn ký ức hãy còn mới mẻ, tuyệt đối không nghĩ lại nhấm nháp lần thứ hai.

Hắn ôm đầu, suy nghĩ muốn trốn, những kẻ phía sau tàng cây, vô luận là vị huynh đệ nào của hắn cũng không tưởng giúp hắn, vô tình giờ chân lên, đem hắn đá ra, làm cho hắn ở hoa viên cuồng lên, gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng.

Ô ô, những tên này không lương tâm, vì sao không chịu làm bia cho hắn trốn?!

Mắt thấy không có chỗ để trốn, mà mặt gương mặt xinh đẹp cười lạnh lại ngay đằng sau, từng bước lại từng bước tiếp cận, hắn khóc không ra nước mắt, đột nhiên cảm thấy, bản thân cánh tay đã muốn tự động tự phát, bắt đầu đau lên.

“Hừ!” Châu Châu mở miệng.

Hắn nhắm mắt lại chờ, chuẩn bị chịu hình, mọi người cũng nín thở ngưng thần, ở trong lòng yên lặng vì hắn thở dài.

Mọi người nhắm mắt lại không dám nhìn, Châu Châu cuối cùng khẽ mở môi đỏ mọng, ngữ khí bình thản hỏi một câu.

“Uy, cầu thang lên lầu đi bên nào?” (ta xiu =]])

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Khung cảnh ở trên lầu cũng chỉ đỡ hơn ở phía dưới một chút, cánh cửa sổ ở đây vẫn bình yên vô sự chưa bị dỡ ra làm cũi đốt.

Châu Châu bước lên khiến chiếc cầu thang lắc lư, dọc theo đường đi, trong lòng thấy sợ hãi, tim đập nhanh, nên đi vô cùng cẩn thận.

Cầu thang phủ đầy bụi bặm chỗ chỗ lỗ thủng, mới giẫm lên một bước đã phát ra những tiếng kọt kẹt và còn sự rung động mãnh liệt như sắp đổ sụp tới nơi rồi, đã thế nàng còn giẫm thủng một bậc cầu thang may mà thu chân nhanh nếu không chắc chắn sẽ trượt chân ngã xuống. (cái phủ đệ bị bỏ hoang 10 năm của Tây An tiết độ sứ đây đó hà chời? kinh khủng! sao trông tượng giống như là khu phế tích từ ngàn năm trước thế nhở =]])

Cầu thang như vậy mà vẫn có người đi được sao? Dáng nhỏ xinh như nàng bước lên còn cảm thấy nom nớp sợ hãi, mà Hải Đông Thanh cao lớn cường tráng, nặng gấp mấy lần so với nàng lại không làm sụp hết ván cầu thang? Chẳng lẽ khi hắn lên lầu đều là dùng khinh công hay sao? (MN: chắc thế wá chứ cái thân “bồ tượng” của Thanh k mà đi lên không khéo đến lượt tỷ fải đu dây lên mất^^)

Cuối lầu hai là một cánh cửa gỗ.

Còn chưa bước tới cửa bên trong đã truyền ra âm thanh.

“Tiến vào”

Tiếng nói trầm thấp dễ nghe vang lên, cho dù cách cửa gỗ vẫn lộ ra khí thế bức người. Tiếng nói quen thuộc này khẳng định là từ miệng vị chủ nhân tương lai trong vòng ba tháng của nàng.

“Lỗi tai của người thật là tốt” Nàng nói thầm, tay dùng chút lực đẩy đánh vào chiếc cửa gỗ, đem oán hận truyền hết lên động tác này. (MN: tỳ ơi! Cái cửa gỗ nào có tội tình chi hà tỳ? ** CC: cút! ** MN: xách dép chạy)

Kẹt kẹt kẹt. . .

A?

Phía trên then cài, đầu tiên là phát ra những tiếng ròn rợn rất bé, tiếp sau đó, chuỗi âm thanh càng ngày càng lớn, tần xuất cũng càng ngày càng cao, cửa gỗ bắt đầu nghiêng, dưới cái nhìn kinh ngạc của nàng thì bắt đầu sụp xuống. (MN: cửa gỗ đã “anh dũng hi sinh”!!)

Oanh! Cửa gỗ đổ lên sàn tạo thành một tiếng nổ, bắn lên mù mịt bụi bặm.

Ở trong phòng, mặt Hải Đông Thanh không hề thay đổi, đôi mắt xanh thâm sâu thì nhìn về phía nữ nhân đang há hốc mồm trước cửa.

“Khi mở cửa đừng có dùng sức” hần buông một lời nhắc nhở muộn màng. (MN: cánh cửa đã die k còn nhắc chi nữa. . .lãng phí lời nói a)

“Cửa làm sao vậy?” Nàng còn chưa hết khiếp sợ, không thể tin với sức lực của bản thân lại có thể làm đổ cánh cửa. Khó có thể tin được người đứng đầu giới thương buôn lớn nhất quan ngoại lại có thể ở một nơi như thế này. Không phải đại tỳ đã nói hần là phú hào nhất nhì ở vùng quan ngoại hay sao? (MN: có lẽ k keo kiệt hoặc là muốn trải nghiệm cuộc sống hay là k wen mạng tiền và cũng có thể là bị. . .Điền Tâm đại má cướp sạch lộ phí a. . .chắc chắc, không ngờ trí tưởng tượng của ta lại bay xa đến thế ** cười man rợ)

Hần nhún vai “Hồng thôi”

“Sao không tìm người tới sửa?”

“Đã sửa rồi, vừa rồi người lại đánh hỏng nó” Hần nói đơn giản. (MN: sửa rồi? quý mới tin a..mà ko quý cũng ko tin nữa là. . .*Thanh k: trùng mắt* MN: em đột nhiên nhớ ra là việc. . .cáo từ k a)

Sự kết tội này khiến Châu Châu thờ đốc kinh ngạc, nàng nhảy vào trong phòng, sự ám ức làm nàng muốn mở miệng tranh cãi.

“Này, người đừng nói bậy, ta chỉ. . .”. Lời còn chưa nói xong, cảnh tượng trong phòng lại làm cho nàng đầu óc trống rỗng không biết là mình đang nói cái gì.

A, hần không có mặc quần áo! (MN: oh oh! Mỹ nam khoa thân nha giáo dục giới tính dey mà ** khựa khựa** cười tà)

Nàng tự tiện xông vào lại bắt gặp hần đang tắm, thân thể cao lớn ngồi trong bồn gỗ tắm, da thịt ngăm đen được che lại bởi những giọt nước trong suốt, dưới ánh sáng mặt trời lóe lên những tia sáng kì ảo.

Hải Đông Thanh ung dung nhìn nàng, dù dưới ánh nhìn chăm chú kinh ngạc của nàng mà vẫn tiếp tục nhàn nhã vẩy từng giọt từng giọt nước một dọc theo cổ cường tráng đi xuống lồng ngực rộng lớn, rồi đến cơ bụng rắn chắc. . .

Ý thức chính mình đang nhìn hần lửa thể là không được, nàng vội vàng rời mắt. Lửa giận nhanh chóng bị thay thế bằng sự xấu hổ, cái không tự nhiên của nữ nhân bây giờ mới thông dong đến muộn (MN: không đến luôn có phải tỳ sẽ hỏi hơn ko ạ?- chớp mắt vô tội)

Nàng đứng sát vào vách tường, cắn môi đỏ mọng, nín nhịn mong muốn chạy trốn, giống như tượng đá, đứng im bất động.

Tiếng nước ầm ầm truyền tới, một lúc lâu sau, Hải Đông Thanh mới nói.

“Người đến muộn”

Nàng khẽ cắn môi, ở trong lòng thầm mắng, hần đây hần là ý tại ngôn ngoại.

“Người không chờ nổi sao?” nàng trong lòng tràn ngập kinh hoàng, vẫn mạnh miệng nói.

“Chờ không nổi cái gì?”. Hần nheo mắt lại. Nàng hít một hơi, nâng đầu lên, mày liễu nhíu lên, trừng mắt nhìn hần.

“Không cần giả bộ ngu ngốc, ta và người đều là người thông minh, người muốn ta ‘hầu hạ’ người là sao? Tốt, tới đây, ta với người tốc chiến tốc thắng”. Không cần nghĩ cũng biết nam nhân muốn nữ nhân làm cái loại gì ‘hầu hạ’.

Đôi mắt màu lam thâm càng trở nên khép chặt.

Châu Châu hoàn toàn không để ý, nàng neoh lỏng mày nhìn chung quanh, phát hiện ở cạnh tường có một cái giường lớn trạm trổ hoa văn cũ kĩ, mà ở dưới giường là chăn và màn chất thành một đống. (bộ k lạnh dữ vậy sao?- chớp mắt vô tội tập 2)

Nàng hít thêm một hơi nữa, lấy thêm dũng khí, đi tới bên tường, nhảy lên chiếc giường trống, nhắm lại hai mắt, trong lòng bắt tính toán lộn xộn, chuẩn bị hy sinh thông thả.

Được rồi, được rồi, một người làm việc một người gánh, mà nàng là Tiền phủ tam tiểu thư, đương nhiên có can đảm thu xếp tàn cục, coi nhẹ việc bản thân gặp phải, cũng lắm là để cho hấn ăn.

Bất quá, dù cho muốn ‘hy sinh bản thân’ nàng cũng phải ‘hy sinh’ trên giường, tuyệt đối không thể ‘hy sinh’ trên đồng chăn màn dưới giường.

“Ngươi tới đi!” nàng can đảm nói

Không có phản ứng.

“Chúng ta mau chóng giải quyết, chờ người báo thù thỏa mãn rồi chúng ta mỗi người mỗi ngả”. Nàng tiếp tục nói.

Vẫn là không có phản ứng.

Bên trong nhà yên tĩnh, ngay cả tiếng nước chảy cũng không có. Kia cao lớn Hồ nam cũng không như nàng tưởng, hỏa tốc tiến tới bên giường để ‘báo thù’

Nếu không phải vì tinh thần quá khẩn trương, nàng cơ hồ nằm trên giường quá lâu mà ngủ thiếp đi mất. Lại đợi thêm một lúc, Hải Đông Thanh vẫn như cũ không có động tĩnh, nàng nhủ may, lặng lẽ mở ra một bên mắt, xác định Hải Đông Thanh vẫn còn trong phòng, mới lần nữa nhắm mắt lại.

Quái, hấn còn chờ cái gì, không phải là muốn chơi hoa sao, tốn ba tháng cai trị nàng, đợi đến khi mọi người đều biết, sẽ đưa nàng quay về sao, “Uy, ngươi tới hay không tới a”, nàng không nhịn được hỏi, “Dù sao bản tiểu thư cũng là hồ lạc đồng bằng, bị ngươi uy hiếp thì chịu ngươi uy hiếp, cùng lắm thì chính là...”

“Cùng lắm thì chính là cái gì?” trầm thấp thanh âm cứ tới gần tới gần.

Nàng mở mắt, rõ ràng phát hiện, hấn toàn thân quang lửa đã tiến tới bên giường (phi lễ chó nhìn a kéo huỷ hoại mầm non đất nước =]]), tay vén lên bức rèm, mắt nhìn nàng, cặp lục mâu ở khoảng cách này xem ra càng thêm dọa người. Ánh mắt thâm sâu khó hiểu làm cho lòng nàng nóng lên, tâm tình xấu hổ, giống như có con kiến đang bò loạn trong lòng, làm nàng vạn phần không tự nhiên.

“Ngươi lấy chuyện làm ăn uy hiếp đại tỷ, không phải vì muốn chuyện này sao?” Nàng cứng rắn nói, đánh cược tất cả dũng khí, hai mắt cố định trên mặt hấn, không ngừng suy nghĩ, có phải hay không đi tận cùng, tìm tòi đến tận cùng...

Thân thể mảnh khảnh dán chặt vào màn thô, bởi vì hấn tới gần ngay cả hô hấp cũng ngưng lại. Thân hình cao lớn còn vương lại những giọt nước, tỏa ra hơi nóng vô hạn, gần ngay trong gang tấc khiến nàng cảm thấy nóng lên, trong mắt phượng trần ngập quật cường, mảnh khảnh thân thể nhưng tiết lộ run rẩy, trước uy hiếp của nam nhân mà run nhè nhẹ.

Chẳng qua là, Hải Đông Thanh không tỏ ra vui mừng, ngược lại sắc mặt âm trầm, trên trán lộ rõ tức giận.

“...” Hấn đột nhiên rút lui, rồi đi giường lớn, phảng phất nửa điểm “hưng thú” đối với nàng, thanh âm dường như cũng càng ngày trở nên băng lãnh tức giận hơn lúc trước. (MN: ko “hưng thú” thật hay giả vậy k? *cười âm hiểm* HDT: cut!)

Di, hấn muốn buông tha nàng sao?

Châu Châu nhân tình khế động, nửa chống đỡ người dậy, một tay vẫn đặt bên dưới, kinh ngạc nhìn hấn. Không biết tại sao, nàng có thể cảm giác, tựa hồ hấn đang phi thường tức giận.

Tức giận tâm tình từ từ rút lui đi, nàng trước xác định an toàn, Hồ nam này đối với nàng tựa như không có khẩu vị, mới dám thư giãn thân thể, thoải mái ngồi trên giường lớn, to gan nhìn hấn.

Tránh được một kiếp làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng, nghĩ tới, hấn đối với mị lực của mình coi như không thấy, tự ái của nữ nhân lại cảm thấy có chút bị thương. Lúc trước trong phòng luyện công, nàng lấy tay sờ hấn nhưng hấn lại mang vẻ mặt không vui, lúc này nàng nhảy lên giường hấn đợi hấn hưởng dụng, hấn cũng không chút phản ứng, động cũng không đụng nàng dù chỉ một chút...

Nhân nhật phát hiện cảm giác không vui trong lòng nàng lặng lẽ chảy qua.

Hải Đông Thanh đưa lưng về phía nàng, phối hợp mặc vào xiêm y, da thịt săn chắc phập phồng, động tác gọn gàng, không hề lãng phí thời gian.

Mặc xong áo bào, hấn mới quay người lại.

“Lấy ra” hấn lãnh đạm nói.

“Cái gì?”

“Trang sức bên đai lưng của ta”

Đó, nàng nghĩ.

“Ta không mang trên người”, Nàng nhún nhún vai, thu chân lên, vô lại nói.

Đại tỷ đem bạc khắc bên đai lưng đặt tại nàng gương trang điểm, nàng vừa nhìn thấy liền sinh khí, ném thẳng tới bên góc tường. Nhưng một lát sau lại đem nhặt về, lật lại nhìn thật lâu.

Nàng cũng không hiểu tại sao không ném nó đi, lại mang nó cất vào trong hòm khóa kĩ lại. (MN: giống cất ki vật wé =]])

Nhưng mà, nàng cũng không muốn trả lại cho hắn.

Hải Đông Thanh nhìn nàng thật sâu, khóe miệng khẽ nhếch, hiện lên nhật cười: “Trừ Huyền Vũ , trong kinh thành còn chỗ nào tập trung thương nhân?”. Hắn không hề hỏi tới bạc khắc nữa, tựa như với hắn không quan hệ.

Nàng nghiêng đầu nhỏ, suy nghĩ một chút.

“Chợ phía đông cùng phía tây, Các Hữu bốn phường, bốn phường bên trong Các Hữu thập lục con nhai. Thiên hạ các nơi, bao gồm thương nhân các tỉnh, cũng đều tề tựu tới nơi đó mua bán giao dịch”. Nàng cẩn thận nói, tình quang của đôi lục mâu bắn ra nhìn thấy cùng đại tỷ thật giống nhau. Nàng nhận được đó là thương nhân chuẩn bị ra tay thu về lợi tức thật lớn ánh mắt.

Hắn lặng yên trong chốc lát, hồi lâu mới mở miệng.

“Chuẩn bị ra ngoài”. Lời vừa nói ra, chân đã cất bước, đi ra ngoài.

“Đi nơi nào?” Nàng tức giận hắn bá đạo lộng quyền, không chút nào nghe lời, như cũ vuốt ve chân, lui ở trên giường bất động.

“Ra đường”

“Muốn làm gì chứ?” nàng lười biếng hỏi, cố ý nằm lại bên giường, phát ra âm thanh thật lớn, muốn chọc giận hắn.

“Ngươi chỉ cần theo ta, không cần nhiều lời” . Hắn quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt hiện lên ý cười “Còn có, rồi giường đi”. Hắn nhắc nhở.

“A?”

Còn không kịp suy nghĩ, phía dưới khắc hoa giường lớn tự phát ra cạc cạc tiếng kêu kỳ quái. Tiếp theo...

Oanh! Lại một tiếng vang thật lớn, giường lớn sập xuống. (MN: k sao lại ko bik thương hương tiếc ngọc thế kia? Phì phì! Ta sinh khí a* CC: đúng! Ta với muội hội đồng hân đi* HDT: xin đừng mà- meo máo khóc)

Nam nhân đáng chết! (HDT: đúng! Ta rất đáng chết)

Nhìn phía tây thành dường như không nhìn thấy được đường lớn, Châu Châu phát ra tiếng rên rỉ mệt mỏi, cảm thấy một trận kinh thiên động địa, vừa thấy mấy con phố bên cạnh, còn có mấy trăm gian cửa hàng phải đi, gần như muốn mềm nhũn ngã xuống.

Nam nhân này không biết có phải chỗ đó bị hỏng không, không chịu cưỡi ngựa, không chịu ngồi xe, muốn từng bước bước đi, lại còn ném cho nàng một quyển sổ, muốn nàng ghi lại căn cứ giá của từng món hàng, không được bỏ sót món nào. (MN: k hành hạ lao động nữ là phạm pháp a! muội tuyên phán k 15 năm tù giam!* HDT: còn lâu!- sử dụng kinh công chạy)

Hao tổn năm ngày vất vả đi chợ phía đông, Hải Đông Thanh không có dừng lại, vòng vo đi tới phía tây, lại làm như mấy ngày trước, đem tất cả các loại giá cả hỏi đến một lượt.

Châu Châu đi đi đến đến đau cả chân, ghi chép tới đau cả tay, xương cốt toàn thân mệt mỏi, tựa như những vật phẩm cũ kĩ trong ngôi nhà kia, bắt đầu phát ra âm thanh cạc cạc thảm thiết. (MN: bán salonship dey...50k 1 miếng a)

Bận rộn như vậy trong vòng ba tháng, nàng khẳng định có thể mệt mà chết!

Từ nhỏ đến giờ, nàng vốn được bao bọc trong lòng bàn tay, cưng chiều hết mực, không hề bị thương, bị đau, ngay cả luyện võ cũng được chiếu cố tỉ mỉ, chưa từng chịu như vậy hành hạ.

A, đáng chết, hắn vừa đi vài cửa hàng cách vách!

Giày gấm đỏ nặng nện đập mạnh trên mặt đất, nàng đứng lại trước cửa hàng, không chịu đi vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét không vui.

“Con đường này bán chính là lá trà, ta đã sớm trao đổi với chủ quán, không làm cạnh tranh, cho dù ngươi hỏi tới một trăm nhà, giá tiền cũng không chênh lệch là bao”. Nàng nhịn mấy ngày, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, hắn thật phiền chết người cũng mệt chết người, nàng đành phải “ra tay”.

Hải Đông Thanh liếc nàng một cái, cũng không để ý nhiều, hai tay để sau lưng, quay bước vào trong quán.

Nói lại không nghe, Châu Châu lần nữa dậm chân, cắn chặt làn môi đỏ mọng, trong lòng đã sớm chửi hắn máu chó đầy đầu. Nàng hít sâu một hơi, điều hòa tâm tình tức giận, không tự nguyện tiến vào.

Chủ quán vội vàng nghênh đón, mang tới lá trà cực phẩm để cho Hải Đông Thanh xem qua. Hấn ngưng liếm lông mày, lãnh duệ ánh mắt quét qua ô long trà, trà hương, trà Long Tĩnh, lương trà, lại hỏi thêm rõ ràng loại nhóm, sau đó mới quay đầu về phía nàng.

“Nhớ kỹ?”. Hấn hỏi

Châu Châu nắm chặt cây viết, ở trong lòng rửa hấn mười vạn tám nghìn lần, sau đó mới cắn răng cố hiện ra vẻ mặt cười.

“Nhớ kỹ”

“Đây là nhà trà cuối cùng?”

“Đúng, nhà cuối cùng”

Hấn neho đôi mắt xanh lại, như có điều suy nghĩ, trong mắt tràn ngập ánh mắt hoài nghi, có mấy phần muốn gây sự. Một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi.

“Giá tiền của nhóm Ô Long tại Trần xà là bao nhiêu?”

“Một hai tám”

“Thất Hiền trà trang thì sao?”

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn, dùng hết nhẫn nại còn lại, cắn răng trả lời hấn.

“Một hai chín”. Rõ ràng sẽ nói giá tiền sẽ không kém đi, hấn còn chưa từ bỏ ý định là vì sao?

“Lũng Tây vườn trà?”

“Một hai...” nàng chau mày liễu, đột nhiên cúi thấp, lật xem trong cuốn sổ. Lũng Tây vườn trà vị trí tại chợ phía đông, ba ngày trước bọn họ đi hỏi qua giá tiền, nàng ghi lại trước mấy tờ.

Lũng Tây vườn trà Ô Long một nhóm chỉ có một hai năm

“Không kém là bao nhiêu?” trầm thấp âm thanh thuần hậu truyền đến.

Nàng phút chốc ngẩng đầu, nhìn thấy Hải Đông Thanh khề nhếch lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc phát hồng, tìm không được lối thoát, lúng túng cực kỳ.

“Đây chỉ là...”

“Đây chỉ là làm ăn” hấn chặn lời nàng, tinh quang trở nên sáng hơn “Chỉ cần sai một chút, một phân tiền cũng là sai”

Châu Châu thu hồi quyền sách, chán chường im lặng, nửa lời phản bác cũng không nói ra.

Nàng từ nhỏ đã sống ở kinh thành, lại sinh ra trong nhà thương nhân, trồng Mẩu Đơn làm ăn, vốn đã sớm cho rằng mình đã quen thuộc với thương trường kinh thành, vạn lần không nghĩ nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (người có người cao hơn, trời có trời lớn hơn), đầu óc kinh doanh của tên Hồ nam này cũng không kém đại tỷ, nàng không phải đối thủ, ngược lại còn phải học tập rất nhiều.

Che giấu tức giận trong lòng, rốt cục nàng cũng sáng tỏ, Hải Đông Thanh nói lên điều kiện muốn nàng hầu hạ không phải vì trả thù, mà đơn giản chỉ là làm ăn. (MN: công nhận! làm ăn mà hành xác vk tương lai thấy sợ! ta ghét!)

Hấn coi trọng hiểu biết của nàng về các hiệu buôn trong kinh thành, mà không phải là thân thể của nàng. Hấn muốn nàng hầu hạ giống như trợ lý, thay hấn chỉ điểm hiệu buôn, cầm lấy quyền sổ, giống như chỉ theo đuôi, nhắm mắt bám theo đằng sau hấn...

Môi đỏ mọng mềm mại bị nàng cắn đến càng thêm đỏ. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân chịu nhục nhã.

Tiền gia năm vị tiểu thư mặc dù tính tình bất đồng, nhưng đều rất xinh đẹp. Nàng cũng biết bản thân mỹ lệ hấp dẫn nam nhân thềm thường ánh mắt, nàng đã sớm tập nãi thành quen. Nhưng duy chỉ có Hải Đông Thanh đối với mỹ mạo của nàng thì làm như không thấy, đối với hấp dẫn miễn dịch, ngay cả nàng nhảy lên giường cũng làm như không thấy.

Quái, hấn vì sao đối với vẻ đẹp của nàng làm như không thấy? Chẳng lẽ là hấn chán ghét vẻ hiền hòa động lòng người của nàng sao?

Ngô, thật ra thì, dĩ nhiên không phải là, nàng muốn Hồ nam này có hứng thú với nàng, nàng cũng chẳng thấy kì lạ gì với hứng thú của hấn, chẳng qua là...

Đáng giận!

Một con phiền não tập kích đầu nàng, làm cho nàng không khỏi nóng nảy, mắt phượng trừng thẳng bóng lưng cao lớn phía trước, không cách nào di chuyển tầm mắt.

Hai người một trước một sau đi xuyên qua khu phố, yên lặng, thông dong. Vô luận đi tới nơi nào, chợ chỗ đó đều trở nên im lặng, tất cả mọi người đều mở to mắt, tò mò nhìn chòng chọc, có người to gan còn đi theo sau họ rất lâu. Mới đi qua mấy đầu phố, số người đi theo sau đã xếp thành một hàng dài.

Đi vào một con đường khác, mùi hương lá trà chột biến mất, khắp nơi đều là thư hương. Đôi mắt nhìn lại khu phố, hai bên đường đều là thư điểm cùng mực khắc phượng.

Châu Châu đi đến nỗi muốn ngắt đi, trước mắt Hải Đông Thanh không biết tại sao đột nhiên dừng lại, hai nàng đang sát bước suýt nữa đụng đầu vào.

“Người làm cái quỷ gì vậy? Sao muốn dừng lại cũng không nói một tiếng?” nàng liền đưa tay nhỏ bé lên ngăn chặn, tay nhỏ bé chống lên hán lưng, ngăn khuôn mặt nhỏ bé không vui oán trách.

Hải Đông Thanh không để ý đến, mắt nhìn phía trước, mày rậm khẽ nhíu, trên khuôn mặt nghiêm trọng xuất hiện khó thấy kinh ngạc.

Từ cửa hàng mực khắc phượng lớn nhất với đủ loại vật dụng cần thiết, đi ra một nam tử trưởng thành cùng một vị tiểu thiếu niên. Nam nhân tuấn lãng cao lớn, thiếu niên thì tuấn mỹ tiêu sái, hai người trao đổi bộ dáng, không biết là đang bàn luận cái gì, nhìn lên Hải Đông Thanh cùng Châu Châu phất chốc cũng ngăn cả người.

Nam nhân là thành đồng Nghiêm gia con trưởng Nghiêm Diệu Ngọc, thiếu niên còn lại là con trai độc nhất của Tiền gia Húc Nhật.

Chỉ thấy nụ cười Húc Nhật cứng đờ, khăn trương phất phất cây quạt, trên trán không ngừng rỉ ra mồ hôi lạnh.

“Tam tỷ”. Hấn kêu, thu hồi câu quạt, lễ phép hướng nàng gật đầu.

Tiếp theo, hấn không chút báo nàng, chạy bỏ đi, rất giống như kiểu phía sau có quỷ đuổi theo hấn.

Châu Châu động tác cũng không chậm, tay nhỏ bé khẽ vung roi, đi phía trước kéo tới.

“A!”

Trên đường cái truyền đến tiếng hét thảm thiết, tiếp theo đám người chủ động tách ra, Húc Nhật mất cá chân bị cuốn roi, bị bắt trở lại, một thân xiêm y đất tiền toàn bộ lau đường, những trang giấy vốn đặt tại trong áo, lúc này cũng bay phân tán đầy đường.

“Tại sao thấy ta liền chạy?” nàng thu lên mày liễu, liếc nhìn đệ đệ chặt vật đến không chịu nổi.

“Không biết, chân của ta không nghe lời a!” hấn vô tội nói, chậm chạp bò dậy, đè nén lần nữa ham muốn chạy trốn.

“Người đến thành tây này để làm gì?” nàng hừ một tiếng, cổ tay nhẹ rung, đem roi thu trở về.

“Ách, tìm Nghiêm đại ca thương lượng, mượn hấn mực khắc phượng của Nghiêm gia một chút”

“Người lúc này vừa in ấn cái gì nha?” Châu Châu đi tới mực khắc phượng, tiện tay cầm lấy một tờ mực in còn chưa khô tờ báo. Đây đệ đệ việc nhà không quản, làm một tạp báo, mỗi ngày một quyển, ngày rằm ra san, chuyên ấn chú kinh thành văn nhân chuyện bịa, thương gia tin tức quan trọng, quan phủ một chút xốc xếch tin tức.

“Ngô.... Thật ra thì...ách vậy. Cũng còn chưa có cái gì...chỉ là việc một chút chuyện tình của tam tỷ...”

Húc Nhật khuôn mặt lúng túng, càng nói càng nhỏ giọng.

Xuân về hoa nở, dựa theo lệ cũ, hấn là đem bán hoa phú quý đặc san, từng nhóm ra bán tại kinh thành Mẫu Đơn công viên, nhưng là lúc này, đặc san còn chưa có phát hành, tam tỷ cùng Hải Đông Thanh chuyện tình đã hấp dẫn toàn thành lực chú ý. Hấn mất thời cơ thuận lợi, định đã xả tùy cơn, phát tay viết một thiên văn chương, đem chân tướng cẩn thận nói ra, tiểu buồn bán lời được một chút ngân lượng.

Cũng khó trách chuyện này mọi người đều biết, căn bản là Húc Nhật ở chợ, đem chuyện này xào xáo náo nhiệt.

“Tiêu lộ ra làm sao?” nàng không giận ngược lại hỏi

“Rất tốt!” hấn ánh mắt sáng lên.

Hai ngày trước mới phát hành nhật san, tiêu lộ thu được thái quá nhiều, mực phượng in ấn chưa được khô, hấn vội vàng chạy tới Nghiêm phủ, hướng Nghiêm Diệu Ngọc mượn mực phượng.

Nhìn khắp kinh thành cũng chỉ có mực khắc phượng của Nghiêm gia có thể đáp ứng được đơn hàng lớn như vậy. Còn nữa, nhìn vào giao tình “thâm sâu” của hai nhà như vậy, Nghiêm Diệu Ngọc chắc chắn sẽ ra tay tương trợ.

“Tốt lắm, ta muốn lợi nhuận” tức giận cũng vô dụng, nàng phải cụ thể hóa yêu cầu thực chất bồi lại “Ta sáu người bốn”. Nàng thêm một câu nói rõ lợi nhuận tỷ lệ.

“Không được, nhiều nhất là năm mươi năm mươi” Húc Nhật kêu lên sột của, nhanh chóng cò kè mặc cả.

Nàng không chấp nhận mặc cả. “Người nói roi này nên làm sao?”. Châu Châu uy hiếp hỏi, không ngần ngại trước mặt toàn thành ra tay đánh hấn lần nữa.

Tỷ đệ hai người bận bịu phân chia ngân lượng, hai nam nhân ở một bên lặng yên không nói, một mỉm cười, một cao thâm khó lường.

“Hải huynh, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt” Nghiêm Diệu Ngọc móc lên khoe miệng, lộ ra hoàn mỹ nụ cười, thần thái nhẹ nhàng, ảm áp, ôn nhu, phảng phất ngay cả thái son băng trước mặt cũng không thể nào thay đổi kia mỉm cười.

Hải Đông Thanh mỉm cười, đôi mắt xanh sâu sắc. Đi tới kinh thành trong khoảng thời gian này, hấn luôn ở tại trong nhà, chỉ có số ít người tới gặp mặt, nam nhân này là một trong số đó.

Vì biểu hiện thành ý, Nghiêm Diệu Ngọc trừ phái người đưa tới danh mục các mặt hàng, thậm chí còn tự mình bái phỏng, đối với giao dịch biểu hiện hết sức tích cực.

“Hy vọng hải huynh ghi nhớ, Nghiêm mỗ rất hy vọng có thể làm ăn với người” tầm mắt của hấn vừa chuyển, nhìn về phía Châu Châu, lộ ra tiếc hận nụ cười “Mặc dù ta cũng nhìn ra được, ta và người cơ hội hợp tác rất xa vời”

Đang nói chuyện trên đường, từ nơi khác truyền tới một trận lao xao, thần sắc tiểu Lục kinh hoàng lão đảo chạy tới.

Nàng nắm lấy quần trốn chạy thật nhanh, đi được mấy bước ra ngoài rồi đột nhiên dừng lại, thân thể lại không nghe lời đổ nhào ra trước, phịch một tiếng, cả người phía trước ngã úp xuống đường.

“Tam, tam tiểu thư...” nàng đau tới mức chớp mũi đỏ lên, hai mắt đỏ lên nhưng vẫn lo lắng reo lên. “Việc lớn không tốt, phòng lớn ở Thiện Thông phường sập rồi, đè lên mấy công trường phía dưới, lộn xộn hết cả lên”. Tinh huống khẩn cấp, nàng vội vàng tới đây thông báo.

Tin tức mới nhất được đưa đến, những người đang vây ở xung quanh xem náo nhiệt, ai nấy đều phát ra tiếng kinh hô, tiếp theo bắt đầu rối rít bàn luận, mấy tên tay chân nhanh nhẹn đã chạy ngay về phía có sự cố.

Sắc mặt Châu Châu trở nên trắng bệch, cũng muốn vượt lên, nhưng mới đi được hai bước, eo nhỏ nhấn chốt cứng lên, cả người đã bị kéo về, đụng vào da thịt đàn ông rắn chắc.

“Người muốn đi đâu?” Hấn hỏi

“Thiện thông phường”

Nàng hỏn hển ném ra đáp án, vội vàng muốn đi, không nghĩ tới lực kim giữ ở hông càng trở nên chặt hơn, làm cho nàng không cách nào thoát thân. “Người mau buông tay!”. Nàng hô, không chút nghĩ ngợi vung tay, bắt được đầu Húc Nhật, đem gương mặt đang kinh hoàng của đệ đệ áp về phía Hải Đông Thanh. “Ta lúc này có chuyện phải làm, không có mặt ở đây, đệ đệ ta thay thế đi”

“Trong ba tháng này người thuộc về ta” Hải Đông Thanh nhắc nhở, tay vẫn không buông ra như cũ, tư thái thong thả bên cạnh nàng, tràn đầy ham muốn níu giữ.

A, ở nơi này mà nói ra lời như vậy, nhất định hấn muốn giữ nàng lại? Chẳng qua hấn muốn một người dẫn đường, như vậy, ai dẫn đường cho hấn cũng có khác gì đâu?

Nàng tức giận muốn há mồm cắn hấn, bất đắc dĩ tình thế thuộc về kẻ mạnh, sức mạnh của hấn thật lớn, nàng hoàn toàn không thể làm gì, chỉ có thể đứng ở nơi này lo âu.

“Đừng nóng vội, trước tiên ta sẽ phái người đi xử lý” Nghiêm Diệu Ngọc nói, vừa giơ tay lên gọi người trong mực khắc phường tới, lập tức đi sở trường thông phường đi xem xét tình hình.

Châu Châu toàn thân mềm nhũn, ngay cả câu ‘cám ơn’ đã ra tới đầu lưỡi cũng không cách nào nói ra, Hải Đông Thanh cũng trước thay nàng cự tuyệt.

“Không cần”. Hấn thần nhiên nói, lời nói đơn giản lại hàm chứa bên trong vài phần địch ý, trong đôi mắt xanh cũng càng nghiêm nghị hơn trước.

“Đây chỉ là tiện tay mà thôi, cũng chẳng có cái gì, huống chi, nàng vừa mới lo lắng như vậy...”

“Chuyện của nàng, ta tự biết xử lý, không cần người ngoài can thiệp” Lúc này, giọng điệu Hải Đông Thanh trở nên lạnh như băng.

Nghiêm Diệu Ngọc vén lên lông mày, cũng không nói gì nữa, trong lòng đã có đáp án, khoe miệng cong lên lộ ra nụ cười càng sâu sắc.

Xem ra, việc làm ăn kia nhất định sẽ rơi vào tay Tiền phủ.

Chương 6

Thời tiết ngày càng âm áp, nhóm người tại kinh thành đã thay sang y phục mùa xuân, hưng trí bừng bừng trào đón mùa hoa mầu đơn đến.

Một ngày này, sau khi đi hết năm sau con phố, Hải Đông Thanh đi đến bên chợ phía đông, men theo Huyền Vũ, dừng lại công trình xây dựng đã tiến hành được một nửa.

Dương Khiếu đứng ở phía ngoài chỉ huy việc xây dựng, vừa nhìn thấy chủ nhân tiến đến, vội vàng đi xuống bậc thang, chào mừng.

“Hải gia, như thế nào đến đây?”

“Đến gần đây, thuận tiện qua xem sao.” Hải Đông Thanh trả lời đơn giản, lục mâu đảo qua trong phòng. “Chuẩn bị thế nào rồi?”

“Mọi việc đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Hải gia muốn khai trương khi nào cũng được.” Dương Khiếu cung kính trả lời, nhìn thấy đi theo phía sau chủ nhân, kia Tiểu gia tam cô nương xinh đẹp, vẻ mặt của hắn cũng không có kinh ngạc, thái độ càng thêm cung kính.

Này tiểu nữ nhân xinh đẹp bị Hải gia quản chế, bị bắt trở thành người hầu hạ bên cạnh, tin tức này sớm đã truyền khắp kinh thành. Tại đồ phùng (sòng bạc) của kinh thành, đặt cược quá lớn, có người đặt cược, đánh cược thì Tam cô nương sẽ trở mặt; cũng có người cược rằng, Hải Đông Thanh sẽ vì niềm kiêu hãnh của nam nhân, đem nàng thu phục.

Châu Châu không chú ý nghe hai người kia nói chuyện, tự mình nhìn ngó xung quanh, đi vào trong một cánh cửa.

Nguyên lai đây là cửa hàng của bọn họ?

Nơi này nằm ở trung tâm của hai khu phố, bên cạnh là Huyền Vũ náo nhiệt bậc nhất, thật là một địa điểm tốt mở cửa hàng.

Bên trong rộng rãi mà sáng sủa, so với thương gia bình thường có chút khí thái lịch sự tao nhã, nơi này nhưng thật ra tương đối ngăn gọn, không có trang trí xa hoa, toàn bộ lấy thực dụng mà dùng.

Vài nhóm công nhân khiêng cửa sổ gỗ, cẩn thận treo lên, còn có vài người cầm khăn lau, cúi đầu, cố gắng chà lau cái bàn vừa mới được chuyển vào.

Trong đó có mấy người, mặc xiêm y Tây Vực sắc sỡ, hẳn là do Hải Đông Thanh từ biên cương mang đến; những người khác, còn lại là mặc y phục công nhân kinh thành. Dưới sự chỉ huy của Dương Khiếu, công nhân phối hợp khăng khít, tiến độ cực nhanh.

Nhóm công nhân thấy nàng, tựa hồ có chút khản trương, tuy rằng hết sức chú tâm vào công việc của mình, nhưng tất cả đều có xu hướng tạo ra khoảng cách, không dám tới gần nàng.

Trong đó, một vị đại hán nâng mành, miệng lẩm bẩm, lén lút chuồn ra cửa.

Châu Châu ánh mắt nheo lại, nhìn chằm chằm bóng dáng người nọ.

Nàng nhận ra hắn! Tên kia từng bị nàng đánh cho hai bạt tai, còn tại trong căn phòng hoang phế của An Tây tiết độ sứ, quát tháo nói nàng cái gì mà hồng tông liệt nữ. (cong ngựa lông hồng)

Nàng đi ra khỏi phòng, gọn gàng đi theo sau, chuẩn bị nghe một chút, đối phương lại muốn nói cái gì.

“Gia, kia nữ nhân là chỉ đi theo người ba tháng, hay là người tính thu nàng làm thiếp, cùng chúng ta trở về đại mạc đi?” Thanh âm phức tạp Của Viên Đại Bằng từ trước cửa truyền đến.

Tránh ở phía sau cửa, Châu Châu không biết vì sao, nhưng lại vì câu hỏi này đột nhiên khản trương.

Quái, nàng khản trương cái gì?!

Bằng gia thế cùng mỹ mạo của Tiền Châu Châu nàng, ngay cả tiến cung làm hoàng hậu đều thừa sức, làm sao có thể làm thiếp của hắn?

Nếu thật muốn làm, đương nhiên cũng là làm thê tử của hắn, hơn nữa, sau khi thành thân, hắn mơ tưởng nạp thiếp đi, nếu hắn dám nạp thiếp, nàng liền.....

Ách, không đúng không đúng, ai muốn gả cho hắn, thiên tài mới muốn gả cho hắn!

Nàng tránh ở phía sau cánh cửa, dùng sức lắc đầu, đem suy nghĩ lung tung trong đầu lắc rơi đi, còn cố gắng kéo cao lỗ tai, dựa sát khung cửa, vội vã muốn nghe đáp án của hắn.

Lặng yên.

Hải Đông Thanh cư nhiên một câu cũng không nói.

“Gia?” Viên Đại Bàng càng gấp. Hắn thật sự không hy vọng có một củ mẩu rất mãnh liệt, nàng nói không chừng mỗi ngày đều muốn đánh đến bả vai hắn, hắn biến thành vĩnh viễn không thể nâng tay, ô ô ô, hắn, hắn, hắn rất sợ đau a.

Vẫn là lặng yên.

Nam nhân đứng trước cửa, như cũ không có trả lời.

Châu Châu không hiểu trở nên căm tức.

Tốt! Người này không trả lời là có ý tứ gì? Là Tiền Châu Châu nàng không xứng với hắn, ngay cả làm thiếp cũng không đủ tư cách sao? Hắn chết tiết có cần đắn đo lâu như vậy sao?

Này một mảnh yên tĩnh không một tiếng động, càng lúc càng khiến nàng phát hỏa, nàng một mạch bước tới, nháy mắt đã quên bản thân đang nghe lén, vươn hai tay, đẩy mạnh cửa, tạo thành tạp âm dọa người.

Viên Đại Bàng vừa nhìn thấy nàng, hoảng sợ, theo bản năng bảo vệ bả vai, vội vàng lui về phía sau.

Châu Châu gọn lên khóa miệng, cười đến vui vẻ, tay nhỏ bé trắng nõn, chỉ vào Viên Đại Bàng không còn chỗ trốn. “Ta nói ngươi biết, người muốn thành thân với bốn cô nương rất nhiều, muốn ta với gia nhà ngươi trở về, trước giúp hắn tới Tiền phủ xếp hàng báo danh. Vận khí tốt, có lẽ cuối năm hoặc sang năm, là có thể tới lượt hắn cầu hôn. Đến lúc đó, bốn cô nương lại đến quyết định, muốn hay không gả cho hắn.”

Nói xong, nàng cao ngạo hừ một tiếng, xoay người vênh mặt bước đi, ai ngờ mới được vài bước, mắt cá chân đã bị người nắm lấy.

Trong lòng nàng hoảng hốt, thân hình không ổn trọng, chỉ có thể mạnh mẽ té sấp về phía trước.

Ba đạt!

Nàng té ngã, hoàn hảo có chết hay không lại ngã vào phía trước cửa hàng, bởi vì công trình xây dựng cùng trận mưa to đêm qua tạo thành một hố bùn lớn.

Chỉ thấy Tiền tam cô nương tiếng tăm lừng lẫy kinh thành, ngay trước mặt công chúng, từ một tiểu mỹ nhân kiều ngạo, trở thành một tiểu oa nhi chật vật.

Nàng ngã khiến toàn thân đau nhói không nói, còn ăn một ngụm bùn, trên tóc, trên xiêm y bị nước bùn bao trùm, khiến khi nàng cử động thân mình, nước bùn gương mặt liền dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, giống như thác nước, rầm rầm chảy xuống.

Bốn phía cửa hàng, phát ra tiếng cười kinh thiên động địa, dân chúng bên ngoài vây xem, bởi vì kinh diễm khó thấy này mà liều mình vỗ tay, so với nhìn thấy múa lân ngày tết càng thêm lớn.

Tiếng cười ồn ào khiến nàng tức giận đến toàn thân run rẩy, thân mình ẩm ướt ngượng ngùng run run xoay người, liền thấy Hải Đông Thanh trên cao nhìn xuống nàng, lục mâu mang theo ý cười.

Đáng giận, nhất định là hắn! Chỉ có hắn mới có thể trong chốc lát dùng chân ngáng đường nàng!

Này chết tiết Hồ nhân ám toán nàng, hại nàng mất mặt trước bao người, mà hắn thế nhưng còn dám cười! Lừa giận mạnh mẽ thiêu sạch mọi chỗ trống trong đầu nàng, cơ hồ không thể hô hấp. Nàng xúc động nắm lấy trường tiên trên lưng, mạnh mẽ vung lên, trường tiên lập tức quán lấy mắt cá chân của Hải Đông Thanh, nàng dùng hết toàn lực, lại xoay xoay tay kéo hết sức! Lại một người ngã vào vũng bùn!

Chính là, lúc này nhóm dân chúng lại á khẩu, tiếng cười trong nháy mắt dừng lại, chung quanh một mảnh yên tĩnh.

Hải Đông Thanh ngã trên đống bùn, một đầu đầy nước bùn, cùng nàng chật vật như nhau.

“Ngươi này nữ nhân!” Hắn lau đi bùn trên mặt, trừng mắt nhìn nàng.

“Hừ, như thế nào?” Châu Châu hai mắt lóe sáng, cao hứng nhìn hắn chật vật, cảm kéo léo nâng cao, về mặt đắc ý, xem hắn là không thể cười được nữa.

Mọi người nín thở á khẩu, không dám hô hấp, nhìn chăm chăm đôi nam nữ trong hố bùn. Tất cả bọn họ đều nghĩ, bị khiêu khích như vậy, Hải Đông Thanh nhất định giận tím mặt, chỉ sợ sẽ bắt Tiền Tam cô nương, thật mạnh làm đau phần mông của nàng đi.

Không nghĩ tới, hắn lại đột nhiên nở nụ cười.

“Đây là ngươi tự tìm!” hắn từ hoãn nói, cười đến làm cho người ta toàn thân xương cốt mềm nhũn.

Di, là vì nước bùn làm ướt sao? Nàng như thế nào đột nhiên cảm thấy có chút lạnh?!

Châu Châu đột nhiên cảm thấy, bản thân tựa hồ làm sai cái gì. Nàng rút bả vai, vội vàng muốn lui ra sau, tóc dài ẩm ướt nước bùn đột nhiên bị hất kéo lấy, dùng sức kéo lại. Nàng không ngừng giãy dụa, lấy tay đẩy hất, dùng chân đá hất, ý thức được đại sự không xong, “Buông...” Nàng chưa kịp nói ra chữ tiếp theo.

Hải Đông Thanh cúi đầu, ẩm áp bờ môi hôn nàng.

Phút chốc, trong đầu nàng ồm một tiếng vang, mắt phượng trừng trừng, toàn thân đều cứng lại rồi.

Hắn hôn nàng! Hắn thế nhưng ở trong vũng bùn hôn nàng!

Nước bùn lạnh như băng, làm cho nàng không khỏi phát run. Nhưng lập tức, thân hình to lớn gập gao ôm lấy nàng, làm cho nàng càng thêm ướt. Nàng thở hào hển, miễn cảm phát hiện, hai người trong lúc đó không có khe hở, mỗi một tác đa thịt đều là kẻ sát, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập cuồng loạn, lại không rõ đó là tim ai đập.

Cái lưỡi nam tính, khiêu khai (khiêu khích mở ra) cái miệng nhỏ nhắn của nàng, linh hoạt tiến vào trong miệng của nàng, đùa giỡn cái lưỡi đình hương, đại trường to lớn cũng không nhàn rỗi, đè lại đầu nhỏ của nàng, đem nàng ép chặt lên đôi môi của hắn.

Nàng kinh ngạc quá độ, hoàn toàn đã quên giãy dụa. Rõ ràng chung quanh vây lại cả đám người nhìn xem diễn, giác quan của nàng, lại chỉ có thể ý thức được nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng của hắn.

Nóng quá, ẩm ướt quá, ẩm muội quá...

Không biết là vì quá mất mặt, vẫn là vì đã kích quá lớn, nàng không hiểu sao cảm thấy choáng váng, toàn thân mềm nhũn.

Bàn tay thô ráp đến cực điểm, không thể coi bỏ y phục của nàng, liền tiến vào xiêm y ẩm ướt của nàng, di chuyển đến bộ ngực sữa chưa từng bị nam nhân nào chạm đến, không chút khách khí nắm giữ, tùy ý vuốt ve kia mềm mại tròn trịa đầy đặn.

“Ngô...” Toàn thân nàng run run, cảm giác được đầu ngón tay của hắn, chạm đến nụ hoa tối mềm mại, kích thích như dòng điện, làm cho nàng phát ra tiếng kêu trầm thấp, nàng cảm thấy kia bàn tay cực nóng, đã muốn trực tiếp truyền nhiệt đến trên thân thể nàng, cẩn thận mà bá đạo âu yếm.

Sau một lúc lâu, Hải Đông Thanh lùi về phía sau, nàng vẫn không ngừng thờ gập, khó có thể từ trong nụ hôn cuồng nhiệt kia phục hồi tinh thần.

Hai mắt nàng lơ mơ, môi căng mọng đỏ rực, ngây ngốc nhìn hắn.

Trên khuôn mặt tuần tú kia, mang theo dư tợn tươi cười. Hắn thông thả vươn tay, theo đầu ngón tay đưa lên kia cái yếm mà hồng. (TDH: quá mất máu, anh này quá thâm=.!!!!)

Kia cái yếm màu hồng, theei một đóa mẫu đơn kiều diễm đỏ thắm, xem ra phá lệ quen mắt...

Oanh!

Nàng chỉ cảm thấy đầu nóng lên, mặt nóng như có hỏa thiêu đốt, thẳng đến lúc này mới nhận ra, đó là đồ vật tối quan trọng bên người đâu. Hắn thế nhưng thừa dịp nụ hôn kia, lột của nàng đâu, còn trước mặt mọi người trưng nó ra, khó trách nàng lại cảm thấy trước ngực lạnh lẽo.

Hải Đông Thanh ý cười không giảm, từ từ lắc lắc cái yếm kia, sau đó trước mặt mọi người buông tay, cái yếm như lá rụng mùa thu, bay nhẹ rơi vào trong nước bùn.

Khán giả vậy xem lại một trận cười vang, mọi người khó có thể khắc chế xôn xao, lại nói lại cười.

Mặt Châu Châu đỏ bừng, nàng vừa tức vừa thẹn lại vừa xấu hổ, tay nhỏ bé nhanh như chớp đoạt lại kia quần áo bên người, run run nắm lại trong lòng bàn tay, không thể tin được này hạ lưu, vô sỉ, thế nhưng như thế nhục nhã nàng.

Nha, nàng rất muốn, rất muốn, rất muốn bóp chết hắn!

Thời tiết mùa xuân, gần đến giờ ngọ, dần dần trở nên oi bức.

“Dương Khiếu, bây giờ là canh mấy?”

Nghe được thanh âm chủ tử, Dương Thiệu theo tiếng nói ngẩng đầu, chỉ thấy Hải Đông Thanh đang từ trên lầu bước xuống.

“Gia, sớm, gần buổi trưa.” Hắn cung kính nói.

“Người đâu?”

Biết chủ nhân nói đến là Tiền Tam cô nương, khoe miệng Dương Khiếu khẽ nhếch khó có thể nhận ra, khụ hai tiếng, thanh thanh yết hầu, che dấu tiếng cười thiếu chút nữa trào ra khỏi miệng.

“Còn chưa tới.”

Hải Đông Thanh mày kiếm nhíu lại, tầm mắt nhìn ra đại môn đi tới.

Dương Khiếu lại khụ một tiếng, thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Gia, muốn cho người đi mời Tam cô nương sao?”

“Không cần.” Hắn kéo lại ánh nhìn, nhìn lại thủ hạ, liếc mắt. “Hai ngày trước nàng vội vã muốn đi Thiên Thông phường là có chuyện gì?” Tuy rằng sự việc xảy ra lúc ấy, hắn mạnh mẽ lôi kéo Châu Châu, không cho nàng đi, nhưng là hắn không phải thờ ơ mà đã sớm phái người lên xử lý.

Chuyện của nàng, hắn xử lý, đương nhiên không tới phiên kia về mặt tươi cười Nghiêm Diệu Ngọc nhúng tay!

Dương Khiếu gật đầu, cẩn thận trả lời: “Thiên Thông phường nằm ở phía nam kinh thành, không ít người nghèo khổ trú tại, trước đó vài ngày Chúc Dung chịu nạn, không ít người bị hỏa thiêu đốt cháy nhà không còn nơi để ở.” Hắn cung kính đứng thẳng ở một bên, trong lòng đoán rằng, mọi người bên trong đại khái chỉ có hắn nhìn ra được, chủ nhân ngoài miệng không nói, trong lòng lại rất coi trọng chuyện này.

Hải Đông Thanh gật đầu, ngồi ở vị trí chủ thượng, cầm lên bút trên bàn sổ sách.

Dương Khiếu tiếp tục nói: “Vì an trí nạn dân, Thiên Thông phường phải xây dựng thêm nhà, không ngờ công việc quá gấp, cột trống nhà đột nhiên sập, đè lên công nhân, tiêu Lúc cô nương mới đến thông báo Tam cô nương.”

“Vì sao muốn thông báo nàng?” Hắn hỏi, mặt không chút thay đổi lật xem sổ sách, trên đó tràn đầy chữ viết, tất cả đều là do nàng mấy ngày nay sao chép nghỉ lại, chữ múa rồng bay phượng múa, so với nam nhân còn cứng cáp.

“Bỏ tiền ra xây dựng chính là Tam cô nương. Nàng không chỉ bỏ tiền, còn phái không ít người đến Thiên Thông phường chăm sóc nạn dân.” Dương Khiếu mỉm cười, nhìn đến chủ nhân có chút đắm chiêu. “Theo như người ở Thiên Thông phường nói, nàng hành hiệp trọng nghĩa, chuyên quản chuyện bất bình; về phương diện khác, nhưng cũng có người nói nói ý thể hiệp yếu, hoành hành ngang ngược. Có một số người tôn kính nàng, có một số người hận nàng, bất quá cả hai dạng người này có chút giống giống đều sợ nàng.”

Hải Đông Thanh hơi hơi nhếch mí, đem hồ sơ cất vào. Hắn ngồi ở vị trí chủ thượng, lục mâu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì, khóe miệng mang ý cười, từ phảng phất chuyển thành sâu sắc. Sau một lúc lâu, hắn đứng dậy.

“Cửa hàng sau hai ngày nữa mới khai trương, có bao nhiêu công nhân, trước phái đi hỗ trợ Thiên Thông phường.”

“Là.”

“Đem này đồ tư liệu chia làm hai phần, một phần giao cho khoái mã đuổi về đại mạc, một phần để lại cửa hàng để dùng.”

“Là.”

Đem sự tình làm xong hết, xác định không quên việc gì, Hải Đông Thanh mới xoay người đi về phía đại môn.

Dương Khiếu đang cầm đồng hồ sơ kia đưa sang lại, vừa nhắc đầu đã thấy hắn đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo. “Gia, ngài đi đâu?”

Hắn cũng không quay đầu lại, chỉ thân bỏ lại một câu.

“Tiền phủ.”

Kinh thành vùng tốt cho hoa sinh trưởng, mẫu đơn càng thêm xinh đẹp.

Từ hơn một trăm năm trước, kinh thành bắt đầu reo trồng thật nhiều. Hoa mẫu đơn được xưng là “vua các loài hoa”, đóa hoa cực lớn, quốc sắc thiên hương, mỗi năm, tháng tư là mùa tốt nhất để thưởng mẫu đơn, kinh thành sẽ tổ chức hội hoa mẫu đơn, hoa như biển, người như nước.

Mẫu đơn nhiều giống, một gốc cây có thể tạo thành hai loại hoa khác nhau đều là trân phẩm, có “Khăn bằng vải đay tử”, “Tuyết trắng tháp”, “hồ hồng” phải tới năm trăm tám mươi loại có hơn. Ở kinh thành, nơi nơi đều xây dựng vườn mẫu đơn, nếu có chút hứng thú, có thể tới Ngụy gia nhìn một cái “Ngụy tử” kiều diễm, hoặc tới Diêu gia xem “Diêu hoàng đẹp để quý giá.

Chính là, nơi ngắm hoa tốt nhất, vẫn là hoa viên mẫu đơn của Tiền phủ. Nơi này, hoa viên mẫu đơn hàng năm chỉ mở cửa ba ngày, phí vào cửa cực đắt, lại vẫn khiến người ta thi nhau kéo đến.

Nhưng liên tiếp mấy ngày, chuyện của Hải Đông Thanh cùng Tiền Tam cô nương đoạt đi hết phong thái của mẫu đơn, nhất là thông tin nộ hôn hôm qua vừa lộ ra, lại oanh động kinh thành, trở thành đề tài trọng yếu nơi trà dư tửu hậu.

Người thích xem náo nhiệt, sáng sớm đã xanh giữ ở trước cửa Tiền phủ, chờ Tiền Tam cô nương “bắt đầu làm việc”, chính là chờ phải chờ trái, lại thủy chung không thấy phượng dung của Tiền Tam cô nương. (phương dung: dung mạo xinh đẹp)

Hoàn hảo là Húc Nhật hiểu lòng người, phái người treo lên bố cáo, nhiều người tiến lên nhìn thấy, bắt gác lại là một trận thảo luận nhiệt liệt.

“Ai nham nguyên lai Tam cô nương bị lạnh, nhiễm phong hàn.”

“Đang êm đẹp, như thế nào bị phong hàn đâu?”

“A, người không biết à? Hôm qua Tam cô nương bị rơi vào vũng bùn, bị cái Hồ thương kia cường hôn, còn bị cỏi mất cái yếm thêu mẫu đơn, này không cảm mạo mới là lạ, ha ha ha ha.”

“Thật hay giả?”

“Chắc, đương nhiên là thật, hôm qua ta nhưng là chính mắt nhìn thấy.”

“Cái gì, ngay cả cái yếm của cô nương nhà người ta cũng lột?! Xem ra, Tam cô nương lúc này là gặp rắc rối!”

Hải Đông Thanh mất lạnh trùng trùng, xuyên qua đám người vây quanh tấm băng bó cáo, đám người nhiều chuyện, trực tiếp tiến vào đại môn Tiền phủ. Người gác cổng có vẻ như chờ đã lâu, vừa thấy hấn đến, vội vàng mở ra đại môn.

“Hải gia, xin đi theo ta.” Một tiểu tỳ được Đại cô nương phân phó, sớm chờ ở cửa, thấy hấn vào, liền tiến lên tiếp đón.

Hấn gật đầu, lưng thường đuổi kịp.

Xuyên qua nhà, đi qua cửa hiên, hấn dưới sự dẫn dắt của hạ nhân, một đường đi đến trước cửa tròn của hoa viên mẫu đơn. Lại xuyên qua đường mòn, chỉ thấy trước mắt là một mảnh muôn tía nghìn hồng (muôn ngàn màu sắc), hơn một ngàn bồn mẫu đơn, hoa kiều sắc nỏ, làm người ta hoa mắt hỗn loạn.

Hoa viên mẫu đơn đã cuộn lên vài độ, nhiều đóa hoa nở rộ dưới nắng xuân. Bên trong bụi hoa, một nữ tử trẻ tuổi cầm trong tay cây kéo, cúi đầu cắt tỉa cành lá.

“Đại cô nương, Hải gia đã đến.” tiểu tỳ nói xong, xoay người phúc thân, lặng lẽ đi ra ngoài.

Kim Kim lại gặt một đóa mẫu đơn, đặt trên trên bồn, thế này mới ngẩng đầu nhìn hấn, môi đỏ mọng hơi hơi câu khời, lộ ra mỉm cười yếu ớt.

“Hải gia, ngày an.”

Hấn vuốt cằm, thay cho trả lời, tầm mắt đảo quanh hoa viên mẫu đơn, lại nhìn không thấy kia khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc.

Chào khách một tiếng, lại gặt tiếp một đóa mẫu đơn. “này vườn mẫu đơn, ta một năm chỉ tới có mười ngày, còn lại đều do Châu Châu chăm sóc.” Nàng cắt cành quá sâu, đôi mắt đẹp nhìn lướt qua hấn. “Nếu không phải nàng lạnh, không thể coi chừng này đóa hoa, ta cũng không nhân hạ mà tiến vào nơi này.”

Nghe trong giọng nói có vẻ vô cùng trào phúng, hấn nhưng lại không có chút áy náy nào, mặt không chút thay đổi hỏi: “Người đâu?”

“Ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Hấn lược lược gật đầu, xoay gót, xuyên qua đường mòn, hướng nhà thủy tạ phía cuối đường đi tới.

Kim Kim nhìn bóng dáng cao lớn kia, ý cười bên môi càng lan tỏa, một bên tu bổ hồng bồn mẫu đơn, một bên cao giọng nhắc nhở hấn: “Ta nói Hải gia, muội từ nhà ta thật sự giận, hành vi hôm qua của ngài đem nàng chọc giận, lúc này còn đang nổi nóng đâu!”

Hấn đương biết tiểu nữ nhân kia còn đang nổi nóng, chính là không quá tin tưởng chuyện nàng bị lạnh. Nàng thật sự giáo quái (giáo hoạt, quái lạ), nói không chừng chính là viện cớ, nghĩ tránh né hấn.

Bước qua cầu đá, xuyên qua phòng khách, trong ngoài nhà thủy tạ đều đặt hoa, trong đó có mấy bồn cành lá sum suê, được an trí bên ngoài khuê phòng, tựa hồ đã trồng rất lâu. Phía sau bình phong bằng mã não, truyền đến thanh âm của nàng, không giống ngày thường hoạt bát, lúc này, ngược lại có chút suy yếu.

“Nói ăn không vô, người đem hỏi phòng bếp đi...”

“Tam cô nương, người không ăn một chút, bệnh càng khó lành.”

“Tiểu Lục, người thật phiền nha...”

“Tam cô nương, kia người uống chút thuốc đi.”

“Nói không ăn... đầu ta đau quá, người làm ơn cho ta ngủ một chút...”

Tiểu Lục cầu cả ngày, vẫn là thúc thủ vô sách, chỉ có thể thờ dài, từ bỏ, đứng lên, đem đồ ăn sáng cùng chén thuốc bỏ lại khay, chuẩn bị mang đi.

Mới quay người, đại nam nhân trước mặt liền dọa nàng nhảy dựng.

“Hải Hải Hải... Hải gia...” Tiểu Lục đột nhiên thấy nam nhân trong khuê phòng Tam cô nương, sợ tới mức lấp bắp, gì đó trong tay suýt nữa đánh rơi.

Nguyên bản che đầu, Châu Châu chui trong ổ chăn nghe thấy âm thanh kinh hô này, mày liễu khẽ nhủ, tiểu đầu nhanh chóng quay mặt tìm hiểu kết quả, quả nhiên nhìn thấy Hải Đông Thanh không biết từ khi nào đã bước vào phòng của nàng, thần sắc tự nhiên nhìn nàng.

“Ngươi...” Nàng tức giận đến ngồi dậy, vội vã muốn đem hắn ném ra ngoài, nhưng vừa mới xốc chăn muốn xuống giường, liền cảm thấy một trận choáng váng đánh úp lại. Nay xú nam nhân chết tiệt, thế nhưng còn có mặt mũi đến tìm nàng! Thân hình cao lớn, giống như ma quỷ, đảo mắt đã xuất hiện ở trước giường, bàn tay to lớn duỗi ra liền đỡ lấy kia thân thể mềm mại yếu đuối. Hắn nửa điểm cũng không khách khí, tự tại giống như ở nhà chính mình, thuận thế ngồi lên cằm tháp hương nhuyễn.

“Ai nha, Tam cô nương, mau nằm xuống a!” Tiểu Lục vội vàng đem đồ ăn sáng đặt xuống, vội vàng chạy tới.

“Buông... buông tay... tránh ra...” Châu Châu bị chọc tức, thân thủ tránh khỏi giúp đỡ của hắn, bắt đắc dĩ khi hư thể nhược (thân thể yếu đuối), thật sự không thể từ trong tay hắn tránh ra. Nàng không thể nê hà, đành hướng nha hoàn cầu cứu. “Tiểu Lục... đem hắn đuổi ra...”

Tiểu Lục đi vào bên giường, kinh hãi lại sợ hãi. Nàng trước nhìn Hải Đông Thanh, nhìn nhìn lại tiểu thư, hai tay nhỏ bé vô khăn lụa, áp a áp úng mờ miêng.

“Hải gia... achs, ách, cái kia, này... có thể hay không mời ngươi... buồn Tam cô nương ra...”

Hắn nhìn tiểu nha hoàn liếc mắt một cái.

“Đem đồ ăn sáng đến đây.”

“Gi?” Tiểu Lục ngẩn ngơ, ngây ngẩn cả người.

“Không cần nghe hắn... khụ khụ khụ...” Châu Châu một trận buồn bực, nói được một nửa nhẹn không được khụ lên.

Trận kịch liệt ho khan kia làm Hải Đông Thanh nhũn chặt hai hàng lông mày. Bàn tay to dày rộng của hắn vỗ về lưng nàng, hai mắt lại hướng tiểu Lục nhìn đến.

Vừa mới chống lại tầm mắt lợi hại kia, tiểu Liên liền toàn thân co rút, giống chim sợ cành cong, ròi a ròi. Chính là càng thêm lo lắng, cân nhắc một chút tình thế trước mắt, liền không làm theo chính mình đứng lên đồ ăn sáng cùng chén thuốc, thùng thùng thùng chạy đến.

Mặt thấy nha hoàn lâm trận phản chiến, Châu Châu đang muốn mở miệng mắng, một trận choáng váng khác lại đánh úp, khiến nàng tư chi vô lực, nhưng lại hướng trong lòng Hải Đông Thanh đổ xuống.

Theo Tam cô nương nhiều năm như vậy, tiểu Lục đương nhiên hiểu được tập tính của chủ nhân, nàng cúi đầu, chỉ sợ ai mắng, đồ ăn sáng cùng chén thuốc hướng bàn trà bên giường đặt xuống, lập tức chạy ly khai, còn thay hai người đóng cửa lại.

“Ngươi còn không buông tay, rốt cuộc muốn ôm tới khi nào?” Châu Châu tức giận chất vấn, nghĩ ngồi xuống đẩy hắn ra.

“Ngươi rất thơm” Hải Đông Thanh mặt không chút thay đổi nói.

Châu Châu ngẩn ngơ, chỉ ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, trừng mắt nhìn, hé ra khuôn mặt nhĩ nhắm thế nhưng xấu hổ đến đỏ bừng.

“Ngươi... Ngươi...” Nàng lấp bắp, chỉ nói chữ ‘ngươi’, lại đã quên tiếp theo nên nói cái gì.

Hắn đây là trêu chọc nàng sao? Nhưng là nhìn vẻ mặt của hắn, lại không giống, còn thật sự phảng phất lời hắn nói lúc này là lời nói hắn đã giấu trong lòng từ rất lâu...

Hắn vẫn là giữ kia biểu tình lãnh đạm, bưng lên bát cháo, tiến đến trước mặt nàng. “Đem cháo ăn.” Hắn nói.

“Ta ăn không vô.” Nàng nghiêng đầu, một lần nữa nâng khò đôi mi thanh tú, vừa thẹn vừa giận nói, chính là lúc này, khẩu khí không hiểu vì sao hòa hoãn rất nhiều.

“Ăn hết chén cháo này, rồi uống thuốc, ta sẽ không làm phiền ngươi.”

“Ta không...” Nàng mới muốn kháng nghị, nghiêng đầu, vừa chuyển đầu, lại phát hiện hắn nhưng lại tự tay múc một thìa cháo, đưa đến bên miệng nàng. Tư vị kỳ quái nổi lên trong lòng, lời cự tuyệt trên đầu lưỡi qua lại, lại như thế nào cũng không nói lên lời.

Hắn cũng không ép nàng, chính là duy trì tư thế, cực kỳ kiên nhẫn, chờ nàng há miệng.

Tầm mắt của nàng đảo qua đảo lại, qua một lúc lâu sau, cuối cùng hiểu được, này Hồ ngay cả tính nhẫn nại cũng là kinh người, nàng nếu không ăn cháo uống thuốc, hẳn xác định chắc chắn sẽ ở trên giường nàng không đi.

“Chỉ cần ta ăn cháo uống thuốc, ngươi sẽ không lại làm phiền ta?” Nàng khơi mắt phượng, không tin tưởng lắm hỏi.

“Ăn sẽ không làm phiền người.” Hắn nhận lời, trên mặt vẫn là như cũ biểu cảm không gọn sóng.

“Không có gạt ta?”

“Ta không gạt người.”

Đơn giản lại lộ ra một lời hắn nói đáng giá ngàn vàng. Nàng không chút nghi ngờ, biết hắn tuy rằng đáng giận, nhưng cũng là nam nhân trọng hứa.

Phương môi nộn nộn, cuối cùng lặng lẽ mở ra, một muỗng cháo thuận lợi tiến vào miệng nàng.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh có chút cổ quái, có chút ám muội, nàng khó được ngoan ngoãn, nuốt xuống một miệng cháo, trên mặt đỏ ửng, không biết vì sao thủy chung không biến mất.

Thẳng đến khi chính mắt thấy nàng đem được uống hết, hắn mới buông tay, đặt nàng làm trong chăn, cuối cùng còn kéo lên áo ngủ bằng gấm, đem nàng bao bọc kĩ càng, thế này mới bùng lên một bàn, rồi khỏi cầm tháp, ra khỏi hương khuê.

Nàng nằm ở trên giường, kéo chặt áo ngủ bằng gấm, mắt phượng đuổi theo bóng dáng Hải Đông Thanh, thẳng đến khi hắn biến mất sau bình phong, rốt cuộc nhìn không thấy. Mây liễu cong cong hơi hơi nhướn lên, áo ngủ bằng gấm mềm mại, lúc này đột nhiên có chút lạnh lẽo....

Quái, vì sao chăn của nàng, nhưng lại không có ấm áp như ôm ấp của hắn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nàng bị tiếng gáy của Báo nhi đánh thức.

Nghĩ rằng nó đói bụng, nàng hơi hơi mở mắt, xem sắc trời bên ngoài cửa sổ, hiển nhiên đã là hoàng hôn.

Hải Đông Thanh đi rồi, nàng ngủ nhiều đầu hỗn loạn, không nghĩ tới thế nhưng vẫn ngủ thẳng tới hoàng hôn, nàng có chút mờ mịt, tầm mắt nhìn sàn nhà, chỉ thấy Báo nhi ngồi ở bên giường, một bàn tay to để bên gối tai nó, đầu của nó gác trên đầu gối người nọ, bộ dáng thật mỹ mãn.

Tịch dương, ánh tà chiều chiếu vào bên trong, trong phòng yên tĩnh, trừ bỏ tiếng gáy của Báo nhi, đó là thanh âm ngẫu nhiên mới vang lên; trên bàn để bừa bãi mấy hoa phở nàng cấy giữ, nam nhân ngồi ở ghế cầm một quyển lật xem, tựa hồ đã xem qua không ít bản.

A, nàng còn tưởng rằng Hải Đông Thanh đi rồi, nhìn hắn như vậy, hiển nhiên là đã ngồi ở chỗ này thật lâu.

Báo nhi lại khò khè lên tiếng, dẫn tới một trận hỏa trong nàng.

Tốt, sau tiểu nha hoàn, ngay cả sủng vật của nàng cũng lập tức đầu hàng địch quân, đến tay hắn làm phản đi! Nàng tức giận trừng mắt nhìn kia hắc báo, càng tức giận bộ dáng thanh thần tự đắc của hắn, nhện không được châm chọc nói.

“Người biết chữ?”

“Ta xem tranh không hiểu.” Hắn giương mắt nhìn nàng, không để tâm lật một tờ khác.

Thần sắc thái độ tự nhiên, kỳ dị làm cho nàng cảm thấy bản thân có chút quá đáng, bất giác khốn quẩn đỏ mặt. Khó có thể hiểu được, bản thân rõ ràng là muốn mở miệng nhục nhã hắn, vì sao nàng ngược lại cảm thấy là đang nhục nhã chính mình?

Nàng nhàu mày, tức giận mà khó hiểu ngồi dậy, yết hầu một trận ngứa, vừa mới khụ hai tiếng, chợt nghe đến tiếng rót nước trà.

Vừa ngẩng đầu, Hải Đông Thanh đã rót xong chén trà nóng, lại ngồi trên giường nàng, coi như đây là giường hắn, mà nàng chính là một khách nhân ngủ trọ.

Không biết vì sao, cử chỉ của hắn khiến nàng căm tức, nhưng lại không có chỗ phát tác, chỉ có thể không hồn giận trừng mắt nhìn hắn, sau một hồi giằng co, mới không tình nguyện đưa tay đón lấy trà nóng.

Nhiệt độ của trà xuyên thấu qua chén trà, ấm áp bàn tay.

Nàng đang cầm trà nóng, khinh xuyết một ngụm, (khinh xuyết: nhẹ nhấp, uống nhẹ), phượng mắt cách miệng chén, xuyên thấu qua làn hơi ẩm áp, lớn mật nhìn hấn. Hấn đã đi khỏi giường, ngồi trở lại ghế, tiếp tục lật xem hoa phổ.

Kìa khuôn mặt anh tuấn khắc sâu, hình dáng cùng Hán nhân rõ ràng bất đồng.

“Ngươi là người bộ tộc nào?” Vẫn cảm thấy hấn giống như thủ lĩnh cường đạo hơn là thương nhân, không ngờ hấn khi cầm thư cuốn, xem ra cũng có chút nhã nhặn.

“Hán.” Hấn không có nâng đầu, tiếp tục giờ sách.

“Hán không có ánh mắt như vậy.” Nàng thì thảo nói. Lần đầu tiên gặp mặt, cũng đã phát hiện mắt hấn xanh tựa phi thủy, lợi hại dọa người.

Hấn nâng mắt lên, nhìn nàng trong chốc lát.

“Mẫu thân của ta là người Khương tộc.”

“Nha.” Không biết vì sao, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ, nàng lúng ta lúng túng lên tiếng, buông chén trà, chậm rãi nâng trở lại trên giường, một bên vỗ vỗ cạnh giường, “Bảo nhi, đi lên.”

Hắc báo nghe thấy kêu to, làm bộ đứng lên, còn không có trèo lên giường đã bị ngăn lại.

“Ngồi xuống.” Hấn nói.

Dã thú xinh đẹp liếc mắt nhìn Châu Châu một cái, lại quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh, cái đuôi thật dài vẫy a vẫy, thế nhưng, thật đúng là ngoan ngoãn ngồi xuống, cần bản đem chuyện muốn lên giường quên đi.

Châu Châu nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt chỉ vào xuẩn báo (con báo ngu xuẩn). “Ngươi này ăn cây táo rào cây sung, ngu ngốc!” Như thế nào nàng vừa mới ngủ một giấc, rồi giường sau, ngay cả sủng vật cũng không nghe lời.

Khỏe miệng Hải Đông Thanh hơi hơi câu khởi, bàn tay vỗ vỗ đầu hắc báo. “Động vật đều có bản năng.”

“Có ý gì?” Nàng nhú mày.

Hấn nhìn nàng, đáy mắt hiện lên mỉm cười. “Đối với nó, hiện tại, ngươi là người cần bảo hộ, ta mới là người được quyền khống chế mọi việc.”

Này một câu bá đạo tuyên bố, làm mặt nàng đỏ bừng. “Ngươi...”

“Tối rồi.” Hấn mở miệng đánh gãy lời nàng, khép lại hoa phổ. “Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, ta ngày mai lại đến.”

Nói xong, hấn đứng dậy rời đi, mà hắc báo kia, thế nhưng nhắm mắt theo đuôi, trung thành đuổi theo.

“Bảo nhi!” Nàng tức giận hô một tiếng.

Hắc báo vờ mặt vô tội, quay đầu nhìn nàng một cái, bất quá cước bộ không ngừng, cái đuôi vẫy vài cái, vẫn là đi theo Hải Đông Thanh.

※※※

Mấy ngày qua, Hải Đông Thanh chưa bao giờ vắng mặt, mỗi ngày đều đến Tiền phủ báo danh. Hấn ngẫu nhiên dưới lời mời của Tiền Kim Kim, sẽ tới Trần Châu nội các lưu lại, nhưng là phần lớn thời gian, hấn vẫn là thẳng tắp hướng Hồ Phách nhà thủy tạ đi đến, nhiều nhất sẽ ở lại cả ngày.

Hấn tựa như mọc rễ, ngồi ở trước giường Châu Châu, lặng yên lật xem đàn thư, giám sát nàng đúng giờ uống thuốc.

Bất luận nàng mắng, châm chọc, hoặc là khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang một bên, đối với hấn vẫn là không thèm để ý, hấn vẫn là bất động như núi. Thẳng đến lúc hoàng hôn, mới có thể đứng dậy chạy lấy người.

Thanh âm ho khan trong Hồ Phách nhà thủy tạ, trải qua mấy ngày, dần dần dừng.

Sáng sớm một ngày nọ, tuần mã của Hải Đông Thanh xuất hiện ở trước cửa Tiền phủ, gã sai vặt theo thói quen tiếp nhận giấy cương, dục ngựa đến phong ngựa chăm sóc.

“Không cần, ta lập tức ra ngay.” Hấn bỏ lại câu này, liền hướng cửa đi tới.

Gã sai vặt cầm lấy dây cương, nghiêng nghiêng đầu, nhìn nhìn ngựa, ngoan ngoãn giữ con ngựa đứng tại chỗ cũ không dám động dấy. Không quá bao lâu, Hải gia quả nhiên đi ra, trong lòng thế nhưng còn ôm tiểu nữ nhân đang gây dục không ngớt.

Oa, không thể nào?

“A! Ngươi muốn làm gì? Để ta xuống dưới, ngươi dẫn ta đi đâu?” Châu Châu hô to, nắm chặt phần quyền, dùng hết sức lực đâm hấn.

“Đi ra ngoài một chút.” Hải Đông Thanh ôm chặt nàng, bước ra cửa, gọn gàng xoay người, liền dễ dàng mang người trong lòng lên ngựa.

“Hải gia... Hải gia...” Gã sai vật một trận đại ra, cứng họng.

“Dây cương.” Hần điều mi, thần nhiên nói.

“Có thể... nhưng là... tam tam tam Tam cô nương...” Gã sai vật trông cửa một trận lấp bắp, mặc dù dưới đôi lục mâu kia, lá gan đã muốn bé hơn cả bọ chó, lại vẫn nắm chặt dây cương không dám buông tay.

“Đừng chống đối Hải gia.”

Sau đại môn, truyền đến phân phó mang theo ý cười. Chỉ thấy tổng quản tài vụ Tiền phủ, không biết khi nào đã đi ra trước cửa, đang đứng giữa cửa, nhìn ra bên ngoài.

“Nhưng là, tổng quản...”

“Đại cô nương đáp ứng.” Tổng quản tài vụ bồi thêm một câu.

Nghe thấy là chỉ thị của Kim Kim, gã sai vật lập tức buông tay.

“Tiền thúc, người...” Châu Châu ra tiếng kháng nghị, cố gắng muốn xuống ngựa, lại không thể động đậy.

“Tam cô nương, đại cô nương công đạo (công đạo=chỉ thị), nói ngài ở trong phủ đã mấy ngày, hôm nay trời trong nắng ấm, ngài không bằng ra ngoài hít thở không khí, đổi thân thể tốt hơn.” Tổng quản tài vụ tất cung tất kính nói, cùng Hải Đông Thanh hơi hơi vuốt cằm. “Hải gia, đại cô nương cũng nói, Tam cô nương liền làm phiền ngài.”

Trong mắt Hải Đông Thanh hiện lên mỉm cười, hai chân cường tráng khẽ đặt bụng ngựa, lập tức quay đầu ngựa, hướng đường cái đi tới.

Mắt thấy không ai giúp được nàng, Châu Châu mếu máo, rõ ràng cũng không từ chối, thân hình mảnh khảnh cố ý cùng hần bảo trì khoảng cách, khuôn mặt nhỏ nhắn nén giận, cắn nhanh môi đỏ mọng, hầy còn sinh hờn dỗi.

Ngựa đi không nhanh, móng ngựa đập lên từng phiến đá trên đường lớn, phát ra tiếng vang thanh thúy. Một đường đi qua vài con phố, con ngựa đưa hai người đi tới kênh đào, quang cảnh trước mắt trở nên rộng lớn, dương liễu ven sông xanh xanh, nước gọn sóng nhẹ nhàng.

Một trận gió xuân thổi qua, tay chân nàng chợt lạnh, nhin không được khụ hai tiếng.

“Lạnh sau?” Từ phía sau truyền tới tiếng hỏi.

“Đương nhiên.” Nàng hừ một tiếng. Hần bá đạo đem nàng ôm tới đây, trên người nàng chỉ mặc bộ xuân sam mỏng manh, lúc này bị gió thổi qua, tự nhiên có chút chịu không được.

Phía sau một trận xôn xao, tiếp theo xuất hiện áo choàng xưa cũ, đột nhiên khoác trên người nàng, trên vải dệt lưu lại nhiệt độ cơ thể, cùng hơi thở nam tính dễ chịu, đem nàng bao bọc.

Cử chỉ như vậy khiến cho lòng nàng ấm áp, mềm mại, phượng mắt trong suốt ngưng giận, nháy mắt bị mềm hóa hòa tan.

Nàng vội quay đầu, liếc nhìn nam nhân phía sau một cái, đột nhiên cảm thấy, bản thân cùng hần giận dỗi như vậy có chút ngốc—

Thân mình mảnh khảnh, bởi vì tham luyến ấm áp, chậm rãi ngã ra phía sau.

Hần tuy đáng giận, nhưng ở trong ngực hần thật ra rất ấm, thật thoải mái— “Người rót cuộc mang ta đi đâu?” Khi trải qua cầu đá, Châu Châu lại hỏi, lần này khẩu khí ôn hòa đi rất nhiều.

“Thiện Thông phường.”

Nàng sững sốt, hồ nghi nhìn hần. “Thiện Thông phường?”

“Thiện Thông phường.” Hải Đông Thanh trả lời khẳng định.

Nàng mày nhăn mặt nhíu, không biết hần đang làm cái gì. Đi Thiện Thông phường làm cái gì? Chỗ chỉ có bản dân, cũng không có thương gia a! Con ngựa lặc bồm, phía trước một gã kỵ sĩ đang đứng chờ, là Dương Khiếu.

“Gia.”

“Sự tình làm như thế nào?”

“Điều xử lý tốt.” Dương Khiếu giục ngựa, đuổi kịp Hải Đông Thanh, không có nhìn đến Châu Châu, phảng phất nàng nằm trong lòng của chủ nhân là

chuyện bình thường nhất.

Ngược lại, Châu Châu hiếm có cảm thấy khốn quẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phỉm hồng, đôi mắt bay tới trên sông, làm bộ không nhìn thấy hắn.

Phản ứng rất nhỏ này, đều bị Dương Khiếu xem vào trong mắt. Hắn cố nén nụ cười trên khóe môi, hướng chủ nhân nhất nhất báo cáo này đó tình hình.

“Nhóm nạn dân Thiện Thông phường đã được an trí ở những cửa hàng còn thừa ra nhiều phòng trống.”

Hải Đông Thanh gật đầu. “Người bị thương lúc trước đâu?”

“Cũng đã cho đại phu xem qua.” Dương Khiếu trả lời. “Về phương diện tu bổ, các huynh đệ đều đi hỗ trợ, đem công trình ở Thiện Thông phường tiếp tục tiến hành, qua vài ngày tiếp theo hẳn là có thể hoàn công.”

Châu Châu trừng mắt nhìn, nhanh chóng kéo lại ánh nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đổi ngạc nhiên nhìn Hải Đông Thanh.

Hắn không có nhìn nàng, tâm tình bình thản. “Quan ngoại có tin tức gì không?”

“Tổng bộ gửi thư, muốn gia yên tâm, chuyện ngài công đạo đều xử lý tốt. Mặt khác —”

Dương Khiếu tiếp tục hết bốn phần báo cáo công sự, nàng lại không nghe người ta nói gì, chính là vụng trộm ngắm Hải Đông Thanh, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Ngày đó ở mặc khách phường của Nghiêm gia, Hải Đông Thanh nói hội xử lý, nàng cũng không cho là thật, chỉ nghĩ hắn là mở miệng nói bừa. Dù sao, người đây là ở kinh thành, người của Thiện Thông phường cùng hắn không hề liên quan, hắn thật sự không cần phải quan tâm.

Ai biết, hắn thật đúng là phái người đi xử lý, hơn nữa theo như đối thoại của hai người, hắn chẳng những phái người xử lý, còn ra tay trợ giúp, an trí này nạn dân thật tốt, cũng làm cho hạ nhân giúp đỡ xây dựng.

Nàng càng lúc càng không hiểu nam nhân này.

Hắn rõ ràng là cái Hồ nhân, làm mọi việc lại can đảm can trọng, nhìn như lãnh khốc vô tâm, đối với mấy lượng tiền trà lại so đo nửa ngày, lại vui lòng ra tiền cứu tế nạn dân.

Hành vi của hắn đôi khi bá đạo khiến cho nàng không thể chịu đựng được, đôi khi lại làm cho lòng nàng mềm nhũn, hiện lên một mảnh tâm tình lo lắng khó có thể hình dung.

Nàng thật sự không rõ, trong lòng Hải Đông Thanh suy nghĩ cái gì. Nàng xem không thấu cặp lục mâu kia, mà hành vi của hắn, lại càng khiến cho nàng không hiểu ra làm sao, lúc trước nghĩ rằng, hắn đối với nàng không có hứng thú, đã nhiều ngày qua hắn lại ngẫu nhiên toát ra ôn nhu, lại càng khiến cho nàng không biết làm sao.

Nàng nhanh nhẹn dừng mảnh kiêu ngạo, lại chưa bao giờ trải qua cảm xúc phập phồng như vậy. Nàng hiểu chuyện trồng hoa, hiểu được bán hoa, cũng không biết nam nhân cùng nữ nhân trong lúc đó, kia tối kỳ diệu tình tứ--

“Người nào?”

Phút chốc, Dương Khiếu quát một tiếng, kéo hồi suy nghĩ của nàng. Thật nhanh quay đầu chỉ thấy một đám hắc ý nhân che mặt, chặn ở phía trước, người người cầm đại đao trong tay, như hồ rình mồi vây quanh ba người cười ngửa.

“Lưu lại nữ nhân kia.” Đứng trước, người nọ âm lãnh bỏ lại một câu, đại đao sắc bén, dưới ánh mặt trời lóe ra lạnh lẽo quang mang. (ánh sáng lạnh lẽo)

A, là vì nàng mà đến?

Châu Châu nghiêng đầu, không sợ hãi không sợ, tay nhỏ bé đã muốn di chuyển tới eo nhỏ, âm thầm nắm chặt trường tiên. Nàng đáng giã khách không mời mà đến trước mặt, đoán thân phận đối phương, chính là người nàng đặc tội nhiều lắm, lúc này thực sự không thể nào đoán ra.

Hải Đông Thanh trả lời thực rõ ràng, miệng bình thản, giống như đối phương hỏi đến, chính là thời tiết như thế nào.

“Mơ tưởng.”

Bị cự tuyệt, người cầm đầu nọ hô lớn một tiếng, những người còn lại hướng ứng dường như la lên, mười mấy cái hắc ý nhân ủa lên, đại đao sáng loáng nhắm thẳng ba người đánh đến.

Nàng nheo mắt, đang muốn đánh ra trường tiên—

Di, roi của nàng đâu?

Roi tùy thân, không biết như thế nào chạy đến trên tay Hải Đông Thanh. Tốc độ hắn cực kỳ mau, vừa kéo vừa vung, chỉ thấy trường tiên như linh xà xuất động, giống như phi long đằng vân, trong nháy mắt liền đánh bay hai, ba cái xui xẻo tặc. (linh xà xuất động: rắn ra khỏi hang; phi long đằng vân: rồng

cười mỉm)

Này vài nhát tiên, hữu hiệu phá vòng vây của hắc y nhân. Trong đó vài cái, tựa hồ có khinh công chống đỡ, thân hình nhoáng lên một cái, bay đến phía sau, giờ lên đại đao trong tay, ti bị đánh lên.

Khỏe mắt ngân quang, làm cho Châu Châu phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Cẩn thận!”

Giọng nói chưa hết, Hải Đông Thanh phản thủ vừa kéo, trường tiên ba hồi đánh tới người phía sau, hắc đánh trúng, không hề sợ hãi, trường tiên trong tay bay cẩn thận, quỷ thần lui tránh, một tay kia còn dư sức đè xuống đầu của nàng, đem nàng bảo hộ trong ngực.

“Đừng nhúc nhích, miễn cho ngươi bị thương.” Hắc nói, chỉ lấy một tay nghênh địch, đã là dư sức.

Nàng nghe lời không nhúc nhích, trên thực tế cũng là xem đến choáng váng, căn bản đã quên phải có động tác gì, cho đến lúc này, nàng mới phát hiện, nam nhân này sử dụng trường tiên tinh xảo như vậy chính là kỹ thuật của tộc Hồ.

Khó trách hắc đánh rơi trường tiên trong tay nàng, hắc căn bản chính là cao thủ dùng tiên!

Trường tiên là tả chém không trăm phong, huyết màu đỏ tươi ở giữa không trung vẩy ra, thanh âm xương cốt vỡ vụn, thanh đao kiếm giao tranh, đau đớn tiếng kêu, kịch liệt giao tạp giữa không trung, nguyên bản kênh đào vốn thanh u, nháy mắt trở thành địa ngục.

“Ngươi này lực mắt tạp chủng!” Mắt thấy đồng bạn một đám ngã xuống, hắc y nhân đỏ mắt, tức giận mắng một tiếng, cả người phi thân xuyên kiếm bay tới.

Thanh mắng này đâm thẳng vào tai nàng sự cảm tức khó hiểu, tính tình dữ dần làm cho nàng chưa kịp suy nghĩ, hơn nữa người tới tốc độ quá nhanh, một phương khác lại có người đánh tới, nàng trực tiếp rút ra trường kiếm bên hông hắc, đón đỡ chống lại. Chính là phong hàn vừa khỏi, lực đạo không đủ, vẫn là bị đối phương để lại trên cánh tay một vết máu.

Đau quá!

Một trận đau đớn truyền đến, nàng nắm chặt trường kiếm, không tự chủ được cúi đầu phát ra tiếng kêu đau.

Hải Đông Thanh ngăn cản không kịp, mắt thấy đao kia làm nàng bị thương, lực mâu chợt tắt, cuồng liệt tiếng rống giận nhảy mắt làm chấn động bốn phía.

Kia phần nộ điên cuồng gao thét, khiến cho mọi người toàn thân cứng ngắc. Tiếng huýt gió chưa ngừng, kia người dám can đảm làm bị thương nàng, sớm bị trường tiên xé rách tay phải cầm đao.

Trường tiên tung bay, không hề lưu tình, chiến sự trong chớp mắt kết thúc.

Sau một trận tinh phong huyết vũ, xung quanh đột nhiên an tĩnh lại, chỉ có vô số tiếng khóc thét ngậm vang, phát ra từ những hắc y nhân ngã xuống.

Một mảnh tơ bông tùy gió xuân thổi bay, bay tới khuôn mặt hắc không hề bình tĩnh, kia trong đôi lực mâu, phần nộ cùng cực, cùng với một tia vội vã.

“Ta không sao.” Nàng nhỏ giọng nói, không xác định bản thân vì sao phải mở miệng.

Có lẽ, nàng có thể mở miệng nói những lời này, là vì trấn an hắc. Nàng ngóng nhìn kia cặp lực mâu, nhìn thật sâu, rất muốn nhìn rõ bối rối trong mắt hắc. Nàng càng muốn hỏi một chút, hắc vì sao lại bối rối, lại lo lắng—

Hải Đông Thanh hai mắt không hề nhìn nàng, gợn găng xé miếng vải dài, buộc lại trên miệng vết thương của nàng. “Tra xem bọn họ là ai phái tới!” Hắc bỏ xuống câu mệnh lệnh.

Nói xong, không đợi Dương Khiếu trả lời, hắc đã giục ngựa chuyển hướng, chạy nhanh trở về Tiền phủ.

※※※

“Ngươi roi huy tốt, đao kiếm lại kém cỏi chút.”

Hắc quả nhiên thực trấn định.

Trong đại sảnh Tiền phủ, Châu Châu cắn môi đỏ mọng, trơ mắt nhìn ống tay áo của bản thân bị xé mở, lộ ra một mảnh da thịt phần nộ, cùng với miệng vết thương kinh tâm.

Chữa thương băng bó, nguyên bản nên đều là do đại phu làm, nhưng Hải Đông Thanh căn bản không cho người ngoài tiếp nhận, động tác thành thạo xử lý vết thương.

“Tuy nhiên cũng vẫn so ra kém người.” Nàng nhìn thẳng mắt hắc, hắc là như thế nào dùng trường tiên, đánh hạ mười cái đại nam nhân. Hắc mới là trhaam tàng bất lộ cao thủ dùng tiên. Khó nghe được từ nàng một số câu gần như chịu thua, Hải Đông Thanh không có mở miệng, hai má hơi hơi run rẩy một

chút, vẫn là cúi đầu xử lý miệng vết thương, hần nhìn kia vết thương vì đao, giống như cùng vết thương kia có thù đường như.

Sắc mặt hần cương lĩnh, động tác lại rất cẩn thận, cử chỉ như vậy thậm chí có thể nói là ôn nhu. Khi nàng vì được tính mà đau đến co rúm lại, kia bàn tay dày rộng cũng dừng lại.

Hải Đông Thanh không có ngừng đầu, nàng lại miễn cảm phát hiện, cơ bắp toàn thân hần, bởi vì nàng đau đến mà căng cứng lại.

Trận đau đến kia qua đi, hần lại lần nữa động thủ, nàng tựa hồ nghe thấy hần hít một hơi thật sâu. Hay là, hần kỳ thật không ra tiếng, mà là nàng không thể kiềm chế, môi đỏ mọng phát ra hít sâu? Nàng không xác định được, lại có thể rõ ràng cảm giác được, trên người hần toát ra tức giận cùng quan tâm

Hần phần nộ cùng quan tâm, khiến cho lòng nàng là lạ.

Hải Đông Thanh không có lại làm đau nàng, băng lụa trắng lên miệng vết thương, bàn tay thật to, động tác lại nhẹ nhàng gọn gàng. Thẳng đến khi băng bó xong, mới đột nhiên ngừng đầu, lục mâu thâm thúy trùng hợp chống lại ánh mắt của nàng.

Không biết vì sao, Châu Châu một trận mặt đỏ tim đập, cuống quýt dời tầm mắt. Ai ngờ, tiếp theo, nàng cả người bay bổng, lại bị hần bế đứng dậy.

“UY, ngươi lại mang ta đi đâu a?” Nàng vội vàng ôm đầu vai hần, ổn định thân mình.

“Trở về phòng.”

“Ta bị thương ở tay, cũng không phải ở chân, ngươi để ta xuống dưới, ta có thể tự đi, không cần phải ôm đến ôm đi.”

Nàng vỗ kia đầu vai rộng lớn, muốn hần buông tay.

Hần không quan tâm nàng, chỉ cho rằng kháng nghị của nàng là gió thoảng bên tai.

“Hải Đông Thanh!” Nàng xấu hổ kêu tên hần, lại vẫn không có lời đáp lại, như cũ giống như trân quý bảo bối chạm vào liền vỡ nát, bị hần bảo hộ trong ngực, ôm đi ra ngoài.

Khi bước ra khỏi phòng, đám người hầu tránh ở bên ngoài lập tức giải tán, lưu lại tiếng bước chân bối rối. Vài tên nghe lén không kịp chạy trốn, có người cầm chổi, có người cầm khăn lau, một bộ dáng chăm chỉ, làm bộ quét tước.

Thấy nàng có thể kêu, có thể đánh hần, tâm tình hần tựa hồ có chút đỡ, khi đi qua hành lang, thân nhiên nói một câu.

“Tiền phủ chọn người, nhưng thật ra rất được việc.” Trong giọng nói bình thản ẩn chứa tia trêu chọc.

“Hừ, có gan nghe lén, không có can đảm giúp ta, đều là một đám vô dụng!” Châu Châu hờn dỗi mắng.

Vài tên hạ nhân đỏ mặt, như cũ không có can đảm tiến lên. Bọn họ ở trong Tiền phủ đã lâu, sớm bị Kim Kim huấn luyện trở nên vô cùng thông minh, một khi phát hiện nguy hiểm, sẽ lẩn rất xa, tuyệt đối không gặp nguy hiểm.

Không người ra tay trợ giúp, Hải Đông Thanh ôm nàng, một đường thông suốt không bị ngăn cản, xuyên qua Mẫu Đơn viên, đi vào Hồ Phách nhà thủy tạ. Nhà thủy tạ được che đầy bằng cửa khắc hoa, hần vừa cử động chân, dễ dàng đá văng ra cửa khắc hoa.

Cố tình, một cước này lực đạo quá lớn, kia ván cửa dư chấn đến tường, chấn động theo tường lại truyền tới trên bàn, cái bàn chấn động, hoa mẫu đơn lên tiếng trả lời té rớt.

Rầm!

Châu Châu hít một ngụm khí lạnh, không thể xác định đó là thanh âm chậu hoa té rớt, vẫn là thanh âm còi lòng nàng tan nát. Còn không có kịp ra tiếng ngăn cản, người này liền ôm nàng, một cước đi lên, dẫm nát mẫu đơn nàng cẩn thận lắm mới trồng được.

“A, hoa của ta—” Nàng phát ra tiếng kêu thảm thiết, ôm ngực.

“Cái gì?” Hần dừng lại cước bộ.

“Lui về, mau lui trở về, cầm nó nhặt lên! Nhặt lên a—” Nàng thất kinh, đối với hoa mẫu đơn vẫy tay, đau lòng cơ hồ muốn khóc.

Hần lui từng bước, cái này chết, cước bộ trầm trọng kia trùng hợp lại dẫm lên đóa mẫu đơn vốn đã chịu đủ tàn phá.

“A—” Lại một tiếng hét chói tai vang lên, nàng mất lý trí chụp bả vai hần. “Hoa của ta! Ngươi dẫm hoa của ta! Người này ngu ngốc! Tránh ra a! Mau tránh ra a—”

Lục mâu đảo qua, tà nghệ hướng mẫu đơn đã sớm không còn hình dạng, biết lúc này đã khó có thể cứu vớt. Hần điều mi, không có lãng phí thời gian, ôm nàng tiếp tục đi tới, đi qua bình phong tiến vào khuê phòng của nàng.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Tam cô nương, tiểu Lục vội trộm theo sau vội vàng chạy vào, vừa thấy tình huống bi thảm của mẫu đơn, sợ tới mức mặt trắng bệch. Nàng chạy nhanh nhất lên kia bồn hoa, cũng bất chấp bản, hai tay ôm chặt gốc cây cùng bồn hoa, cũng đi theo bước qua bình phong.

“Tam cô nương, hoa đến đây, hoa đến đây, ta cứu đến đây.” Nàng đưa tay lên cao, miệng ồ ào.

Cứu đến?!

“Hoa của ta—“ Châu Châu vỗ ngực, sắc mặt trắng bệch, phượng mắt đăm đăm, thất hồn lạc phách nhìn hoa mẫu đơn không thành hình, chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

“Chỉ là một đóa hoa.” Hải Đông Thanh nhún mày.

Tiểu Lục hít một ngụm khí lạnh, đối với hần tề mi lộng nhãn, một mặt còn dùng lực lắc đầu/

“Ngươi nói cái gì?” Châu Châu ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt mờ mịt như cũ.

Tiểu Lục mãnh liệt lắc đầu, đầu bị lắc đến hôn mê.

Đáng tiếc, Hải Đông Thanh không tiếp thu cảnh cáo, duy trì ngữ khí bình thản, quang xuống một câu. “Chẳng qua là một đóa hoa.”

“Chẳng qua là một đóa hoa? Chẳng qua là một đóa hoa? Chẳng qua là một đóa hoa—“ Châu Châu hai mắt trừng lớn, bất khả tư nghị trừng mắt hần một câu lại một câu nói, một tiếng lại thêm một tiếng, nói xong lời cuối cùng, thậm chí thân thủ dùng sức đánh vào ngực hần, kích động hết chói tai. “Chẳng-qua-là-một-đóa-hoa?”

“Ta nói sai sao?!” Hần bất động như núi.

Nàng hô hấp từng ngụm từng ngụm, tức giận đến không nói lên lời, toàn thân kịch liệt run run, tay nhỏ bé dùng trên không trung, muốn đánh hần, lại muốn đâm hần, càng muốn tự tay giết chết hần.

“Tam cô nương, ngươi bảo trọng a!” Tiểu Lục vội vàng buông hoa xuống, thay chủ tử vỗ vỗ lưng, thuận thuận khí, con phân trần giải thích. “Hải gia, Tam cô nương coi hoa như mạng, một cước này của ngài, nhưng là dẫm lên mạng của nàng a!”

“Hoa, nào mà chẳng giống nhau.”

“Hải gia, này đóa “Phù dâu” không giống, đó là Tam cô nương tự mình đi cầu xin, nàng vất vả chăm sóc năm năm, mùa xuân năm nay mới dưỡng ra nụ hoa.”

“Phù dâu” giống trân quý, nguyên bản gieo trồng ở phía nam, niên đại đã muốn thật lâu, Tam cô nương tự mình đến nơi gieo trồng, đào tận gốc rễ, đem toàn bộ rễ cây đào ra, còn hao hết tâm lực, cẩn thận dùng thùng mộc chứa, vận chuyển hơn ba ngàn dặm, thế mới mang trở lại kinh thành.

Hải Đông Thanh kia một cước, đã hủy đi tâm huyết năm năm của nàng.

“Ta không được, ta muốn mê—“ Nàng một tay vỗ về trán, một tay vỗ về ngực, thương tâm đến muốn chết cúi nhìn đóa hoa, phảng phất bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục.

“Bất quá là hoa.” Hần không chút tinh ngộ!

Châu Châu rút cuộc không thể khắc chế, phát ra tiếng thét chói tai, hần hần cầm lên chén trà, hướng kia xú nam nhân chà đạp tâm can bảo bối của nàng ném tới.

“Người này ngu ngốc! Cút ra ngoài cho ta!” Nàng rống giận.

Bàn tay to lớn của hần vươn tới, tiếp được cái chén đang bay tới.

Nàng càng thêm tức giận, nắm lên cái chén khác, quăng tới trên người hần, một mặt chửi ầm lên. “Tên chết tiệt, lập tức cút ra ngoài cho ta, ta không cần lại nhìn thấy người, cút—“

Chén trà bay đi, đều bị Hải Đông Thanh vừa vận tiếp được. “Ngươi trước đem thuốc uống hết, ta bước đi.” Hần khí định thần nhân nói, đến thời điểm mẫu chốt này còn có thể mở miệng mặc cả, đưa ra điều kiện trao đổi.

Toàn thân nàng phát run, kích động nhắm phía góc tường, nắm lên đồ trang trí là bình ngọc khắc hoa cổ, dùng sức đưa lên quá đỉnh đầu, hip mắt nhắm ném.

Tiểu Lục vội vàng tiến lên ngăn cản, vươn về phía bình hoa. “Tam cô nương, Tam cô nương, ngài đừng như vậy—“

“Buông tay!” Châu Châu kêu lên, bất mãn khi vũ khí bị đoạt, lập tức, thân thủ bắt lại bình hoa, hai người giằng co.

“Này thực đất tiền”

“Buông, tay!”

“Đây chính là đồ cỏ--”

Phượng mắt nhú lại. “Người buông không?”

Tiểu Lục rừng mình một cái, sợ tới mức hai tay rút lại, ôm đầu thối lui đến góc phòng.

Trong chớp mắt, bình hoa cỏ bay giữa không trung, thẳng tắp hướng Hải Đông Thanh bay đi. Chỉ thấy hần mặt không chút thay đổi, động cũng không động, bàn tay to lật chuyển, bình hoa liền vững vàng nằm gọn trong tay hần, tiếp theo nhất phóng, bình hoa bị ném trở lại trên bàn, ngay cả một vết trầy cũng không có.

“Người—” Châu Châu tức giận đến dậm chân, không hề tìm vũ khí, quyết định tự mình đánh tới.

Tiểu Lục thấy tình thấy nguy cấp, lại đứng lên, không sợ Đại cô nương hỏi tội, chỉ sợ Tam cô nương tự phá hư thân mình. Nàng cố lấy dũng khí, đi lên phía trước, ôm chặt đùi Châu Châu, dùng hết sức lực bú sữa mẹ kéo lại. “Hải gia, cầu xin ngài thương xót, trước hết mời trở về, ta nhất định khuyên nhủ Tam cô nương uống thuốc, càng sẽ thay nàng kiểm tra miệng vết thương, đúng hạn bôi thuốc—” Nàng cầu xin, chỉ kém chưa nói, thân mình tựa như cái chần chủ nhân.

Hải Đông Thanh điều mi, biết Châu Châu đang nổi nóng, nhất thời tiêu không được, chính mình ở lại, cũng chỉ làm cho nàng càng thêm phần nộ thôi. Hần gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài, có lẽ đi khỏi bình phong, lại bỏ lại một câu.

“Ngày mai nhớ rõ lại đến.”

Ngữ thanh chưa hết, khuê phòng Tiền gia Tam cô nương lại truyền ra một tiếng phần nộ rít gào. Miệng hần bắt giác khẽ nhếch, mãi cho đến khi đi ra đại môn Tiền gia, đều có thể nghe thấy được kia thanh âm tức giận hét chói tai cùng mắng chửi.

Xem ra, vết thương của nàng, không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tiết trời mùa xuân ấm áp, ao sen trong hậu viện Tiền phủ, lá sen to xanh, xanh mướt. Lương đình cạnh ao sen, bên trong màn trướng bằng lụa trắng, mỏng nhẹ như khói, một nữ tử nửa nằm nửa ngồi, che đầy tình mâu, vì muối muối bất bình mà che cảm giận quất, nhắc đi nhắc lại mãi một câu.

“Nhị tỷ, tỷ nói, hần có đáng chết không hả?”

“Ân, đáng chết.” Tiền Ngân Ngân nỗ lực nâng mi mắt đang sụp xuống, lên tiếng.

“Hần dẫm nát mẫu đơn của ta, thế nhưng chẳng hề để ý, quả thực là mất chó mù mà!” Vung băng phiến, Châu Châu lại mắng một câu.

“Ân, mất chó mù.” Ngân Ngân đánh một cái ngáp, không quên gật đầu tán thành.

“Cái gì Hồ thương? Cái gì doanh nhân? Nửa điểm cũng không biết hàng, chúng ta nên chuẩn bị bắt hần bồi thường đi.” Châu Châu càng mắng càng hăng say, nhện không được công kích thân nhân của mình.

“Chuyện làm ăn? Ta nghĩ rằng muối chỉ hiểu được hoa phở, hoa đạo, hoa đào tạo thôi!” Ngoài sa trường bỗng truyền đến một câu nói mát.

Chỉ thấy gió xuân lùa qua, sa trướng tung bay, một đôi hài thêu hoa và nhạn bằng chỉ vàng từng bước bước vào lương đình, chủ nhân đôi hài thật sự là quốc sắc thiên hương, thần thái tao nhã, phía sau nàng còn có một đoàn tùy nữ mang bánh và trà.

“Đại tỷ!” Châu Châu không thuận thêi, ảo não nhú mi.

“Ta nói cái gì sai sao?” Tiền Kim Kim bước vào lương đình, ngồi trên đệm hoa mai, tay ngọc mảnh khảnh nâng tách trà nóng, cười cười nhìn về phía Châu Châu.

Nàng thét lớn một tiếng, không hề trả lời.

“Thôi, vốn tưởng thử thời vận, nhìn muội có thể hay không chế ngự được hấn, thay ta lấy về hiệp ước làm ăn lần này. Bất quá, ta sớm nên đoán được, nam nhân như Hải gia, không phải ai cũng có thể ứng phó.” Kim Kim nhấp một ngụm trà nóng, lại bỏ thêm một câu. “Ta thấy—ta phải nghĩ biện pháp khác rồi.”

“Ai nói ta không đối phó được?!” Nàng nuốt xuống ngụm khí, giống như bị ai châm kim mà nhảy dựng lên.

“Ai nha, này vẫn không tốt lắm, xú nam nhân quan ngoại vô lý lại bá đạo, muốn nắm giữ hấn cũng không đơn giản a.” Kim Kim giọng nói kiêu thúy (kiêu mị, thanh thúy), trong đáy mắt mang theo ý cười cũng tính toán.

“Đại tỷ đối với muội không tin tưởng?” Châu Châu vò nhanh khăn tay, không phát hiện bản thân ngây ngốc rơi vào cạm bẫy.

“Ta là rất hiểu biết Hải Đông Thanh.” Kim Kim mỉm cười, cố ý nói mát, một mặt vẩy vẩy bàn tay.

“Muội đừng phiền phức, ta biết muội không thích hấn, việc này ta sẽ để người khác đi làm.

“Thái độ này có thể làm cho muội phục hay sao, muội đã làm tỷ nữ hơn nửa tháng, không lấy được hiệp ước này, muội không cam lòng!” Nàng đi theo bên hấn ‘chịu nhục’, không phải vì cái hiệp ước kia sao? Bằng không, nàng còn có thể vì cái gì—

Nhớ tới cặp lục mâu kia, nàng trong lòng nhất thời lại loạn.

“Nhưng là—“ Kim Kim về mặt khó xử.

Châu Châu vron tay, ngăn cản đại tỷ mở miệng, chuyển hướng Ngân Ngân kiếm ủng hộ. “Nhị tỷ, tỷ nói đi?”

“A, cái gì?” Ngân Ngân đã muốn thừa cơ làm một giấc dài, nghe được tiếng kêu gọi của muội muội, mở mắt mở mắt lần nữa.

Kim Kim hào tâm nhắc nhở. “Đang nói chuyện cùng Hải gia hợp tác làm ăn!”

“A, cái kia a, đã có đại tỷ ở đây, làm sao đến phiên ta lên tiếng được?” Ngân Ngân còn buồn ngủ, ngây ngô cười, điều chỉnh một chút ghế trúc giữ ấm, sửa lại tư thế thoải mái hơn, lại tiếp tục nằm.

Mắt thấy hai tỷ tỷ không muốn ủng hộ, nàng quật cường nâng đầu, hít một hơi nói: “Đừng nói nữa, chuyện này cứ giao cho muội, muội nhất định sẽ lấy được cái hiệp ước chết tiệt kia.” Nàng hờn dỗi mở miệng.

Bình bát yếm trà, thương không nề hạo. Lúc trước nàng gio cao đánh khẽ, không nghĩ cùng Hải Đông Thanh so đo, nếu thật sự muốn làm, hấn sao có thể là đối thủ của nàng! Hừ, nàng chỉ cần dùng chút thủ đoạn, từ trên người hấn lấy xuống mã đội thương ấn, lại hướng hiệp ước ấn một cái, đến lúc đó cộc sinh ý này chẳng lẽ lại không được, còn lại là vấn đề của đại tỷ.

“Vậy được rồi, đây là muội nói.” Kim Kim đặt chén trà xuống, đứng lên, nhìn Châu Châu mỉm cười.

“Cuối tháng tới, ta muốn thấy hiệp ước đặt ở trên bàn ta, đừng muộn, ần?” Nói xong, nàng liền quay người, nhắc lên sa trường, tay áo bay bay tiêu sái đi ra ngoài.

“Không thành vấn đề!” Châu Châu tự tin lên tiếng, cũng đi theo phía sau đại tỷ rồi đi lưng đình, vội vàng đi chuẩn bị đại kế trộm ấn của nàng.

Xuân phong nhẹ nhẹ, lụa trắng bay bay, nằm ở trên ghế Ngân Ngân, sắp lại lần nữa đi vào giấc mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập buồn ngủ, như cũ hiện lên một tia đồng tình.

Châu Châu quá mức lỗ mãng, tuyệt đối không phải đối thủ của Hải Đông Thanh, nếu không cẩn thận, nói không chừng ngay cả bản thân đều đi bởi người—

Bất quá, xem ra, đây chính là kết quả đại tỷ mong muốn.

Ngân Ngân ách xì một cái, ôm gối đầu, trong đầu thoáng qua một câu: Châu Châu a, muội trùng kế--

※※※

Vì lừa được đại ấn trên người Hải Đông Thanh, nàng suy đi nghĩ lại, lo lắng mấy ngày, cuối cùng quyết định dùng phương pháp nguy hiểm nhất, cũng có thể thể chiêu hữu hiệu duy nhất.

Nàng muốn chuốc say hấn!

Nhìn mấy ngày, Châu Châu không ngừng ở trong đầu tiến hành dự trù tất cả, còn hao hết tâm tư, đem tiệc rượu thiết lập trong Hồ Phách nhà thủy tạ, còn nghĩ đưa trăm bồn mẫu đơn các màu vào trong phòng, nay bên trong trăm đóa hoa tươi nở rộ, hương thơm nồng đậm, diễm lệ vô cùng, làm người ta không khỏi mê đắm.

Trong đó, đóa hoa mẫu đơn đẹp nhất, tà mị nằm ở trên nhụy sen thấp.

Hải Đông Thanh ngồi ở trước bàn, im lặng uống rượu, tầm mắt thâm liễm, trong lòng đoán, này tiểu nữ nhân quý kẻ đa đoan, lúc này lại muốn chơi trò gì nữa.

Bọn thuộc hạ tất cả đều sợ nàng, ngầm gọi nàng hồng tông liệt mã, hần cũng không chấp nhận. Nàng quá mức thông minh, cũng không phải liệt mã lỗ mãng, mà là một tiểu hồ ly gian xảo, trong đầu nhỏ nhắn chưa từng không có quý kẻ.

“Mấy ngày trước, là ta quá xúc động, sau ngẫm lại, người nói sao cũng là cứu ta một mạng, đối đãi như vậy với ân nhân cứu mạng, thật sự có chút ác liệt.” Châu Châu lại nâng chén rót đầy. Vì chuốc say hần, nàng cũng uống theo không ít, lúc này cảm giác say dâng lên, thân mình càng lúc càng nóng, tay nhỏ bé ở trên bàn vuốt a vuốt, còn cời bỏ cổ áo hít thở không khí. “Đúng rồi, Dương Khiếu có hỏi ra thân phận hắc y nhân sao?” Nàng không chút để ý hỏi.

“Chính là một đám bỏ mạng đồ đệ.” Những người đó, giao cho Dương Khiếu xử lý, tuy rằng không thể chết, nhưng lúc này đại khái cũng chỉ còn nửa cái mạng.

“Là ai phái bọn họ đến?” Nàng tò mò, muốn biết là cừu gia nào hận nàng như thế.

Lục mâu sáng ngời, khuôn mặt ác liệt có chút buộc chặt, nhưng nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh. “Tiết gia.” Hần đơn giản trả lời.

“A, nguyên lai là bọn họ.” Châu Châu cảm chén rượu, trát trát nhãn tình, môi đỏ mọng khẽ nhếch.

Người bị nàng sửa trị nhiều lắm, trong đó vài ác nhân chịu qua ‘chiêu đãi’ có thể so với phụ tử Tiết gia, sau đó đều ngoan ngoãn sửa đổi, không dám tái phạm. Không nghĩ tới Tiết gia to gan lớn mật, bị trừng trị không có sửa đổi hành vi, còn ghi hận trong lòng, tiêu tốn ngân lượng thuê sát thủ, giữa ban ngày ra tay.

Bất quá, sáng nay nàng mới nghe đại tỷ nói qua, đường vận chuyển của Tiết gia đột nhiên đoạn tuyệt, đại giang nam bắc, vô luận là lục vận, thủy vận (vận chuyển trên bộ, trên sông), không một gian cửa hàng nào cùng Tiết gia hợp tác, Tiết lão gia tay chân rối loạn, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Cổ tình, ốc lậu thiên phùng suốt đêm vũ (cái này ta không hiểu, chắc là một câu thành ngữ), như là đã có tính toán tốt lắm, chuyện Tiết gia ngầm chiếm tài sản của thương hội lúc này lại bị lộ ra, khiến dư luận xôn xao.

Châu Châu nằm trên nhuyễn tháp, thân mình kiều mị, mắt phượng nhìn Hải Đông Thanh, lập tức hiểu được, là hần sau lưng động thủ. Nàng quanh mình chính đại trừng trị ác nhân, thủ đoạn của hần lại rất cao minh, không dùng đao dùng kiếm, không đánh mà thắng chặt đứt thương lộ của Tiết gia, thắng khiến co phụ tử kia sống không bằng chết.

“Người làm cái gì?” Nàng tò mò hỏi. Trong lòng khám phục. Thật sự là quá nóng, nàng vụng trộm đá lung tung chân ngọc, cời giày thêu, ham một chút thanh lương.

“Người không nên biết.” Hần nhún vai, không nhiều lời, lục mâu lóe sáng, không có bỏ qua một động tác nhỏ nào của nàng.

Nàng cắn môi hồng nộn, âm thầm oán giận hần nhỏ mọn, tay nhỏ bé vươn dài, dường như muốn hã giận chầm đầy chén rượu, một lòng muốn trước đem hần chuốc say, mới hảo hảo ngắm xem muốn thế nào chinh hần.

Ngô, bất quá, cánh vật trước mắt sao bắt đầu trở lên mơ hồ?

Nghiêng bầu rượu có chút run run, va chạm chén, khách khách khách khách vang lên không ngừng. Liền ngay cả kia xinh đẹp phượng mắt nay cũng có chút mộng lung.

“Không nói chuyện Tiết gia, vậy lại uống.”

Hần cũng hào phóng, nâng chén uống một hơi cạn sạch, cầm lấy chén không đối nàng quơ quơ, bạc môi câu khời.

“Thật sự là hảo tửu lượng.” Nàng ngoài mỉm cười, còn cảm thấy thân mình càng lúc càng nóng.

Tình huống tựa hồ có chút không ổn, nàng liệu đến hết thấy, duy nhất không có dự đoán được, Hải Đông Thanh ngàn chén không say.

Nàng đối với tửu lượng của bản thân rất là tự tin, phóng nhãn khắp kinh thành, vô luận nam nhân hay nữ nhân, còn không có ai có thể trên bàn rượu thắng được nàng, nếu không, nàng sẽ không lựa chọn ra hiểm chiêu này.

Trên tiệc rượu, nàng liên tục mời rượu, chỉ có mời mà không uống, chia đều ra uống, nàng chỉ uống không đến một phần mười hần uống. Chính là, vạn vạn không thể ngờ được, hần uống ba, bốn vô rượu mẫu đơn hoa, mặt vẫn không đổi sắc, nhưng thật ra nàng đã không chống đỡ được, rượu lực chảy xuống, cả người nóng lên có chút yếu nhược.

Không nên không nên, nàng phải chống đỡ, nếu không thương án còn không có trộm được, chính mình trước đó say đồ, kia không phải là quá uất ức sao?

Lục mâu nhìn nàng, sâu không lường được, chỉ cần nàng rót đầy, hần liền nâng chén, không chút do dự. Chính là, ý cười giấu trong ánh mắt, tùy nàng

càng lúc càng vì rượu mà trở nên xinh đẹp.

Này tiểu nữ nhân, lúc trước còn vì kia “Phù dâu” mà giận tím mặt, còn không có nhiều ngày trôi qua, thế nhưng tức giận toàn thu (toàn bộ thu lại), trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập ý cười ngọt ngào, lấy lí do muốn cảm tạ ân cứu mạng của hân, thiết lập tiệc rượu mẫu đơn, đuổi hết nô bộc, tự mình châm rượu hầu hạ.

Hết vò rượu thứ năm, nàng còn có thể bảo trì thanh tỉnh, ánh mắt nhìn a nhìn, đoán xem thương án có thể giấu ở chỗ nào. Thương án trọng yếu như vậy, khẳng định là mang ở bên người. Ngô, như thế nào biết được, đợi lát nữa nàng liền “bất đắc dĩ” ở trên người hân sờ loạn đâu?

Hết vò rượu thứ sáu, nàng càng dựa vào càng gần, ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuần tú, xinh đẹp con người lơ mơ quyền rũ, nếu không phải hân trợ giúp, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn thiếu chút nữa sẽ chìm vào trong vò rượu.

Hết vò rượu thứ bảy, nàng đã uống đến nửa tỉnh nửa mê, tà tà nằm trên nhuyễn tháp, sai hoàn thừa thốt, phấn mồi tràn ngập ý cười.

“Người say.” Hải Đông Thanh từ hoãn nói, dè xuống tay nhỏ bé, tiếp nhân vò rượu mẫu đơn hoa thứ tám.

“Mới, mới là lạ, nên chúc người...” Nàng lắc lắc tiểu đầu, mơ mơ màng màng, nhìn thẳng hân, thân hình cao lớn càng ngày càng dựa gần vào.

“Ta sẽ không say.” Hân ngồi trên nhuyễn tháp.

“Kia, vậy nguy rồi...” Nàng mơ hồ không rõ, cảm khéo léo bị nâng lên, hơi thở nam tính nóng bỏng nghênh diện mà đến, đặt tại môi mềm đỏ mọng.

Hải Đông Thanh ngâm rượu ngon, hôn lên kia ướt át môi kiều diễm, rượu ngon có lẫn hương vị của hân, tiến nhập trong miệng nàng, linh hoạt lưỡi cũng đồng thời tiến vào, đùa giỡn trên chốc, ôm lấy cái lưỡi dính hương, bá đạo nhắm nháp.

“Ngô...” Nàng khinh ngậm một tiếng, người này đột nhiên hôn khiến tay chân luống cuống.

Lúc này, hân hôn càng nóng, còn cả rượu ngon, làm cho nàng càng say thêm vài phần. Lưỡi hân bắt chước điệu nhảy giao hoan nam nữ, ở nàng bắt lực than nhẹ, càng thêm hút cùng tiến vào, không kiêng nể gì khiêu khích nàng.

Xảy ra chuyện gì? Bọn họ không phải đang uống rượu sao? Sao lại uống vậy, hân ngược lại như là rượu ngon nhà mình, ở trong miệng nàng nếm thử?

Ngoài miệng nói như thế, tay nhỏ bé lại nắm xiêm y của hân không buông, thậm chí còn từ động đưa tay phủ lên bờ ngực rắn chắc của hân, luyến tiếc buông ra.

“Nhưng là ta muốn chạm vào người.” Hân nói nhỏ, thanh âm thuần hậu rung động thân thể của nàng, từ hầu gian phát ra tiếng cười trầm ngâm.

Ngô, hân đang cười sao? Nguyên lai, hân có thể cười.

Nàng bị hôn càng nóng, xoay thân mình giấy dựa, áo khoác phi hồng cởi bỏ, thân hình phong nộn nằm trên nhuyễn tháp, trong tích tắc, thân hình băng cơ ngọc nộn giống như cái vải vừa lột xác, kiều diễm ướt át. (TĐHS: k hiểu gì lun, cây vải mà lột xác gì?)

Không khí lạnh đánh úp lại, nàng hôn hên thở nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy mát mẻ rất nhiều, hoàn toàn đã quên e lệ. Thân hình kiên cường của hân càng thêm lần áp, nhiệt năng trầm trọng đẩy lên ngon lửa tình dục.

“Đem thương án của người cho ta.” Nàng hết sức nói ra câu nói tối ngắn gọn này, sợ nói nhiều hơn, liền càng yếu thế thở gấp. Chuyện này, liên quan mật mủi, cho dù là say, chân đã nửa bước tiến vào miệng hồ, nàng cũng vẫn nhớ mãi không quên.

“Có thể.” Hải Đông Thanh ngẩng đầu, không có lo lắng, lập tức đáp ứng.

“Thật sự?” Di, hân từ khi nào trở nên dễ nói chuyện như vậy?

Bàn tay to lớn vươn tới bên cạnh, bẻ một đoá mẫu đơn đỏ nở rộ đẹp đẽ, đem hoa cắm tại vành tai nàng, hô hấp nóng rực cũng tùy theo mà đến, lướt qua màng nhĩ của nàng.

“Tiểu hồng hồ của ta, muốn thương án không thành vấn đề nhưng người phải nghe lời.” Hân thấp giọng nói.

“Thừa dịp nàng say rượu động thủ, thật sự có chút ti bỉ, nhưng là trong lòng Hải Đông Thanh không có nửa điểm cảm giác tội ác.

Nếu hôm nay, người say trước là hân, Châu Châu chỉ sợ cũng sẽ không khách khí, dù sao có lệ từ trước, nàng cũng từng dùng tay nhỏ bé, lớn mật sờ loạn. Nàng đối với thân thể hân là tò mò, không có nửa điểm khiếp đảm, như vậy đơn thuần gọi cảm, bất kỳ nam nhân nào cũng không thể kháng cự.

Hân muốn nàng!

Này một đoá mẫu đơn đỏ au, ở Huyền Vũ, trên đường dù chỉ một cái liếc mắt, liền đoạt đi sở hữu chú ý, làm hân khó có thể quên. Từ đó về sau đủ chuyện, bao gồm cùng Tiền Kim Kim ước định mệnh, đều là vì có được nàng mà bày ra thiên la địa võng.

Nay, nên thu lưới? Nghe lời? Làm sao nghe lời? Châu Châu chớp mắt, thân mình run rẩy, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng

là men say dâng lên, lời lẽ của hắn lại như vậy nóng rực, khiến đầu óc nàng choáng váng, không có cách nào tự hỏi.

Hết thủy tựa hồ có chỗ nào không đúng, lại như là đương nhiên, khi hắn hôn nàng, âu yếm nàng, nàng chỉ có thể dao động thân thể mềm mại, phát ra mê loạn thanh ngâm.

Hải Đông Thanh lại hái một đóa mẫu đơn, bừa bãi dụ hoặc nàng, lấy đóa hoa phát qua mặt, lại từ từ trượt xuống.

Đóa mẫu đơn mềm mại vừa nộn lại vừa lạnh, mang đến kích thích khó có thể nói lên lời, làm nàng run run không thôi, da thịt đều hiện lên thân nhiên đỏ ửng.

“Ack—không—” Lời lẽ mềm mại, phát ra thẹn thùng khinh ngâm, người nghe được tựa hồ cả xương cốt đều bị mềm hóa.

Hắn không để ý đến, đem đóa mẫu đơn giá trị cả vạn kim hái xuống, trên tuyết nộn của nàng nhu nát. Lạnh như băng cắn thận đóa hoa, đại trưởng nam tính cực nóng thô ráp, đang vuốt ve đỉnh đầu, tạo nên từng trận run run rung động. Kia tuyết trắng đầy đủ thấm đẫm mồ hôi, xem ra lại càng thêm mê người.

Chỉ chừng nam nhân nóng nóng, đóa mẫu đơn nộn lạnh, lung tung vui thích bùng nổ, nàng giống như ngửi thấy mùi hoa thơm ngào ngạt, hít sâu một hơi, xa lạ vui thích làm nàng khó chịu than nhẹ, tóc đen như thác đổ, ở trên mỹ nhân thấp lại biến thành suối nhỏ nhẹ nhàng.

Đóa hoa phân tán, mùi thơm nồng đậm, cùng hương thơm của nàng hợp làm một.

Như là muốn tra tấn nàng, hơi thở Hải Đông Thanh tùy theo mà đến, khinh duyệt tràn đầy đóa hoa băng cơ.

Nàng xem giống như rất kiêu ngạo, kỳ thật lại là cái nữ nhân đơn thuần, ở phương diện hoan ái, nàng làm sao là đối thủ của hắn, thân mình kiêu nhỏ trần trọc xoay chuyển, không biết làm sao run run, bị khoái cảm mất hồn luân phiên bài bố khiến thần trí mơ hồ.

Tình dục kích động, làm nàng không khác chế được, môi đỏ mọng non mềm khẽ nhếch, thoát ra từng trận lan hương. Khi hắn lấy cánh tay cầm hoa, cách lớp tiết khô mỏng manh, nhu lên nơi ẩm ướt thấm ướt của nàng, khoái cảm như điện giật, như kiếm nhọn đâm thủng thân thể của nàng.

Châu Châu thấp giọng ô ô, bị tra tấn khiến hai tròng mắt rung rung, thân mình lại nóng lại nóng, thật sâu bên trong phảng phất sinh ra hư không, cần hắn bỏ khuyết...

“Cho ta...” Nàng bắt lực khẽ than, môi đỏ mọng hé ra, cắn đầu vai hắn.

Hải Đông Thanh toàn thân căng thẳng, gợn găng thoát xuống quần áo. Hồ hấp hắn trầm trọng, ngấm đen da thịt tràn đầy mồ hôi, lục mâu lóe sáng giống như hoa diêm, đầu ngón tay cời xuống kia tiết khô tơ lụa trướng mắt, bắt lấy hồng phấn nộn cơ, tiện đà xoa nắn? Hoa để bí ẩn thoát ra dòng nước âm áp.

“Ồ...” Nàng phát ra tiếng hô yếu ớt, thừa nhận kia cảm giác dọa người.

“Mở chân ra.” Hắn ẩn nhẫn dục vọng, liên tục dụ hoặc nàng, môi cực nóng ở nơi non mềm đầy đủ của nàng bừa bãi tàn sát, lấy răng nhẹ nhàng cắn cắn, thẳng đến nụ hoa đỏ bừng càng thêm nở rộ.

Nàng cắn môi đỏ mọng, nhẹ nhàng run run, hơi chút tách ra phần chân thon dài, liền thờ dốc không thể tiếp tục. Tuy rằng say rượu, tuy rằng bị dụ hoặc khó có thể hô hấp, đối với tình dục khiếp đảm, vẫn làm cho nàng không thể phục tùng mệnh lệnh lớn mật.

Hải Đông Thanh vươn tay, tiếp nhận hết thủy, đụng chạm da thịt tựa tơ lụa của nàng, tách ra hai chân phần nộn. Hắn bẻ càng nhiều mẫu đơn, nhu toái ở giữa đôi chân mềm mại của nàng...

Lửa nóng bùng cháy, mãnh liệt tiến nhập cơ thể, Châu Châu bắt lấy hắn, thân mình bị từng đợt vui thích khuấy đảo.

Hắn đang tra tấn nàng! Nhất định là, hắn có thể nào làm cho nàng khó chịu như thế...

Một đóa lại một đóa mẫu đơn, bởi vì triền miên âu yếm, ở giữa thân mình ướt át của hai người bị nhu nát, muôn vàn đóa hoa, nhiễm muôn nơi rực rỡ.

“Ta không nghĩ làm đau ngươi.” Hắn nói nhỏ, con ngươi dường như phi thủy, cơ hồ muốn phun hỏa, bình tĩnh đã sớm không còn lưu lại chút gì, phải liên tục hít sâu, mới có thể không phát cuồng giữ lấy nàng.

“Hải Đông Thanh, ta... ta...” Nàng run run thấp kêu, nằm ngửa trên nhuyễn tháp, căn bản không có chỗ trốn, chỉ có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Làm nàng cơ hồ muốn khóc, ngay khi muốn mở miệng cầu hắn, nam nhân trên người cuối cùng cũng có động tác. Nàng lơ mơ đôi mắt, nhìn hắn xâm nhập hai chân của nàng, trong lúc đó, đem phần chân thon dài tách ra, thờ dốc càng thêm lợi hại, ngón tay thon dài ma sát nụ hoa, ôn nhu vuốt ve, thanh ngâm của nàng biến thành thờ dốc.

Thật lớn nóng rực vuốt ve đè ép nơi kia trào ra rất nhiều thủy dịch, bàn tay to lớn nắm trụ thắt lưng mảnh khảnh của nàng, dục vọng nóng như sắt nung, một tắc một tắc tiến nhập hoa kính, thật sâu chiếm cứ. Bởi vì lúc trước khiêu khích, nàng đã đủ thấm ướt, hắn giữ lấy, chỉ làm cho nàng đau đớn trong nháy mắt...

“Ân, a...” Liên ngay cả tiếng kêu yêu kiều trong miệng cũng mang theo run run.

Hải Đông Thanh chôn sau trong cơ thể nàng, như vậy thật lớn lửa nóng như là muốn đem nàng đến đỉnh điểm, như vậy thỏa mãn tiếp cận đau đớn.

Nàng xê dịch thắt lưng mảnh khảnh, không biết làm sao giãy dụa, nhưng đong đưa rất nhỏ này căn bản không thể thoát khỏi giữ lấy của hắn, chính là làm cho nhiệt năng thật lớn kia càng thêm tiến sâu trong cơ thể nàng.

“Đừng nhúc nhích!” Hắn đột nhiên quát, khuôn mặt ngăm đen căng cứng, bởi vì đau khổ khắc chế, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống.

Nàng bắt khả tư nghị, cơ hồ không thể cho phép hắn hoạt động, thành tới mất hồn trôi buộc.

“Ngô...” Nàng nhìn dung nhan của nam nhân trên người, trong mắt hắn tình dục dã man, khiến nàng rơi vào sợ hãi.

Hắn thét ra lệnh, ngược lại khiến cho nàng nổi lên hiếu kỳ, eo nhỏ khẽ chuyển, thậm chí theo bản năng ôm chặt hắn, đem khuôn mặt chôn tại khuôn ngực ấm ướt của hắn.

Tiếng gầm gừ kịch liệt, xuyên thấu qua vòng ngực dày rộng, điên cuồng gào thét ra tiếng.

“Ngươi sẽ làm ta mất đi không chế.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, suýt nữa bị tiểu hồng hồ mới ném thử trái cấm này chọc ghẹo đến phá hư mọi chuyện.

Châu Châu mở ra môi đỏ mọng, khẽ cắn ngực hắn. Hắn rít gào cùng rống giận, đều không có khiến nàng khiếp đảm, đồ mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngược lại khiến nàng quyết tâm khiêu khích.

Nếu, hoan ái trận này là một hồi thắng bại, hắn đã muốn thắng nhiều như vậy, khiến nàng thờ đốc không thôi. Như vậy, mềm mại đáng yêu của nàng ít nhất có thể làm chút hòa nhỏ nhỏ.

Nàng muốn hắn không khống chế được!

Mười ngón tay lan gắt gao đụng chạm cơ bắp rắn chắc của hắn, khiến nhuyển eo nhỏ đưa lên, chủ động bao dung hắn, cố ý làm cho hắn điên cuồng.

Hải Đông Thanh thấp kêu, lục mâu hung ác, khó có thể khắc chế khởi động phần eo, ở giữa hai chân non mềm của nàng tiến nhập ra vào, đầu tiên là thông thả rời khỏi, khi cơ hồ muốn hoàn toàn rời đi nàng lại hung ác tiến vào, toàn bộ dung nhập vào hoa kính mềm mại.

Kia tiến lên cuồng dã mà hữu lực mang đến từng đợt vui thích dâng trào. Hai tay nàng ôm chặt, thừa nhận điên cuồng của hắn, phần chân thon dài quần chặt thắt lưng hắn, theo hắn rong ruổi mà kẹp chặt.

Mừng như điên khiến nàng thất hồn lạc phách, trần trọc kiều ngăm, phát ra dày đặc thờ đốc suy yếu, tùy ý hắn đưa nàng, rơi xuống tiến lên tuyệt đỉnh vui sướng...

※※※

Nùng ngủ không cần tàn rượu.

Gần tới giờ Ngọ, bên ngoài nhà thủy tạ hồ phách vang lên thanh âm rất nhỏ, có người đẩy cửa ra, đứng trước cửa trong chốc lát, tiếp theo mới bước vào trong phòng. Châu Châu say rượu chưa tỉnh, như cũ nhắm chặt hai mắt, tiếp tục ngủ yên.

Một trận cười khẽ truyền đến, hơi thở như hoa lan truyền tới bên nhuyển tháp.

“Châu Châu, tỉnh sao?” Kim Kim mềm nhẹ hỏi.

Châu Châu ngơ một tiếng, mắt vẫn không mở, xoay trở vào trong giường. Không biết vì sao, nàng hôm nay đặc biệt mệt, mà ỏ chần lại phá lệ ảm áp, nàng ngủ ngon rất thoải mái, tham luyến không thể rời giường.

“Đã nhanh đến trưa, các người còn không có thức dậy sao? Có phải hay không muốn đem ngọc thiện đến tận nơi?” Kim Kim tươi cười như cúc hoa, ngữ khí vừa nghe đủ biết tâm tình nàng vô cùng tốt, phảng phất như vừa hoàn thành một chuyện mua bán tốt.

Các người?! Nơi này là khuê phòng của nàng, chỉ nên có một người, không nên ‘các’?

Châu Châu trong lòng hiện lên nghi vấn, hoang mang mờ mắt, rõ ràng phát hiện khuôn mặt tuần tú của Hải Đông Thanh gần trong gang tấc, thân hình cường tráng không che đậy, nằm ở bên cạnh nàng, một tay còn bá đạo ôm thắt lưng nàng.

Ông trời, nàng làm cái gì, hắn làm cái gì, bọn họ làm cái gì?

“A!” Châu Châu sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống giường, kinh hô một tiếng, trong đầu trống rỗng, vội vàng lui về sau, vọng tưởng rời khỏi vòng tay hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn tăng thêm lực đạo.

“Buông!”

“Người không có mặc xiêm y.” Hần thần nhiên nhắc nhở, lục mâu vẫn là không một tia gọn sóng, chính là tại nơi sâu nhất có hơn một phần thân thiết quang mang.

Châu Châu phát ra thanh âm thất bại, tiểu đầu cúi thấp, quần bách không nói nên lời. Không nghĩ tới cúi đầu như thế, tầm mắt liền bị phân tán bởi vô vàn màu sắc.

Đó là cái gì?! Nàng neho mắt, tập trung nhìn vào, rồi đột nhiên giống như bị dội nước lạnh, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Hoa!

Hoa mẫu đơn của nàng!

Toàn bộ tình cảnh đêm qua dội vào trong đầu, còn không có kịp truyền tới thẹn thùng, phần nộ vì mẫu đơn bị hủy cũng đã đã kích nàng run run không thôi. Nha, này Hồ giảm chết một gốc mẫu đơn của nàng còn chưa đủ, không ngờ còn hủy cả trăm bồn mẫu đơn của nàng!

Cái này chết tiệt, xuân tiêu một khắc không chỉ tính giá ngàn vàng.

“Hoa của ta a!” Nàng ôm đầu thét chói tai, lực rượu rút đi, lập tức kiều mị trên mặt giờ phút này hoàn toàn chuyển thành phần nộ, đối với Hải Đông Thanh rống giận. “Người, người, người thế nhưng nhu nhát hoa của ta!” Tuy nói hoa chết không thể sống lại, nhưng là nàng muốn tìm người chịu tội.

“Là người yêu cầu.” Hần khí định thần nhân nói.

Nàng ngốc lăng.

“Người muốn ta đem hoa như ở...”

“Ta không có.” Nàng bật thốt lên phủ nhận.

Hải Đông Thanh nhìn nàng, một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Nói dối.”

Trong khi hai người đang tranh luận trên giường, Kim Kim đã muốn uống xong một ly trà. “Hải gia, để ta nhắc nhở một câu, người cùng muội tử của ta còn chưa thành thân.” Mặt nàng mang theo tươi cười, vừa lòng nhìn kết quả một tay nàng thúc đẩy.

Rượu có thể loạn tính, hơn nữa, cô nam quả nữ khóa ở cùng một nơi, sao có thể không xảy ra chuyện? Kim Kim biết chuyện này, cũng không ngăn cản, còn trái phái nghiêm lệnh, không cho quấy nhiễu, này hành vi chính là ngầm ý cho phép Hải Đông Thanh đem muội tử nhà mình ôm vào trong lòng thôi.

Hải Đông Thanh đưa mắt nhìn về phía nàng, từ hoãn gật đầu.

“Tốt lắm, vậy người cần phải chuẩn bị tâm lý.” Nàng tao nhã đứng dậy, đi qua bình phòng, đến một bên thư phòng ngồi xuống, một mặt còn không quên quay đầu đối với tiểu nha hoàn tùy thân phân phó. “Dem bàn tính của ta đến đây.”

Đại bàn tính làm từ vàng ròng, phải hai người khiêng, theo Trần Châu các mang ra, khiêng tiến vào thư phòng nhà thủy tạ Hồ Phách, thận trọng đặt trên bàn.

Kim Kim hai mắt lóe sáng, giờ lên ngọc như ý, đem kim hạt châu toàn bộ về lĩnh. Rồi mới mỉm cười nhìn Châu Châu đứng tại cửa phòng một cái, tiếp theo, hai tay đặt xuống, nhanh chóng bắt đầu tính toán, kim hạt châu trên bàn phấp phất ánh sáng, không ngừng kéo hướng lên phía trên.

Sau một lúc lâu sau, Hải Đông Thanh đi vào thư phòng, trên người đã thay y phục do nô bộc chuẩn bị.

“Ta xem qua hoàng lịch, tháng sau sơ nhị chính là ngày lành, các người liền tại nơi này thành thân, trước đó, ta sẽ liệt kê sinh lễ, để Hải gia phái người đi mua.” Kim Kim hai tay không ngừng, còn đang tính toán.

Hần gật gật đầu, biết nàng yêu cầu sinh lễ chắc còn hàm chứa một phần tiền biếu bà mối. Hần có thể ôm mỹ nhân về, công của Kim Kim là rất lớn, một phần lễ cảm ơn này, cũng là đương nhiên.

Châu Châu mặc xiêm y, nghe thấy hai người đã muốn nói tới chuyện hôn nhân, vội vàng xông ra ngoài. “Muội không lấy chồng.”

Nàng kháng nghị.

Không có ai để ý nàng.

“Như vậy, hiệp ước giao dịch kia, xin mời Hải gia hôm nay phái người đưa tới đây.” Kim Kim mỉm cười, còn nói ra một cái giá.

Hắn nhướn mày. “Giá không đúng?”

Kim Kim cười đến xinh đẹp. “Người ta sau này chính là người một nhà, dựa vào quan hệ thông gia của chúng ta, chiết khấu một chút là hẳn là.” Nàng không chút khách khí sử dụng công phu sư tử ngoạm (???)

Châu Châu đứng ở một bên buồn bực cực kỳ, nàng nắm chặt hai đấm, lại không chiếm được sự chú ý, trong lòng ủy khuất, phần nộ bạo phát.

A, đáng giận! Đại tỷ sao có thể quá đáng như vậy, có vàng liền quên muối từ, một lòng hướng Hải Đông Thanh, vì sinh ý, vì ngân lượng, tự tiện quyết định chung thân của nàng.

“Ta không lấy chồng!!!”

Nàng nổi giận gầm lên một tiếng, rốt cuộc không chịu đựng được, xoay người liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: end

Trên đường cái kinh thành thật náo nhiệt, vây quanh một đám người.

Trong kinh thành đông đúc, chỗ nào cũng có đám người tụ lại. Nghiêm Diệu Ngọc khi lần đầu tiên đi qua đám đông kia cũng không chút nào lưu ý, nhưng là khi hắn dùng cơm xong, uống trà xong, thuận đà kiểm sinh ý lại đi qua địa điểm kia, đám người kia còn không có tán đi, ngược lại lại càng thêm đông hơn.

Hắn gọi xa phu ngừng lại, xuống xe mới đi vài bước, chợt nghe đám người đang vây quanh khẽ nói nhỏ.

“Sao lại có chuyện nha vậy, Tam cô nương sao lại ngồi xổm trên đường cái khóc?”

“Không biết, có lẽ bị người ta khi dễ.”

“Oa? Ai có lá gan này?” Người nọ kinh hô, dùng bả vai thúc thúc người bên cạnh. “Uy, người đi hỏi hỏi!”

“Đừng, đừng, đừng thúc ta a! Muốn hỏi người tự tiến lên hỏi!”

“Ai nha, bọn, các người chưa từng nghe qua chuyện lần trước Tam cô nương bị cưỡng hôn trên đường sao? Nghĩ cũng biết, nhất định là kia Hồ thương quan ngoại chộc nàng.”

“Chắc, nhưng là lúc trước, nàng bị tên kia trộm cái yếm cũng không khóc, lúc này như nào lại khóc thương tâm như vậy, sẽ không phải là...”

“Phải là cái gì?” Nghiêm Diệu Ngọc thủy chung cảm quát, khoe miệng tươi cười, lấy quạt phẩy nhẹ kia dân chúng lăm mồm.

“Phải không nàng là bị kia Hồ thương...a? Nghiêm công tử?”

“Phải là cái gì a?”

Hắn cười đến hiền lành, nhưng người đó lại như bị sóng đánh, xôn xao một tiếng thối lui, trên mặt đều là cười, hai người xua tay thật mạnh.

“Không không không.... Không cái gì, không cái gì....”

Gặp người tới là hắn, người xem náo nhiệt tự động làm ra một con đường nhỏ.

Nghiêm Diệu Ngọc thế này mới thấy, tiểu nữ nhân ngồi xổm ven đường, che mặt khóc nức nở, dĩ nhiên là Châu Châu. Nàng hoàn toàn không để ý đến người bên ngoài chỉ trò cùng bàn luận, chính là liên tiếp khóc thương tâm.

Này thật sự là kỳ quan thiên hạ, khó trách những người này muốn vây quanh nhìn xem.

Buồn cười lắc lắc đầu, hắn đi lên phía trước, đi đến cạnh Châu Châu. “Châu nhi, sao lại ngồi xổm ở đây khóc? Hải gia đâu?”

Nghe được thanh âm của người quen, Châu Châu nâng lên hai mắt đầm lệ, vừa thấy là hắn, oa một tiếng, càng thêm khóc lớn.

“Nghiêm đại ca.”

“Sao vậy, chịu ủy khuất? Ngoan, đừng khóc đừng khóc. Đến nhà ta, ta pha cho muội chén trà.” Hấn dắt tay nàng, khiến nhiều người khó hiểu, đem nàng về trên xe ngựa.

Mới vừa rồi một đoàn người vây quanh lại đều tự động thối lui, lại lần nữa tạo thành một con đường cho họ, rồi mới nhìn hai người lên xe ngựa, rất nhanh rời đi.

%www.xs8.cnnxs8.cn%

“Đại cô nương, đại cô nương? Không tốt --”

“Cái gì không tốt, phi phun phun, nói chuyện không có quy củ, trời đổ xuống, còn có ta chống. Xem người sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, rốt cuộc là có chuyện gì? Hít thở sâu, chậm rãi nói, đừng khiến cho Hải gia chế giễu.” Kim Kim xuyết một ngụm trà, khí định thần nhàn ngồi trên ghế cây tử đàn.

“Hồi Đại cô nương, mọi người trên đường, hiện tại đang lưu truyền truyền thuyết...” Nha hoàn nhìn Hải Đông Thanh một cái, vụng trộm nhìn về hướng ngược lại thối lui, mới cố lấy dũng khí, nơm nớp lo sợ nói tiếp: “Tam cô nương cùng Nghiêm công tử giống như vô cùng thân thiết, còn vào Nghiêm gia. Mọi người lưu truyền, Tam cô nương muốn bỏ Hải gia, gả cho Nghiêm công tử...”

“Cái gì?!” Một tiếng thấp kêu vang vọng khắp phòng, Hải Đông Thanh ngồi một bên đứng lên, sắc mặt xanh mét như ác quỷ, nhanh chóng xông ra ngoài, khiến nha hoàn sợ tới mức ngã lui.

Nàng muốn trốn phía sau Đại cô nương, ai biết được vừa quay đầu, đã thấy vẻ mặt Đại cô nương trắng bệch, sắc mặt so với Hải Đông Thanh còn muốn khó coi.

“Đại... Đại cô nương, người có khỏe không?”

Tiền Kim Kim mạnh mẽ hồi thần, hai mắt trừng nha hoàn, sắc mặt từ trắng chuyển hồng, đại hỏa bùng xuống chén trà, bởi vì quá mức kích động, nước trà bên trong đều bắn lên tung tóe.

“Làm cái gì vui đùa?!” Nàng tức giận vỗ bàn, đứng lên, hướng thẳng tấp ra ngoài đi tới. “Người tới a, chuẩn bị xe!” Nàng kêu, mới đi đến cạnh cửa, bọn nha hoàn đã đưa lên áo choàng lông cừu.

Đại tổng quản nghe được trận kia xôn xao, vội vàng đi ra, gặp Đại cô nương nổi giận đùng đùng, kinh ngạc mở miệng. “Đại cô nương, ngài đi đâu?”

“Đi tìm cái kia vương bát đản!” Nàng nổi trận lôi đình bỏ lại câu này, bước chân đi đi ra ngoài.

Nha, nguyên lai là đi Nghiêm phủ.

Đại tổng quản hiểu ý, khom người nghênh đưa. “Đại cô nương đi thông thả.”

※※※

Hải Đông Thanh đằng đằng sát khí đuổi tới Nghiêm phủ, xoay người xuống ngựa, mới bước đến bậc thang, đã nghe đến phía sau truyền tới kêu to.

“Hải gia, xin dừng bước.”

Hấn quay đầu lại, chỉ thấy đoàn xe của Tiền gia hiệu xuất cao đuổi tới, vài tên lấy ra thăm dò, động tác gọn gàng vung tay, thăm dò dài mở lần ra, theo xe ngựa chạy tới đại môn Nghiêm phủ.

Màn xe ngựa được một ngọc thủ xanh miết vén lên, tiểu nha hoàn đón lấy, Tiền Kim Kim bám vai nha hoàn, một đường xuống xe, nhìn hấn nói: “Không cần gấp, nền của người, sẽ là của người.”

Đại trận như thế xuất phát tới cửa, trong Nghiêm phủ đã sớm có người đến thông báo, nàng còn chưa đi tới trước cửa, đại môn màu son đã mở ra hai bên, một gã nam tử khom người tiến đón.

“Đại cô nương, ngày an.”

“Nghiêm tổng quản.” Kim Kim bước lên, có lẽ vuốt cằm mỉm cười.

“Đại cô nương hôm nay tiến đến là vì cái gì?”

“Tìm thiếu gia nhà người.” Nàng cười đến ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, bất quá kia cặp mắt đẹp lại đốt cháy muôn hoa.

“Thiếu gia đang ở đại sảnh, để ta đi thông báo.”

“Không cần.” Kim Kim kiều mị cười, chưa cho hấn cơ hội. “Ta biết đại sảnh ở nơi nào.” Nàng khí thế mười phần đi vào bên trong, tổng quản Nghiêm phủ căn bản không thể ngăn cản.

Hải Đông Thanh mặt căng cứng, lưng thẳng đuối theo.

Hai người xuyên qua tiền viện, còn chưa tới phòng, xa xa chợt nghe Châu Châu uẩn lệ oán giận.

“Hắn tí bì!”

“Tí bì?” Nghiêm Diệu Ngọc cầm lấy tử sa hồ, thay nàng rót chén trà, khéo môi khẽ nhếch nhìn nàng. “Hắn làm sao tí bì?”

“Hắn...” Châu Châu há mồm muốn nói, lại đúng lúc muốn nói, mặt cười nháy mắt đỏ bừng.

“Àn?” Nghiêm Diệu Ngọc nhủ mày cười hỏi.

Châu Châu vừa thẹn vừa giận, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào, đơn giản xấu lắm, cắn môi dưới thấp giọng. “Hắn chính là tí bì!”

“Khụ ân, Châu nhi, này... muối muốn hay không lấy cái ví dụ?” Hắn cầm lấy chén trà, vuốt ve miệng chén, ho nhẹ hai tiếng, miệng tàng ẩn nụ cười. “Muối nếu lấy ví dụ, ta cũng có thể biết được trình độ tí bì của hắn.”

Nhớ tới đêm qua đủ chuyện, mặt nàng càng hồng, cho dù là đối với người nhìn nàng lớn lên, nam nhân giống như huynh trưởng, cũng không nói lên lời.

“Hắn gạt muối!” Nàng quýnh quýnh, chỉ có thể thốt ra lời này.

“Gạt muối? Như thế nào gạt muối?” Nghiêm Diệu Ngọc chơi thành nghiện, muốn hỏi ra, nàng rút cuộc cùng Hải Đông Thanh xảy ra chuyện gì.

“Liên...”

“Như thế nào?”

“Hắn không chỉ gạt muối, còn cùng Đại tỷ liên hợp bức hôn, đem muối thành hàng mua bán giống nhau.” Nàng nín khấn tay, ủy khuất nói. “Bọn họ hai người cứ như vậy trước mặt muối, thảo luận hôn sự cùng giao dịch, phảng phất như muối không tồn tại.” Mới nghĩ đến đây, nước mắt lại tràn mi.

“Đến, uống một ngụm trà, đừng tức giận, đừng tức giận...”

“Muối nói không lấy chồng, hắn lại hoàn toàn không thèm để ý.” Nàng cắn môi, nghĩ đến hôn sự của bản thân, đúng là cùng một cục giao dịch đàm hạ, trong lòng liền khó chịu cực kỳ.

Châu Châu đang loạn như ma, bên ngoài vang lên một tiếng kêu rên không thể nghe thấy, Nghiêm Diệu Ngọc tai thính, mi phải khẽ nhú, cũng không quay đầu, chính là nâng tay, nhẹ nhàng chụp lưng của nàng, ôn thanh an ủi.

“Ngoan, đừng khóc đừng khóc, khóc sưng mắt, sẽ không đẹp.”

Ngoài cửa sổ, lại là một tiếng hít không khí vang lên.

Nghiêm Diệu Ngọc ý cười làm sâu sắc, cơ hồ có thể tưởng tượng, kia sắc mặt của hai người ngoài phòng.

Châu Châu ghen ngào, nước mắt rơi xuống. “Muối là người, không phải hàng, nếu muốn thú muối, nên hỏi muối, hắn vì cái gì chỉ cùng Đại tỷ thảo luận? Một khi đã như vậy, hắn sao không thú Đại tỷ đi?”

“Bởi vì ta không muốn nàng.”

Rút cuộc không nghe được nữa, Hải Đông Thanh nhất liệu y bào, sắc mặt khó coi tiến vào, lục mâu lợi hại, lãnh trừng bàn tay Nghiêm Diệu Ngọc đang đặt trên vai Châu Châu.

“Đem tay ngươi trên người nàng rời đi.”

Miệng hắn nhất câu, thức thời buông tay.

Châu Châu cứng đờ, dùng tốc độ nhanh nhất lau đi nước mắt trên mặt, hấp hấp cái mũi, thế mới ngẩng đầu, không cam lòng yếu thế trừng hắn. “Ngươi tới đây làm cái gì?”

“Đem muối mang về.” Tiền Kim Kim đi lên nói, mặt cười giấu hàn sương, ngoài cười nhưng trong không cười trừng Nghiêm Diệu Ngọc, có lẽ phúc thân, miệng mang theo ý hỏi. “Nghiêm công tử, ngươi mang muối từ về nhà là có chủ ý gì?”

“Chính là làm hết chức trách của lán giếng thôi.” Nghiêm Diệu Ngọc khí định thần nhàn.

Kim Kim đi qua bên người hắn, theo thói quen muốn ngồi xuống ghế chủ vị, đôi mi thanh tú khẽ nâng. “Chức trách của lán giếng? Ta nghe thấy cũng không phải là ý này.” Mới ngồi xuống, tay duỗi ra, gia nhân Nghiêm gia liền theo huấn luyện đem trà nóng đặt lên.

Nghiêm Diệu Ngọc cũng không để ý, chính là mỉm cười. “Vậy người nghe thấy thế nào?”

Còn không trả lời, Hải Đông Thanh đã muốn lơ mơ rống lên.

“Nàng đã là nữ nhân của ta!” Ở trong Tiền phủ, nghe thấy nàng muốn gả cho Nghiêm Diệu Ngọc, trong lòng hắn liền một trận đau đớn. Vội vàng tiến tới, chính mắt nhìn thấy hai người bộ dáng thân thiết, hắn lại tức giận muốn giết người.

“Ai là nữ nhân của người a?” Châu Châu tức giận nhảy dựng lên, không chút suy nghĩ, ôm lấy Nghiêm Diệu Ngọc bên cạnh, ngửa đầu lớn tiếng tuyên bố. “Cho dù phải gả, ta cũng phải gả cho Nghiêm đại ca, sao phải gả cho người! Hừ!”

“Ta không cho phép!” Kim Kim tức giận vỗ bàn, vòng ngọc giá trị ngàn vàng trên cổ tay bị vỡ thành hai mảnh.

Liền vì một câu “không cho phép” này, Nghiêm công tử nâng mi, tao nhã cười, vỗ vỗ cánh tay nhỏ bé trên người hắn, sáng khoái trả lời. “Hào, ta thú người.”

Hải Đông Thanh run rẩy, lạnh giọng mở miệng. “Nàng khả năng đã muốn có cốt nhục của ta.”

Mọi người hít thở sâu, toàn nghe ra ý tại ngôn ngoại, tầm mắt kinh ngạc lập tức bay về phía Châu Châu.

Hắn cư nhiên dám nói ra!

“Hải, Đông, Thanh!” Nàng xấu hổ, hồng hồng vùng trường tiên, hung hăng hướng trên người hắn vùng tới.

Vùng tới, Hải Đông Thanh bất động như núi, tránh cũng chưa tránh, trường tiên đã đánh thật mạnh lên người hắn, đánh nát y bào, ở trong ngực hắn tạo thành một vết tiền thương. Hắn đứng tại chỗ nhìn nàng, trong mắt có cảm xúc đè nén.

“Người...” Châu Châu mặt trắng bệch, một tiên khác lại đánh không đi, hai giọt nước mắt rơi xuống, giống như nàng mới là người bị đánh đau.

Nghiêm Diệu Ngọc tâm bình khí hòa, ngữ khí mang mỉm cười bỏ xuống một câu. “Châu nhi, cho dù đúng như lời Hải huynh nói, ta cũng không để ý.” Thân mật gọi như vậy, làm cho sắc mặt mọi người thay đổi.

“Ta để ý!”

Hải Đông Thanh phát ra một tiếng trầm thấp, nổi trận lôi đình vuron tay, Nghiêm Diệu Ngọc đương nhiên không có khả năng chịu đánh, hai người nhất thời xông tới, trong khoảng thời gian ngắn, đại sảnh tràn ngập tiếng chưởng phong vu vu.

“Tất cả đều dừng tay cho ta!” Theo tiếng hét chói tai này là âm thanh đồ sộ vỡ vụn thật lớn.

Chỉ thấy tao nhã bình tĩnh, thông dong trấn định Tiền Kim Kim, lúc này nhưng lại mất đi lý trí, tức giận đến mức hai gò má đỏ bừng, nắm lên một món đồ cổ ném mạnh. Một người chuyên phụ trách chà lau mỗi ngày trong nháy mắt ngã đi.

Nàng lại cầm lên một khối bạch ngọc Thanh Long tốt nhất, hướng Nghiêm Diệu Ngọc ném tới.

Hắn muốn kết hôn cùng muội muội của nàng?! Hắn cư nhiên muốn kết hôn cùng muội muội nàng?! Nàng toàn thân run run, hoàn toàn không thể chấp nhận hắn làm em rể nàng! Ai cũng có thể, chính là Nghiêm Diệu Ngọc không thể!

“Người!” Tiền Kim Kim vuron tay chỉ chỉ Nghiêm Diệu Ngọc, chỉ kém hai tấc nữa sẽ đập lên khuôn mặt tuấn tú của hắn. “Cút ra ngoài cho ta!”

Nghiêm Diệu Ngọc nhú mày, mở miệng nhắc nhở: “Tiền cô nương, nơi này nhưng là Nghiêm phủ!”

Ngón tay vuron ra dừng ở giữa không trung, Kim Kim nhú mắt, hít sâu một hơi, thu hồi ngón trỏ, nắm chặt thành quyền, lửa giận hít sâu một hơi.

“Hào, ta đi!” Nói xong, nàng nâng váy, xuyên qua phòng, hướng đại môn đi đến. Gần đến cửa, lại cảm thấy không cam lòng, đột nhiên quay đầu, chỉ vào hắn. “Người, muốn đến cầu hôn, cửa nhỏ cũng không có!” Nàng dừng một chút, thở hồng hộc lấy hơi. “Không đúng, là ngay cả cửa sổ đều không có!” Nói xong, nàng quay đầu, mang theo đội nhân mã, chậm rãi đi qua môn viện, rời Nghiêm phủ.

Nghiêm Diệu khẽ cười ra tiếng, nhìn theo bóng dáng kiều nhỏ rời đi. Sau đó, hắn đột nhiên nhớ tới, trong đại sảnh còn có những người khác, thể mới quay đầu nhìn về phía Châu Châu.

Không nghĩ tới, Hải Đông Thanh đã nhân cơ hội, sớm đem nàng khiêng lên, chỉ ném ánh mắt lạnh băng phần nộ, cũng đi ra đại sảnh, nghênh ngang ra khỏi Nghiêm phủ.

※※※

Bên ngoài Nghiêm phủ, Tiền Kim Kim hiệu suất cao dẫn đoàn xe xé gió rời đi, một đám tiểu dân chúng thu được tin tức từ báo tường của Húc Nhật công tử, chạy tới xem diễn cũng chưa dời đi, trước đại môn vây lại chật như nêm cối.

Vừa thấy Tam cô nương bị khiêng ra, mọi người không khỏi ồ lên, liền sau đó tự động giãn ra làm thành một con đường nhỏ.

“Bỏ ta xuống, người này Hồ nhân, ác bá! Hải Đông Thanh... buông ta xuống...” Châu Châu một đường giầy dựa, vừa hồng vừa mắng, có thể không quan tâm nàng vì sao rít gào, hẳn đều làm bộ không có nghe thấy, hướng cửa hàng tốt nhất của mình đi đến, bất mãn kêu gào của nàng, chính là đưa tới càng nhiều đám đông xem diễn.

Xuyên qua mấy con đường lớn, người theo phía sau hai người ngày càng nhiều, chờ bọn họ đi tới cửa hàng, đám đông đã sớm nhồi chặt cả đường lớn.

Người trong cửa hàng nghe thấy xôn xao, lại thấy Hải Đông Thanh khiêng Châu Châu vào cửa, tất cả đều mang vẻ mặt ngạc nhiên.

Mất thấy trước cửa đứng một đồng người, thậm chí còn có người trèo lên tường, bị đám đông người xô lấn ngã vào, Dương Khiếu nắm chắc cơ hội tuyên truyền, đem hơn phân nửa số người mời vào sân.

“Các vị khách quý mời vào, mời vào, chúng ta ba ngày sau khai trương, hoan nghênh các vị đại giá quang lâm” Hắc vừa xuất ra bài thiệp tốt nhất, bắt đầu phân phát.

Cửa đại sảnh, Châu Châu cuối cùng như ý nguyện được buông xuống, chẳng qua, không phải đặt dưới đất mà là đặt trên bàn tròn. Nàng giầy dựa muốn xuống, Hải Đông Thanh cũng không cho phép, hai tay đặt tại bàn tròn, đem người hạn chế bên người.

“Người rót cuộc muốn như thế nào?” Nàng chất vấn, bị hắc khiến cho vạn phần tức giận.

Hắc tròn trĩnh mắt nói. “Nàng nói sao?”

Nàng ngậm miệng, cắn nhanh môi đỏ mọng, tuy rằng biết được đáp án của hắc, nhưng là trong lòng lửa giận thiêu a thiêu, chính là không chịu làm cho hắc được như ý.

“Ta sẽ không ngả cho người!”

“Nàng chỉ có thể gả cho ta.” Hắc khóe mắt run rẩy, cắn răng tuyên cáo.

“Ta mới không lấy người, ta muốn gả cho Nghiêm đại ca.” Nàng nâng tiểu đầu lên, khiêu khích nhìn hắc.

“Trừ phi ta chết!” Hắc trầm thấp lên tiếng, toàn thân buột chặt, song chưởng nắm chặt, bàn tròn tượng mộc cứng rắn bên cạnh lên tiếng trả lời vỡ vụn, vết thương tiên trong ngực chảy máu.

“Người đang làm cái gì?!” Một trận bồi rồi ập đến, xúc động thoát ra quần áo của hắc, nhanh chóng muốn coi miệng vết thương.

Thẳng đến khi nàng thoát ra y bào nhiễm huyết, thấy trong ngực cùng cơ bụng mới rõ ràng kinh hoàng, chính mình đang ở giữa ban ngày, thoát xuống một đồng xiêm y trên người hắc.

Bất quá, cẩn thận nghĩ lại, thanh danh bản thân sớm bị hắc phá hư hầu như không còn, nay còn gì đáng nói? Thoát hay không thoát xiêm y hắc, đối với thanh danh của nàng không ảnh hưởng, chính là thay dân chúng trong kinh thành thêm một cái đề tài sôi nổi nữa thôi.

“Người vì cái gì không tránh ra?” Nàng cắn cắn môi, rũ xuống mi mắt, nhin không được, vươn tay lau đi vết máu chảy ra.

Hải Đông Thanh không trả lời.

Nàng không đợi được đáp án, có chút buồn bực, đột nhiên ngẩng đầu, lại thấy lục mâu kích tình của hắc, trong lòng bất giác rung động, mặt đỏ lên, lại cúi đầu xuống.

Nàng không phải không rõ tâm ý của chính mình, từ trước đến nay, nam nhân trước mắt này kỳ thực đã sớm đoạt được tâm của nàng.

Hắc cuồng ngao, nàng tự kiêu, đều là kịch liệt như lửa, từ lần gặp đầu tiên, giữa hai bên đều phát tia lửa. Cả đời này trừ bỏ đối phương, tuyệt không thể có bạn hữu nào khác. Chính là, như thế đương nhiên gả cho hắc, trở thành thê tử của hắc, nàng lại cảm thấy muôn vàn không tình nguyện...

Đang lúc thất thần, không khí ái muội, một tiếng ho nhẹ vang lên.

“Khụ, ủa, này...” Viên Đại Bằng đẩy mọi người ra, khiêng một cái hộp gỗ dài, đứng ở bên cạnh hai người, vẻ mặt xấu hổ mở miệng. “Ách, gia, ngượng ngùng, quá rầy một chút. Ngày sai người đi tìm gì đó đã tìm được rồi, ách này... muốn xử lý thế nào?”

Nói còn chưa hết, Châu Châu đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc, nhãn tình nàng sáng lên, vươn tay hô lớn: “Cho ta, cho ta, đem lại đây!”

Viên Đại Bằng nhìn chủ nhân, thấy Hải Đông Thanh gật đầu, mới cẩn thận tiêu sái bước tới, đem hộp gỗ giao cho Tiền gia Tam cô nương.

Vươn tay lấy đến, nàng lập tức đem nó đặt trên bàn tròn, cả người hiện lên kích động, nửa quỳ ở trên bàn, nom nớp lo sợ mở ra. Hộp gỗ vừa mở ra, hương thơm ngậy ngát lan tràn, một đóa mẫu đơn đỏ tươi trong trong bồn, cẩn thận được đặt trong hộp gỗ.

Trời ạ, thật là “Phù dâu”!

“Người như thế nào tìm được?” Châu Châu ôm vào ngực, nhìn kia đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm, cảm động phát khóc.

Nàng sờ sờ đóa hoa, lại nắn nắn nụ hoa, coi như đó là cái gì trân bảo, cuối cùng rõ ràng dùng hai tay ôm chậu hoa, ôm chặt trong lòng.

“Theo phía nam chuyển đến.” Hần nhẹ nhàng băng qua nói.

“Nha.” Nàng lên tiếng, cúi đầu nhìn kia đóa hoa, nhìn nhìn hần, lòng tràn đầy cảm động, nói cảm tạ. “Cám ơn người.” Nha, sự phẫn nộ của nàng với hần lập tức giảm đi thật nhiệt thật nhiều! Bắt đầu còn thực sự cảm thấy, trong lòng hần kỳ thật là có nàng, đều không phải đem nàng trở thành vật phẩm giao dịch, nếu không như thế nào dùng hết tâm tư, lại tìm về trân bảo vì nàng?

“Ta chưa nói cho nàng.” Hần ngữ khí bình thản tuyên bố.

A! Nàng thu hồi lời vừa rồi!

Hải Đông Thanh nhìn nàng, quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc đỏ, từ hoãn bỏ sung một câu. “Đóa hoa mẫu đơn kia là muốn cho thê tử của ta.”

“Người người người...” Nàng ôm chặt mẫu đơn, cắn nhanh môi đỏ mọng.

“Hoa là sinh lễ cho thê tử của ta, nàng muốn, phải gả ta.”

“Nhưng là...” Nàng lâm vào chán nản, không cam lòng tương hoa nhau, nhưng là mẫu đơn xen vào, khí thế sớm thua thiệt, cảm xúc đối hờn thất bại như núi đổ, thanh âm nhuần rất nhiều. “Ta đã muốn cùng Nghiêm đại ca có miệng chỉ ước, người cũng nghe thấy hần đáp ứng rồi.”

“Nàng sẽ không gả cho hần.”

“Vài cái gì?”

“Ta với tỷ tỷ nàng đàm phán rõ ràng, nàng phải gả cho ta.”

“Người là cùng đại tỷ đàm phán, vậy để đại tỷ gả cho người a!”

“Ta muốn thú, chỉ có nàng.”

“Ta mới sẽ không vì sinh ý gả cho người đâu!”

Hải Đông Thanh trừng nàng, qua một lúc lâu sau, mới lại mở miệng: “Ta thú nàng không phải vì sinh ý.”

Nàng không dự đoán được hần sẽ nói như thế, ngây người trong chốc lát, mới lại truy vấn: “Như vậy, người vì cái gì muốn thú ta?”

Nàng ôm mẫu đơn, để sát vào khuôn mặt tuấn tú kia.

Trên mặt hần tựa hồ hiện lấy mấy tia xấu hổ không thể phát hiện, ngấm đen gò má hiện lên tia đỏ sạm khả nghi.

“Người nói a, vì cái gì?” Nàng dựa vào càng gần, phải hỏi cho ra đáp án.

Hải Đông Thanh bị ép nóng nảy, không đáp hồi lại: “Người rút cuộc lấy hay không lấy?”

“Ta...”

“Không lấy, hoa liền đưa ta.”

Không nghĩ tới hần nhưng lại dùng mẫu đơn làm điều kiện, Châu Châu phản xạ tính sửa lại. “Ta... lại cũng không nói không lấy...”

“Tốt lắm.”

Khẩu khí kia tự đắc lại khiến cho nàng cảm thấy bất mãn.

Nàng mở ra môi đỏ mọng, lại muốn nói vài câu phô trương thanh thế, không nghĩ tới vừa mới mở môi, đã thấy trên mặt hần hiện lên một chút cười, mềm hóa khuôn mặt kiên cường của hần. Nàng xem đến ngần ngợ, trong lòng lại là một trận nai con chạy loạn, mặt cười bỗng nhiên lại đỏ.

Bạc môi Hải Đông Thanh gọn lên, tươi cười càng lớn, như thế về mặt khoái trá là nàng chưa từng gặp qua.

Hần vươn tay, đem nàng kéo vào trong lòng, bạc môi nhiệt nung ấn lên môi đỏ mọng thủy nộn, cuồng tứ hôn nàng, ở trước mặt mọi người, một lần nữa tuyên cáo quyền sở hữu của hần.

Này lửa nóng hôn làm toàn thân nàng như nhũn ra, môi đỏ mọng dưới sự bá đạo xâm nhập của hần, phát ra kiều ngọt khinh ngâm.

Cả người nàng đều bị thân hình cường tráng của hần vây quanh, bị hần hôn khiêu khích.

Bị hôn đến choáng váng, nàng buông lỏng hai tay, kia bồn hoa “Phù dâu” không dễ có được, thiếu chút nữa rơi xuống.

Hải Đông Thanh cũng không có rời khỏi thân thiết của nàng, thân thủ vẫn có thể tiếp nhận kia bồn hoa vương bận, đem nó phóng tới trên bàn.

Chờ hai người phục hồi lại tinh thần, người trong cửa hàng sớm đã lui ra ngoài, cửa chính cửa sổ đóng lại, lưu lại cho chủ nhân cùng phu nhân tương lai khoảng không yên tĩnh.

“Tốt lắm, hiện tại không có ai, chàng muốn hay không muốn nói, rốt cuộc vì sao thú ta?” Tuy rằng bị hôn đến choáng váng, Châu Châu vẫn không quên truy vấn.

Hải Đông Thanh nâng mi, lại lần nữa cúi đầu, dùng phương thức hữu hiệu ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn kia, song chương thơ ráp, cũng tham nhập hồng sam y phục của nàng, ôn lại thân hình mềm mại làm hắn đêm qua cuồng loạn.

Lúc này, khi Châu Châu lại có cơ hội thở, đã có thể thật sự quên chính mình muốn hỏi cái gì.

Kính thành ẩm áp, đóa mẫu đơn kiều diễm nhất cuối cùng đã bị đại mạc ung hái xuống, sắp mang về tây vực Thương Mang, cẩn thận đau sủng cả đời. Bọn họ sẽ kịch liệt tranh chấp, bọn họ sẽ nhiệt liệt yêu thương...

Bọn họ cũng sẽ cầm tay đến già.

※※※

Ngoài cửa sổ cửa hàng chỉ còn lại một thân ảnh mảnh khảnh.

Kim Kim lắng nghe động tĩnh trong cửa sổ, môi đỏ mọng hóa thành tươi cười vừa lòng, biết đôi nam nữ bên trong sẽ một trận sống chết.

Ngô, nếu việc vui gần đến, nàng cũng phải hảo hảo tính toán tính toán, kế tiếp nàng cùng mã đội của Hải gia, hai nhà sẽ như thế nào phân phối lợi nhuận.

Nàng nâng váy, tâm tình khoái trá xoay người, lưng thỉnh thoảng xe ngựa bên ngoài cửa hàng đi đến.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn bất ngờ xuất hiện, nháy mắt đến bên cạnh nàng. Nghiêm Diệu Ngọc đột nhiên xuất hiện, trên mặt mỉm cười, nhiệt nàng hô hấp, thổi vào màng nhĩ nàng, dẫn tới nàng một trận run rẩy.

“Kim nhi, chúc mừng ngươi.” Hắn cười dài nhìn nàng.

Mặt nàng đỏ lên,

“Không cần Nghiêm công tử nhiều chuyện.” Kim Kim uốn éo đầu, đem Nghiêm Diệu Ngọc đá đến sau đầu, rồi đi, tâm tình sung sướng, lại bị hắn phá hủy.

Hắn đứng ở chỗ cũ, theo thường lệ nhìn nàng rồi đi, ý cười dần dần sâu sắc.

Kính thành phồn hoa, phú giáp thiên hạ, lục phương thương nhân, bát phương thủy mạch, tụ tập một chỗ, thành Đông Nghiêm gia, thành Tây Tiền gia. Ở nơi này, chuyện thú vị, náo nhiệt nhưng là một chuyện tiếp một chuyện, một việc lại một việc, chưa từng gián đoạn...

Toàn thư hoàn

TĐHS: *tung bông, tung hoa, tung pháo, tung bom... Muahahahaha.... Cái lưng ta đau quá đi.... muahahahaha.... Hoàn rồi!!!!!!!!!!!!

À, còn phần lời tác giả cuối sách mạn phép cho ta không edit. Đó chỉ là 1 phần giới thiệu tác phẩm còn lại trong hệ liệt cùng phần tác giả tự YY. *Cúi đầu* Xin lỗi mọi người, xin lỗi tác giả, xin lỗi tỷ muội trong trại, ta mệt lắm rồi. huhuhuhu.... Ta muốn nghỉ ngơi naz....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai Phú Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.